

*„A lelkemig hatolt ez
a gyönyörű történet
az újrakezdésről,
rávilágítva arra,
hogyan az élet megy
tovább...”*

Könyvmolyok szerint
a világ

Túl hosszú út

HUGYEC ANIKÓ

Hugyec Anikó

Túl hosszú út

NewLine, 2022

Hugyec Anikó: Túl hosszú út
©Hugyec Anikó

Szerkesztetés / korrektúra: NeylaGrey
Borítóterv: Ashley Redwood

Szerző facebook oldala:
<https://www.facebook.com/HugyecAnikoiro/>

Felelős kiadó: Gibicsár János
NewLine, Bakháza, 2022.

ISBN: 978-615-637-387-8

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható,
sokszorosítható
vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli
engedélye nélkül.

Hugyec Anikó: Túl hosszú út

„Márk volt az én életem nyara. Mellette sosem fáztam. Átala mindig ragyogóan sütött a nap. Minden vele eltöltött perc forró volt, szenvedélyes és tüzes. Miután elveszítettem, a szívemre örök tél telepedett. Nem a békés hófehér, hanem a zord, sötét és dermedtően jeges. Azt hittem, örökre meghaltam belül. Aztán jött Arnold, és a meleg, barna mosolyával leolvasztotta a szívemről a jégpáncélt és felébresztette téli álmából. Ő az én reményt hozó, virágillatú napfényes tavaszom.”

Talán ez az idézet a legmegfelelőbb arra, amit Hugyec Anikó Túl hosszú út című könyvének elolvasása után érzek. Abban a hatalmas megtiszteltetésben volt ugyanis részem, hogy előolvasója lehettem a második regényének.

A Túl kevés idő olvasása alatt megbizonyosodhattam arról, hogy Anikó nagyon választékosan, élvezhetően, kifinomult stílusban ír. Mindezek tudatában egyfajta elvárásom volt a könyvvel szemben, de amit kaptam, arra egyáltalán nem számítottam.

A Túl hosszú út közvetlen folytatása az előzménynek, a Túl kevés időnek; a cselekmény pontosan ugyanott kezdődik, ahol az első részben abbamarad. Ezáltal semmiből nem maradunk ki, nincs a két könyv között eltelt idő, amikor nem tudjuk, mi történt a szereplőkkel. És ahogy az első rész végén sejteni lehetett, ebben a kötetben egy új szerelem kibontakozása lesz a fő téma.

Anikó nagyon jól felépítette a cselekményt. Lassan halad, nem kapkod el semmit, éppen olyan, mint mikor két elvált

vagy megözvegyült felnőtt ember próbál egymásra találni: óvatosak, mert talán tartanak az újabb csalódástól, és félve, csak apró lépésenként merik kitárni egymásnak a szívüket. És ahogy a fenti idézet is írja: a Túl kevés idő számomra egy perzselő szenvedélyekkel és szerelemmel teli könyv volt, a Túl hosszú út azonban valóban olyan, mint a tavasz: mint amikor az apró rügyekből kibontakoznak a levelek a fákon, és üdeséget, frissességet hoznak a természetbe, megújulást, egy új kezdetet.

A szerző nagyszerű szereplőket alkotott. Arnold már az előző részben is szimpatikus volt, és drukoltam nekik, hogy összefonódjon a sorsuk. Ria alakját imádtam! A tipikus legjobb barátnő, aki mindig kimondja, amit gondol és érez, és olyan, amilyen barátira mindenkinek szüksége lenne!

A könyv remekül hat az olvasó érzelmeire. Aki a kilencvenes években nőtt fel, annak sok gyerekkori emléket felidéz dalok, események segítségével. A Szerелеmdoktor, a Coco Jumbo és a színes villanykörték megemlézése visszarepített abba az időbe, mikor mi is ugyanígy szórakoztunk a tesómmal és a barátainkkal. Ugyanakkor a vidámság mellett szomorú eseményeknek is tanúi lehetünk. Anikó kiváló érzéssel írja le a szereplők belső lelki világát, az érzelmeiket, a vívódásaikat, a boldogságukat, az aggodalmat, félelmet, összetörtséget. Bármelyikről legyen is szó, az biztos, hogy az olvasó egy az egyben azonosul az adott szereplővel, és ugyanúgy átél mindent. Én is átéltem: nevettem, borsódzott a hátam, és sírtam. Rendkívül nagy hatással van az emberre, és mikor nincs

ideje olvasni, akkor is egyre csak ott jár az esze, mikor veheti újra a kezébe a könyvet.

A Túl hosszú út az újrakezdés regénye, amely rávilágít arra, hogy igenis merjünk boldogok lenni.

Sok könyvet olvastam már, de a Túl hosszú út bekerült életem legjobb olvasmányai közé!

Köszönök mindent!

Szeretettel, Varga Gy. Brian

Előolvasói vélemények

„Anikó legújabb könyve a második esély regénye. A *Túl kevés időhöz* hasonlóan ennek a kötetnek is megvannak a szimbólumai, melyek tökéletesen illeszkednek a cselekménybe és jelentésük is fontos kiegészítője a történetnek. Olyan mély hatást képes kiváltani ezekkel a szerző, hogy a regény csak így válik tökéletes egésszé.”

(Schmidt-Czetli Ági – A magyar szerzőkért-oldal alapítója)

„Egy túl hosszú út, mely reménnyel és szerelemmel van kikövezve.

Szárnyalt a lelkem olvasás közben, rengeteget izgultam, jó párszor pedig a karakterekkel együtt elkeseredett voltam. A könyv gyönyörű sorokban gazdag. Sokszor, számtalanszor potyogtak a könnyeim. Ez a történet a lelkemig ért és a szívembe zárta magát.”

(Beszterczei Erika – blogger)

„Juli vívódása nagyon átélhető volt, a szereplők baromi életszerűek, valóságosak: szurkoltam nekik, aggódtam értük, mérges voltam rájuk bizonyos helyzetekben. Szerintem ez a legnagyobb dicséret, amelyet el tudok mondani.

A *Túl hosszú út* több, mint egy folytatás. Ezzel a könyvvel lesz kerek a történet, tele van érzelemmel, intimitással és apró tanulságokkal a párkapcsolatokról, valamint az életről. A végére nagyon meghatódtam.”

(Molnár Levi – #HetiMozi YouTube csatorna)

A szerző előszava

Kedves Olvasóm!

Szeretettel üdvözlöm Önt a második könyvem első lapjain. Tudom, hogy elsősorban nem rám, hanem Juli életének alakulására kíváncsi, amit megértek és köszönök szépen. Igyekszem rövid lenni, mégis van néhány dolog, amiről mindenképp szeretnék szót ejteni.

Már a *Túl kevés idő* írásának kezdetén tudtam, hogy az egy duológia első része lesz. Megjelenése előtt nagyon izgultam, vajon milyen fogadtatást kap. Boldogság volt látni, hogy sokan szerették és szeretik azt a könyvet. Én pedig naivan azt gondoltam, hogy a legnehezebb akadályon ezzel túl is vagyok. Aztán hozzáláttam, hogy megírjam a folytatást...

Alig kezdtem el, amikor szembesültem a ténnyel, hogy ezzel bizony hatalmas fába vágtam a fejszémet. Sokáig kutattam a gondolataim között a megfelelő események, fordulatok után, mígnem a férjem és egy jó barátnőm javaslatai alapján újra írni kezdtem. A hetekig tartó önsanyargató válság után végre úton voltam.

Imádtam írni a folytatást, talán egy kicsit még jobban is, mint az első. Juli története messze nem ért véget az első rész utolsó lapján. Úgy érzem, hogy a *Túl* hosszú út egy méltó lezárás, és nagy kár lett volna, ha ez a könyv nem születik meg. Az előolvasói vélemények is ezt tükrözik: szinte egy emberként állítják, hogy a folytatás felülmúlta elődjét.

A Túl kevés idő a szívem csücske, a Túl hosszú út pedig a közepe. Csodálatos időszak volt létrehozni. Kihívás, kaland és izgalom volt Arnold bőrébe bújni és életre kelteni ezt a nagyszerű férfit.

Hiszem, hogy minden leírt történet valahol, valamikor egy másik időben és életben már megtörtént. Az író e két világ közötti közvetítő. Ezzel az üzenettel zárom soraimat.

Kellemes utazást kívánok Önnek.

*Szeretettel: Anikó.
Magyarokanizsa, 2022.*

*Köszönettel és szeretettel az Olvasóimnak. Amiért velem
tartanak ezen az úton. Nélkülük a történeteim homályba veszett,
kósza gondolatok lennének csupán.*

Csukás István: Ülj ide mellém
Ülj ide mellém, s nézzük együtt
az utat, mely hozzád vezetett.
Ne törődj most a kitérőkkel,
én is úgy jöttem, ahogy lehetett.
Hol van már, aki kérdezett,
és hol van már az a felelet?
Leolvasztotta a Nap
a hátamra fagyott teleket.
Zötyögtette a szívem,
de most szeretem az utat,
mely hozzád vezetett.

Prológus

Zoé

2019. augusztus

Körbeüljük a nagy kerti asztalt, és mind Alex győzelmét ünnepeljük. Nagyon büszke vagyok a tesómra, amiért második lett az országos versenyen. Pontosabban már azért is büszke vagyok rá, hogy egyáltalán eljutott idáig. Alex nagyon tehetséges úszó, és ezt leginkább a kitartásának köszönheti. Én is ilyen vagyok, és ezt az erényünket apától örököltük. Vagy inkább tanultuk.

A kaja mennyei; anya mindig remekül fűszerezi a grillezésre szánt húst. A társaság nagy része hangos és vidám, beszélgetésüket és nevetésüket a tányérokön csikorgó evőeszközök hangja egészíti ki, valamint a szénsavas üdítők felbontásakor jelentkező sistergés. Izabella itt csicsereg mellettem, ám én most csak felszínesen hallok őt, mert minden érzékszervemmel anyát és Arnoldot figyelem, akik velem szemben ülnek.

Az egy héttel ezelőtti kibékülésünkön anya azt kérte tőlem, legyek kedvesebb Arnolddal, és értsem meg, hogy neki szüksége van az ő barátságára. Sosem vallanám be anyának, de szégyellem, amiért olyan szemét voltam Arnolddal az elmúlt hónapokban. Mentségemre szóljon, hogy rettegek egy újabb változástól, ráadásul apa helyét senki sem veheti át. Megígértem anyának, hogy igyekezni fogok, ő meg nekem azt,

hogy nem *fog* Arnolddal randizni. Azt hitte, nem veszem majd észre rajta, hogy igazából adna maguknak egy esélyt, de miattam nem teszi meg. Eleinte ez elégedettséggel töltött el, ám az, amit most látok, elbizonytalanít. Anya szeme ismét könnyes, és tudom, hogy apa hiánya miatt. Még mindig nagyon sokat sír miatta.

Figyelem, ahogy Arnold anya válla mögé engedi a karját és a fülébe súg valamit, majd egy rövid ideig egymást nézik. Azonnal felismerem, hogy e pillantás mögött jóval több van pusztán baráti összenézésnél. Mindketten úgy merednek a másikra, mintha tiltott gyümölcs lenne. Picit megsajnálom őket, de egyelőre túl önző vagyok ahhoz, hogy el tudjam viselni és fogadni azt, hogy anya randira menjen akár Arnolddal, akár bárki mással.

A vacsora és a torta elfogyasztása után mindenki elfoglalja magát valamivel. Anya bent pakol a konyhában, én pedig kihasználom, hogy nincs az udvaron. Félrehívom Arnoldot néhány szóra. Magamban elmosolyodom, mert olyan ijedten néz rám, mintha a halálos ítéletére várna.

– Figyelj, Arnold! Először is bocs a... tudod... – Lesütöm a szemem, és zavaromban előre-hátra húzgálom a padlófugában a papucsom orrát. Rohadt nehéz dolog bevallani neki, hogy hülye voltam.

– Zoé, semmi baj. Oké? – mosolyog rám biztatóan. Látom a szemében, hogy őszinte. Aprót bólintok. – Spongyát rá, és legyünk újra barátok! – ajánlja.

– Kösz, hogy ilyen rendes vagy – felelem, és ezt őszintén így is gondolom. Nem akarom őt megbántani, ezért igyekszem

kíméletesen fogalmazni. Veszek egy mély lélegzetet, majd hangosan és gyorsan kifújom az ajkaim közt.

– Figyelj! Tudom, hogy tetszik neked az anyám. De szeretném, ha valamit te is tudnál.

Elkomorul az arca és összeráncolja a szemöldökét.

– Én még nem állok rá készen, hogy bárki is az apám helyébe lépjen.

Látom, hogy tiltakozni akar, de én nem engedem neki.

– Kérlek, adj időt, hogy megbarátkozhassak a gondolattal. Hogy el tudjam fogadni azt, hogy anya mással is boldog lehet. Talán egy nap menni fog, de most egyelőre még nem. Sajnálom.

Arnold válla egy kissé meggörnyed, de arckifejezése semmit nem árul el az érzéseiről. Nem válaszol, mert én esélyt sem adtam neki. Csak ultimátumot, amit muszáj elfogadnia. Ő pedig, amilyen jólelkű és becsületes ember, ezt habozás és szó nélkül megteszi. A szívem mélyén megszanom őt, mert tudom, hogy csalódást okoztam neki. Muszáj odébbállnom, különben a végén még megenyhülnék felé, és azt egyelőre nem akarom. A mellettünk lévő asztalon álló kólámért nyúlok, belekortyolok, majd visszateszem a poharat az eredeti helyére, és csatlakozom Alexhez meg Danihoz, egyedül hagyva Arnoldot a gondolataival.

Egy

Arnold

2020. Nyár

Abban a pillanatban meglátom őt, hogy az aulába lépek. Legszívesebben le sem venném róla a szemem. Mégis muszáj, mert az osztályomat végig kell vezetnem a nézők és a családjaik előtt, majd elfoglalnunk a nekünk kijelölt helyeinket. Minden erőmet össze kell szednem, hogy tekintetemet elszakítsam Julitól, és a feladatomra koncentráljak.

Mielőtt az igazgatónő minket szólítana, hátranézek a diákjaimra, hogy szép, rendezett sorban állnak-e, úgy, ahogy gyakoroltuk. Mindegyikük ártatlan képpel vigyorog rám, én pedig egy bólintással jelzem nekik az elégedettségemet. Néhány lány erős smink mögé rejtette természetes szépségét, legtöbbjük parfüm- és hajlakk illatú. Pisztáciazöld ruhát viselnek – mindegyikük saját ízlésének megfelelő szabásút –, a fiúk pedig fekete nadrágot és fehér inget. Nyakukban az említett zöld színű nyakkendő vagy csokornyakkendő teszi még elegánsabbá a megjelenésüket. Lerí róluk, hogy milyen magabiztosnak és csinosnak érzik magukat, és valóban azok is. Ám semmivel sem idősebbek, mint valójában, bármit is képzelnek most magukról. Rajtam egy szűk szabású fekete öltöny van, valamint a diákjaim ruháinak anyagából varrt nyakkendő, és díszsebkendő, elegánsan a zakóm zsebébe

igazítva. Amikor meghallom az osztályom nevét, elindulok, ők pedig kettes párokba rendeződve jönnek mögöttem. Huszonketten vannak, így mindenkinek jutott pár. Elfoglaljuk a helyeinket, és mivel még van néhány nyolcadikos osztály, akik bevonulásra várnak, ezért a tekintetem ismét Julira vándorol.

Ugyanott áll, a fal mellett, és ugyanolyan gyönyörű, mint mindig. Sötétkék-fehér csíkos, hosszú, nyári ruhát visel, ami a vállait szabadon hagyja. Karcsúságát egy piros övvel hangsúlyozta ki. Már az előbb is feltűnt, hogy új a frizurája, de most lehetőségem van jobban megnézni. Valamivel rövidebbre vágatta, most a válla fölé ér. A keze már sokadjára simítja ki a homlokából az oldalra fésült frufrut, aminek a nevét a diáklányoktól tanultam. Tizenöt éve nem élek nővel, így nem volt kitől megtanulnom ezeket a női kifejezéseket. Látom Julin, hogy még szokatlan számára ez a hajviselet, ami egyébként kifejezetten jól áll neki. Telt ajkait matt pirosra rúzsozta, ami természetes szőke hajával és világos bőrével együtt porcelánbaba-külsőt kölcsönöz neki. Olyan törékeny és olyan lágy ez a nő, hogy legszívesebben életem végéig csak oltalmaznám őt. Szerintem nincs is tisztában azzal, hogy mennyire szép. Bár megmutathatnám neki, mennyire vonzódok hozzá! Elszomorodik a szívem, amikor ismét rájövök, hogy tehetetlen vagyok ez ügyben. Tudom, hogy mennyit sérült ő és Zoé is (meg persze Alex), ezért muszáj türelmesnek lennem. Nincs más választásom, mint várni. Amikor találkozik a tekintetünk, ő felém int, amit én a számmal mosolyogva viszonzok, miközben a szemem szomorúan néz rá.

Ebben a percben megérinti valaki a hátam, és én azonnal visszatérek a jelenbe. Hátrafordulok a diákomhoz, Gergőhöz, és megválaszolom a kérdését. Ezután az igazgatónő a legjobb tanulóknak járó díjakat kezdi kiosztani, én pedig lopva Julira tekintek, aki maga előtt összefont karral, a falnak dőlve áll, és a színpadi eseményeket nézi. Én is figyelek, mert több diákom is részesül eme kitüntetésben. Mindegyikükre nagyon büszke vagyok, mert igazán rendes és életrevaló gyerekek. Bevallom, ők voltak a kedvenc osztályom, és nagyon fognak hiányozni. Jó kis csapatot alkottunk mi huszonhárman. Összetartóak voltak, és mindig megbíztak bennem. Sokuk gyakran fordult hozzám tanácsért, ha valamilyen magánéleti gondja akadt. Engem mindig jóleső érzéssel töltött el, hogy férfi létemre ilyen bizalommal voltak irántam.

Megígértem nekik, hogy ezután is elérhető leszek a számukra, hisz' a ballagás nem azt jelenti, hogy végleg elengedném a kezüket.

A hetedikesek műsora igazán kedves és megható volt, de az, amit most Zoé csinál, leírhatatlan. Az egész aulában egyetlen szempár sem marad szárazon, a sajátomat is beleértve. Én kértem meg Zoét, hogy énekeljen valamit, és neki erre a *Mariah Carey*-dalra esett a választása. Tudom, hogy Évával, az énektanárával rengeteget gyakoroltak, aminek meg is lett az eredménye, mert amit most ez a kislány művel, az nem is emberi. Az angyalok hangján szól hozzánk, és mindenki szíve vendégül fogadja őt ebben a néhány percben.

Elmorzsolok egy könnycseppet és a helyére igazítom a szemüvegem, majd akaratlanul is Juli felé nézek. Aggódok

érte, hogy vajon mit vált ki belőle Zoé éneke, illetve dalválasztása. A szemét becsukta, sima arcáról peregnek a könnyek, és szorosan átfogja magát a karjaival. Összefacsarodik a szívem és azt kívánom, bár én ölelhetném őt át, hogy egyben tarthassam. Ekkor kinyitja a szemét, és egyenesen rám néz azokkal a gyönyörű és bánatos szemeivel. Tudom, hogy ez a néhány rövidke másodperc most csak a miénk, és én szeretnék még benne maradni. Ám a csendet kettévágja a hirtelen feltörő tapsvihar, és mi mindketten a színpad felé kapjuk a fejünket, ahol Alex büszkén ölelgeti a húgát.

Miután valamennyien felocsúdtunk, mindenki mozgolódni kezd. Virág-kavalkád özönlik a diákok felé, puszik cuppannak, kezek rázódnak, vakuk villannak. Mély morajlás tölti be az aulát, szinte teljesen elnyomva a háttérzenét, ami az *Emberék: Száz út* című dala. A semmiből, pontosabban a tömegből egyszer csak elém ugrik Zoé. Látszik rajta, hogy még mindig a szereplése okozta mámor bűvöletében van.

– Csodálatos voltál – mondom neki mosolyogva.

– Kösz – vigyorog lelkesen. – Meg azt is, hogy rávettél erre. – Csillogó szemeivel körbeint.

A nyárvégi beszélgetésünk óta Zoé sokat változott. Az igaz, hogy amikor minden hónapban beugrottam hozzájuk a lakbérrel (tudom, hogy az interneten keresztül is átutalhatnám a pénzt, de így legalább megmaradt ez az egyetlen lehetőségem arra, hogy okom legyen meglátogatni Julit), ő mindig szigorú börtönőr-tekintettel figyelt. Én pedig igyekeztem minél óvatosabb lenni, nehogy a megengedettnél egy picivel is közelebb merészkedjek az édesanyjához. És most nem csak a

fizikai közelségre gondolok. Azt hiszem jól vizsgáztam Zoé szemében, mert mostanában sokkal nyitottabb felém. Gyakran bejöttem a próbákra, és ilyenkor arról faggatott, hogy még mindig tetszik-e nekem az anyukája. Szerintem olyan zavart képet vághattam, mint egy szerelmes kamaszfiú, mert ő állandóan kinevetett.

– Zöld a lámpa, Arnold – kuncogja.

– Hogyan? – Nem akarok hinni a fülemnek.

– Úgy érzem, felkészültem arra, hogy elengedjem anyát randizni.

Úgy mondja ezt, mintha ő lenne az anyuka, Juli pedig a lánya.

– Biztos vagy benne?

– Azt hiszem, igen – feleli. – Betartottad, amire kértelek, és ezt nagyra értékelem.

Hálásan rámosolygok.

– Téged legalább ismerlek, és tudom, hogy rendes vagy. Bár attól még fura lesz.

– Nekem is – vallom meg neki az őszintét. – Remélem tudod, hogy sosem bántanám az anyukádat.

Válaszul bólint. – Viszont az még egyáltalán nem biztos, hogy elfogadja a meghívásomat. – Ez nekem is csak most jutott eszembe, mert eddig teljesen lefoglalt az öröm, amit Zoé engedélye okozott. Most ismét elbizonytalanodom.

– Szerintem ezen egy percre se aggódj – kacsint rám és úgy érzem, ő tud valamit, amit én nem. Bármennyire is szeretném folytatni ezt a beszélgetést, nincs rá mód, mert Zoé a vállam

fölött elnézve azt mondja: – Jön anya. Sok szerencsét! – és azzal a barátaik körébe veti magát.

Megfordulok, és szemben találom magam Julival. Mosolyogva elé megyek, hogy mielőbb a közelében lehessenek. Az utolsó könnyeket törölgeti le az arcáról, és viszonozza a mosolyomat. Nevetve gratulál, én pedig nem tudok betelni a látványával. Muszáj elmondanom neki, hogy mennyire csinosnak találom, mire ő szégyenlősen a füle mögé tűr egy hajtincset. Közelebb lépek hozzá, és két kezembe fogom két puha kezét.

– A múltkori meghívásom továbbra is áll – mondom neki, és látom, hogy ezzel a kijelentéssel teljesen összezavarom. Való igaz, hogy az utóbbi időben kivontam magam az életéből, mert nem volt más választásom, de ez semmit nem változtat azon, amit iránta érzek.

– Nekem... – Látom, hogy hezitál. – Nekem előbb meg kell beszélnem Zoéval. – Magabiztosan elmosolyodom, mert a válasza egy reménykedésre okot adó igent jelent.

– Hidd el, Zoé meg fogja érteni! – felelem. – Most vissza kell mennem az osztályomhoz. Remélem, mielőbb láthatlak. – Az arcához hajolok, és gyengéden megpuszílom. A kelleténél tovább hagyom az ajkaimat a bőrén, és közben az jár a fejemben, hogy órákig így tudnék maradni. Nem akarok elszakadni tőle, de tudom, hogy muszáj, ezért egy halk sóhaj kíséretében végül mégis megteszem.

Biztosan sokan azt gondolják, hogy felnőtt férfi létemre nem kéne hagynom, hogy ilyen szinten irányítson egy tizenhárom éves kislány, illetve az ő véleményétől tegyem függővé

reménybeli boldogságomat. Nos, ebben van némi igazság. Viszont nekem volt lehetőségem az első sorból végignézni, hogy Márk elvesztésével miként hullott darabjaira a család többi tagja. Innen visszagondolva már tudom, hogy Zoé nem csak önmaga, hanem az édesanyja miatt is kért időt tőlem. Friss volt még az egymásra találásuk, és tudom, hogy Juli minden erejével arra koncentrált, hogy ne veszítse el még egyszer a lányát. Mindketten sokat sérültek, ezért minden egyes egymás felé tett lépésük óvatos és kimért volt. Mindehhez hozzájött az, hogy Juli végül kész volt elengedni Márkot, ami szintén nem ment neki könnyen. Az akkori feldúlt lelkivilágában én csak egy újabb szellőkés lettem volna. Ezért is láttam jobbnak félreállni, és kivárni a megfelelő időt. Juli életében én nem egy újabb vihar akarok lenni, hanem a reményt hozó napfelkelte.

Az ünnepség után a diákjaimmal azonnal a Szitakötőbe jöttünk. Ez az étterem ad otthont a ballagók és osztályfőnökeik bankettjének. Amíg a fiatalok kényelembe helyezkednek és üdítővel oltják a szomjukat, addig én írok egy gyors üzenetet a fiamnak, hogy megérdeklődjem, hogy van. A válasza hamar befut:

Szia, apa! Velem minden oké. Épp pizzázni indulok Ákosékkal. Gondolom, éjjél körül hazaérek. Te is érezd jól magad!

Elégedetten teszem vissza a telefonomat a belső zsebembe. Megnyugtató, hogy a fiammal a mai napig is ilyen jó a viszonyunk. Húszévesen váltam apává, és akármilyen nehéz is volt őt egyedül felnevelnem, egyetlen percét sem bántam soha. Ő az egyedüli jó dolog, amit Kriszta adott nekem. Miután elment, sokáig attól rettegettem, hogy egyszer felbukkan, és

magával viszi Danit. De szerencsére sosem jött el ez a nap, és a fiam bő félév múlva hivatalosan is nagykorú lesz. Hihetetlen erre gondolni. Krisztáról nem tudok semmit – igaz, nem is kutakodtam utána. Mert nem érdekel. Azzal, hogy magunkra hagyott minket, a szememben ő megszűnt létezni. Nem a férfiúi büszkeségemen ejtett csorbát, hanem az apai szívemen. Fel nem foghatom, hogy volt képes az akkor kétéves kisfiunkat eldobni magától. Juli és Ria szerint Kriszta szívességet tett nekünk azzal, hogy lelépett, és be kell ismernem, igazuk van. Jobb nekünk kettesben Danival, mint egy olyan önző nőszeméllyel, mint amilyen a volt párom. Daninak mindent elmeséltem az anyjáról, amikor rákérdezett. Sosem hazudtam neki, a kapcsolatunk az oda-vissza működő őszinteségen alapszik. Szerencsére nem viselte meg túlságosan az igazság. Inkább csak elszomorította a tény, hogy a világban élő oly sok kegyetlen ember közül az egyik éppen az ő anyja. Minden szeretetemet Daninak adtam, valamint Juliék és Riáék is sokat törődtek velünk. Mindig, mindenben számíthattam rájuk, és ez a mai napig kölcsönösen működik.

A vacsorát a tanulóim asztalánál fogyasztom el. Az imént befutott a fotós a délután készült osztályképekkel, és most minden gyerekem arra kér, írjam alá a fényképeik hátlapját. Örömmel teszek eleget a kérésüknek. Két hete elkészült az albumunk, és abba mindegyiküknek más-más idézetet írtam, valamint egy-egy személyes üzenetet, amit útravalóul szántam a nagybetűs életükhöz. Miután minden képre rákerült a nevem, felemelem a poharam és egy rövid beszédet mondok, amelyben megköszönöm nekik az elmúlt négy évet. Tudniuk

kell, hogy nem csak ők tőlem, de én is sokat tanultam tőlük. Igazán nagyon jó gyerekek, a szüleik büszkék lehetnek rájuk.

– Most elválnak útjaink, de én sosem fogom elengedni végleg a kezeteiket. Bármikor keressetek, ha szükségetek van rám! És szeretném, ha továbbra is aktív maradna a Messenger-csoportunk. Rendben? – Erre mind a huszonketten a legnagyobb egyetértésben éljeneznek. Ezt egy bólintással nyugtázom. – Mindannyitoknak sok szerencsét kívánok. Találjátok meg a helyeteket, és mindig maradjatok önmagatok! – Felemelem a poharam, ők pedig követik a példámat, és akiket csak elérnek, összekoccintják velük a poharaikat. Néhány lány a szemét törölgeti, és bevallom, nekem sem kell sok, hogy kibuggyanjanak a könnyeim. Ám, hogy ne a búcsú miatt szomorkodjunk, hanem a sikeresen zárult elmúlt négy évünket ünnepeljük, ezért haverkodva felkiáltok: – Na, srácok, itt az ideje a bulizásnak!

Az ízletes vacsorát hamar elfogyasztottuk, és a diákok nagy része most a terem közepén táncol. A többi osztályfőnökkel megegyeztünk, hogy felfogadunk egy szintetizátorost, aki jobbnál jobb zenékkal ajándékoz meg bennünket. Hagyjuk a fiatalokat szórakozni, ezért a kollégáimmal egy közös asztalhoz ülünk és átbeszéljük a délutánt. Még most is Zoé gyönyörű előadása a téma, ami nem csoda, hisz' mindenkit elkápráztatott. A gondolataim Juli körül járnak, és az est folyamán már vagy századjára idézem fel magamban a látványát. Az eltelt hónapok alatt volt időm azon töprengeni, hogy mikor alakult át az iránta érzett baráti szeretet gyengéd vonzódássá.

Annak az évnek a szilveszterén történt, amikor Márk elment. Ria ötlete volt, hogy jöjjünk össze náluk, és ne hagyjuk Julit egyedül gubbasztani otthon. Bár akkorra már láthatóan jobban volt, de a felszín alatt továbbra is szenvedett. Nem csoda, hisz' alig fél év telt el Márk halála óta. Mindig is az volt a véleményem róluk, hogy őket az ég is egymásnak teremtette, így már annak is örültem, hogy Juli nem bolondult bele a férje elvesztésébe. Késő este volt, Izabella már az igazak álmát aludta, Dani és az ikrek pedig a barátaiknál töltötték az éjszakát. Riáék tágas, minimál stílusú, hófehér nappalijának kényelmes kanapéin ücsörögtünk, és Juli mennyei aprósüteményét tömtük magunkba. Jocóval valami vicces témánk volt, egymást felváltva ontottuk magunkból a poénokat, a lányok pedig kuncogtak. Az egyik történetem elmesélése után azonban történt valami, ami mindent megváltoztatott. Juli olyan jóízűen és hangosan felnevetett, amire már túl régóta nem volt példa. És ez még nem minden. Mivel mellettem ült, ezért nevetés közben rácsapott a térdemre, és ott tartotta a tenyerét egy rövid ideig. Mint derült égből a villám, úgy furakodott a szívembe egy furcsa, addig ismeretlen érzés. Némán és szoborra meredve figyeltem őt, miközben magamba szívtam csilingelő hangját és a boldogságát, amit én okoztam neki. Egy egyszerű, testhez simuló, térdig érő sötétkék ruha volt rajta, a haját pedig lazán feltűzte. Az este folyamán néhány rakoncátlan tincs elszabadult, és ezek még természetesebbé tették a megjelenését. Megbabonázva néztem, amint hátravetett fejjel nevetett, és kivillant hófehér fogsora. A szívem táncot járt örömeiben. Aztán elvette a térdemről a kezét és az italáért

nyúlt. A bőrömet még a nadrágomon keresztül is égette az érintése helye. Annyira megdöbbenett az, amit kiváltott belőlem, hogy muszáj volt a mosdóba menekülnöm, és hideg vízzel lehűteni az arcomat. Tudtam, hogy Julitól mindez nem volt több pusztán baráti érintésnél, bennem mégis valamit megváltoztatott. Ezután már nem tudtam rá úgy nézni, mint azelőtt. Pedig esküszöm, minden erőmmel küzdöttem az új érzések ellen, hisz' a fenébe is, ő Márk felesége. Mégis, az eset után, akármikor találkoztunk, mindig megmoccan a szívem. Nem. Nem szerettem belé, de bárhogy is tagadtam magam előtt, végül be kellett ismernem, hogy vonzódni kezdtem hozzá.

A zenész tíz perc szünetet kér, én pedig kihasználom az alkalmat, hogy minden diákom a helyén van, ezért intek a pincérnek, hogy hozhatja a nekik szánt meglepetésemet. Mindegyikük ámulattal nézi, amint a pincér behozza a 8.d feliratúra formázott tortát, amin nyolc darab tűzijáték szórja magából aranyszínű szikráit. Amikor elénk helyezi az asztalra, akkor veszik csak észre, hogy egy ovális formájú csokoládén a következő szöveg áll: *A legjobb osztály, örökké!*

A lányok tapsikolnak, a fiúk hüledeznek örömeikben.

– Nahát, tanár úr, köszönjük szépen! – mondják néhányan.

– Megérdemlitek – felelem, majd elkezdem felvágni a mesterművet, és mindenkinek adok belőle egy-egy szeletet.

Nem sokkal később ismét megtelik a táncparkett. Néhány diáklányom próbál maguk közé csábítani, de én inkább ülve maradok. Aztán, amikor felcsendül az egyik legszebb és

legigazabb örök sláger, már nem tudok ellenállni a hívogató szavaiknak:

- Oszi, ezt maga sem hagyhatja ki!
- Jöjjön, itt a helye közöttünk, tanár úr!

Felállok, leveszem a zakómat, amit a szék karfájára akasztok, feltűröm az ingem ujját és csatlakozom a diákjaimhoz, akik a kelleténél jobban a szívemhez nőttek. Körém gyűlnek, átfognak, és egy emberként éneklük a muzsikussal *Máté Péter: Azért vannak a jó barátok* című számát. Annyira átveszem az energiájukat, hogy én is dúdolni kezdem a dalt, és már el sem akarom rejteni előlük a szemeimet elfutó könnyeket. Szerintem nincs olyan magyar ember a Földön, akit ne hatna meg ez a gyönyörű dal. A lányok mindegyike sír, és még néhány srác is, de senki nem ereszti el a másikat azért, hogy megtörölje a szemét. Csak kapaszkodunk egymásba, összevissza dülöngélünk, és mindegyikünk szívét összefacsarja a búcsúzás erős marka. Amikor véget ér a dal, végigfuttatom a tekintetem a fiatal arcokon és annyit mondok elcsukló hangon:

- Köszönöm, srácok.

Több nem telik tőlem. Összeölelkezünk, majd a szemünket törölgetve a szélrózsa huszonhárom irányába széledünk.

Kettő

Juli

A ma délutánt Izabellával töltöm. Ria kora délután áthozta hozzám, én pedig úgy gondoltam, meglepem őt azzal, hogy eljövünk a kedvenc cukrászdájába, aminek a terasza mellett egy jó kis játszótér van. Izabellának mindig van mondanivalója, egy percre sem tud csendben lenni, de én ezt egyáltalán nem bánom, mert imádom hallgatni a csicsergését. Gyakran megosztja velem az óvodai dolgait. Ilyenkor a szája mellé teszi az apró kezeckéjét, és komoly arcot vágva, bizalmasan elsuttogja a titkait. Az előbb befalt három gombóc fagyit, én meg egy szelet krémest, és most hangosan visítózva libikókázik az egyik ovis barátnőjével. Hogy elússem az időt, rendeltem magamnak egy jegeskávét, és amíg a kislányok boldogságát figyelem, ráérősen bekanalazom az italomat díszítő tejszínhabot.

A tíz nappal ezelőtti ballagási műsor óta nem találkoztam Arnolddal. Olykor elgondolkodom azon, hogy vajon most a válaszomra vár? Most rajtam lenne a sor, hogy tegyek felé egy lépést? A lányom szerint ideje, hogy randizzak vele. Azt mondta, ő felkészült arra, hogy elfogadjon mellém egy másik férfit. Kérdés, hogy én is felkészültem-e rá?

Merengésemből a telefonom hangja szakít ki. A mellettem lévő széken heverő divatos fekete hátitáskámba nyúlok, és a mélyéről kihalászom a készüléket. Feloldom a képernyőzárat

és elolvasom Ria üzenetét, amelyben Izabella iránt érdeklődik. Megérintem a kamera-jelet, kissé feljebb emelem a telefont, és készítek pár képet a keresztlányomról meg a barátnőjéről, akik épp az imént pattantak fel egy-egy hintára, és énekelve röppennek előre-hátra. Izabella kibontott, hosszú haja fekete fátyolként lebeg körülötte. Ezeket, valamint a korábban lőtt, fagyaltot majszoló Izabelláról készült fotókat azonnal elküldöm Riának. Bal kezembe fogom a hosszú üvegpocharat, majd hátradőlök a széken és szívószállal a számban elmosolyodom Ria válaszüzenetén, ami csupán néhány emotikonból áll: egy mosolygós, és egy szájával szívet küldő fejből, valamint két piros szívből.

– Örök rejtély számomra, hogy tudsz ilyen karcsú maradni ennyi édesség elfogyasztása után – hallom meg a kedves, nevető hangot magam előtt.

Egy másodperc töredéke alatt végignézek az előttem heverő üres süteményes tányéron és a szintén üres fagyaltos kelyhen, a kezemben tartott, félig elfogyasztott cukrozott kávéról pedig jobb, ha említést sem teszek. Nevetve nézek fel Arnoldra.

– Ó, ez csak a szokásos napi adagom. – Lazán legyintek, majd a kávémat az asztalra teszem, vigyázva, hogy ne koccanjon túl hangosan a két üvegfelület találkozása. – Hogy vagy? Gyere, igyál velem valamit!

– Örömmel maradnék, Juli, hidd el, de már megbeszéltem az egyik kollégámmal, hogy ma együtt edzünk.

Arnold valóban sportoláshoz van öltözve. Egy fekete rövidnadrág-trikó szett van rajta, amelynek mindkét darabját egy-egy bordó márkajelzés díszíti. Az ujjatlan pólóban szépen

kirajzolódnak kidolgozott felsőtestének körvonalai. Hátizsákját lazán az egyik vállára vetve viseli. Maga elé emeli bal karját, hogy megnézze a fekete fitneszóráján az időt. E mozdulattól megfeszülnek a karizmai, én pedig összeszorítom az ajkaim, nehogy eltátsam a számát. Arnold rendesen kigyúrta magát az elmúlt hónapokban.

– Már így is késésben vagyok, de amikor megláttalak, hogy itt ülsz egyedül, nem bírtam ki, hogy ne jöjjek ide köszönni neked.

Jól esnek a szavai, kifejezetten jól. És ahogy rám néz a szép nagy barna szemeivel, elfut a bizsergés. Megszólalni sem tudok, de helyettem megteszi valaki más:

– Jó napot, kedves tanár úr!

Arnolddal egyszerre fordítjuk a fejünket a harsány hang irányába, ami a szomszédos asztal felől jön. Egy rövid, vörös hajú, kissé molett alkatú nő integet széles mosollyal Arnoldnak. A rajta lévő, hatalmas piros virágokkal mintázott, ujjatlan szűk top sajnos nem szolgál előnyére. Épp most foglalt helyet egy Izabellával egyidős kisfiúval, aki külsőre az anyja kiköpött mása.

– Jó napot, Zsuzsanna! – Arnold kedvesen a nő felé biccent, majd felém fordul és szóra nyitja a száját, ám a nő ismét megszólal.

– Lizácskám nagyon fog örülni, ha elmondom neki, hogy összefutottam önnel. Tudja, maga a kedvenc tanára – magyarázza túl hangosan és túl vidáman a nő, miközben majd' elcsöppen a nyála, ahogy végigpásztázza Arnold kidomborodó izmait.

– Köszönöm. Kérem, adja át Lizának az üdvözlőmet! További szép napot kívánok.

Látom az asszonyon, hogy mondana még valamit, ám Arnold tesz egy lépést oldalra, és így most háttal áll neki. A nő ekkor grimaszolva végignézi rajtam, majd megvonja a vállát és a fiával nekiesnek a két óriási kehely fagyinak, amit épp elébük helyez a pincér.

– Bocs. Az egyik diákom anyja – mentegetőzik Arnold, és megvakarja a tarkóját.

– Aki láthatóan eléggé odavan érted – kuncogom, mert észreveszem, hogy Zsuzsanna most épp a barátom hátsóján legelteti a szemét.

– Jó volt látni téged – mondja gyengéden, és belém fúrja a tekintetét.

– Téged is – és ezt őszintén így is gondolom.

A másik karját is a táskája fülébe dugja, majd indulni készül.
– Hát akkor, szia, Juli – mondja halkán, és még néhány röpké pillanatig egymást nézzük.

– Figyelj, Arnold én... – kezdek bele hirtelen, amikor egy vékonyka, de annál hangosabb hang félbeszakít.

– Szia, Arnold! – csicsergi Izabella, majd felém fordul: – Szomjas vagyok.

A táskámból előveszem az elzás kulacsát és átadom neki. Nagy kortyokban és mohón kiissza a benne lévő víz felét, majd lihegve megtörli kézfejevel a kis száját és visszaadja a palackot.
– Juli, van valami ropid? Szofival megéheztünk.

– Persze, drágám – felelem mosolyogva, és ismét a táskámba nyúlok, amiből előkapok egy csomag sóspálcikát. Felbontom,

és Izabella felé nyújtom. – Kérlek, üljetek le, és úgy egyétek meg!

– Rendben, keresztmami – válaszolja szófogadóan, és már szalad is kis barátnője felé.

Mindketten leülnek egy padra, és miközben eszegetnek és beszélgetnek, apró lábacskáikat maguk előtt lógázzák.

– Nagyon aranyosak – mondja Arnold, miközben mosolyogva figyeli a lányokat. Ezután ismét rám néz. – Az előbb szerettél volna mondani valamit. – Ezt nem kérdésnek szánja, hanem kijelenti.

– Igen. – Lesütöm a szemem és veszek egy mély levegőt. – Ha még áll az ajánlatod, akkor azt hiszem, elfogadom.

Szégyenlősen ráemelem a tekintetem, ő pedig nem is akarja leplezni az örömét. Reakciójától én is felbátorodom.

– Péntek este megfelel neked?

Vigyorogva bólogatok.

– Akkor hétre érted megyek.

– Rendben.

– Köszönöm, Juli. – A tekintete most inkább hasonlít egy tizenhét éves srácéra, semmint egy harminchét éves férfiéra. Ám ez csak még helyesebbé teszi őt. – Alig várom. De most már tényleg rohannom kell. Szia!

– Szia, Arnold! – intek utána. Be kell ismernem, engem is hatalmába kerített a kamaszos izgalom.

Miután Izabella és a barátnője fáradtra és éhesre játszották magukat, hazaindulunk. Ria időközben felhívott, hogy befejeződött a megbeszélése, én pedig felajánlottam, hogy hazaviszem hozzájuk a kislányt.

Jocóval egyszerre érkezünk meg a házuk elé. Neki most fejeződött be a műszakja. A karjába kapja Izabellát, engem pedig, bár nem akartam maradni, beinvitál magukhoz. Ria megöleli a lányát, és amíg végighallgatja a délutánról szóló élménybeszámolóját, addig én kiugrom a mosdóba. Amikor visszatérek hozzájuk, Ria megragadja a kezem és maga után vonszol a teraszra.

– Kérlek, édes, dugd be Izabellát a kádba! Nekem beszédem van Julival – utasítja a barátnőm a férjét. Jocóval egymásra nézünk és megvonjuk a vállunkat, majd teljesítjük Ria kérését. Azaz parancsát. Neki úgysem tudunk nemet mondani.

Egymás mellett foglalunk helyet a kétszemélyes kerti kanapén. Ria most is ezerrel pörög. Nem volt ideje átöltözni, ezért továbbra is a szigorú üzletasszonyos munkaruhája van rajta: térdig érő, szűk szabású fekete szoknya, hozzá hófehér selyeming, aminek a gallérja és a mandzsettája fekete színű. Csupán onnan tudni, hogy a mai napra letudta a munkáját, hogy kibontotta feszes kontyba tűzött hosszú haját, kecses lábairól pedig lekerült a túsarkú, és most mezítláb van, megmutatva élénkpirosra lakkozott körmeit.

– Na, figyelj rám, barátnőm! – Ezt úgy mondja, hogy eszembe se jusson a kérésén kívül mást tenni. – Van számodra egy meglepetésem.

Felvonom az egyik szemöldököm. Egyelőre még nem tudom, hogy örüljek-e vagy féltjek attól, amire készül. Ugyanis Ria mostanában a fejébe vette, hogy nekem *muszáj* kipróbálnom új dolgokat, amikben ő, mint a legjobb barátnőm, teljes mellszélességgel támogat, és részt vesz velem együtt.

Tudom, hogy mindezekkel a lelki gyógyulásomban és a gyászomban akar segíteni, amiért én végtelenül hálás vagyok neki. Azt is beláttatta velem, hogy jót tesz, ha becsempészek néhány olyan új tevékenységet a Márk utáni, illetve a Márk nélküli életembe, amik nem emlékeztetnek a múltra és az én oly nagyon szeretett férjemre. Egyszer elcsalt egy dekupázs workshopra, amit végigvihogtunk, és az óra végére a kezünkön, az arcunkon és a ruháinkon több ragasztó volt, mint a díszítésre szánt dobozokon. Amikor Izabella meglátta az elkészült munkánkat, kinevetett bennünket. Azt mondta, ennél ő százszor szebb dolgokat készít az oviban. Beláttuk, ebben igazat kell adnunk neki. Riával ezután néma egyetértésben eldöntöttük, hogy soha többé nem fogunk semmilyen kézművesórán részt venni. Riának voltak olyan extrém ötletei is, amikkel teljesen ledöbbentett. Utoljára arra próbált rávenni, hogy lövessünk piercinget a köldökünkbe, és tetováltassunk a bokánkra egyforma ábrákat, amelyek az örökre szóló barátságunkat szimbolizálják. Természetesen egyikbe sem mentem bele. Végül kiegyeztünk abban, hogy heti három este eljárunk aerobicozni. Ez legalább jót tesz az egészségemnek és az alakomnak egyaránt. Szóval most előbb kivárom, mivel rukkol elő, és majd annak függvényében döntöm el, hogy örüljek-e a meglepetésének, vagy jobban teszem, ha azonnal Mexikóba menekülök előle.

Ria ravasz mosollyal az arcán előhúz a háta mögül egy hófehér borítékot, amiről fogalmam sincs, hogy került oda. Felém nyújtja, és azt mondja:

– Boldog születnapot, Juli!

Összeráncolt szemöldökkel méregetem a borítékot, és mintha attól tartanék, hogy megégeti a kezem, óvatosan veszem el tőle. Ide-oda forgatom a mindkét oldalán teljesen üres lapot.

– De hát csak két hét múlva lesz a születnapom – felelem zavartan.

– Tudom. Aznapra szabadnapot vettem ki, és neked is ezt kell tenned – magyarázza izgatottan a barátnőm.

– Miért?

– Jesszus! – csattan fel. – Nyisd már ki végre, és megtudod!

– Hát, jól van. – Feltépem a borítékot és kihúzok belőle egy rózsaszín virágokkal díszített utalványt, ami egy két főre szóló, egész napos wellnessre szól. Teljesen elámulok. – Húha! Ria, ez fantasztikus ajándék, köszönöm szépen! – mondom könnyekig hatódva, és most először nézek rá. – Tényleg te vagy a legjobb.

– Á, tudod, hogy igazából önző dög vagyok, és a születnapod csupán egy jó indok arra, hogy elmehessek végre egy ilyenre. – Az állával a kezemben tartott utalványra bökök. Mint mindig, most is viccelődéssel próbálja elrejteni elérzékenyülését.

– Nagyon-nagyon köszönöm. Imádlak! – suttogom, miközben hálásan megölelem, amit ő azonnal viszonz.

– Megérdemled, drága Juli.

– Bocs, hölgyek, hogy belerondítok az érzelmes pillanatotokba.

Jocó hangját hallva Riával nevetve szétrebbenünk, és a szemünket törölgetjük. Mindketten felé nézünk, ám a feje feletti lemenő nap erős fénye belesüt szemünkbe.

Hunyorítunk, és a homlokunkhoz emeljük a tenyerünket, árnyékolót képezve vele.

– Kérlek, szívem, állj arrébb vagy ülj le, mert kezdem úgy érezni, hogy nem is a nap égeti ki a szememet, hanem te. Úgy ragyogsz itt nekem, mint egy elcseszett vámpírfiúcska a Cullen-klánból.

– Ó, bocs, bébi – feleli Jocó, és oldalra lép. – Csak meg akartam kérdezni, hogy rendeljek nektek pizzát, vagy velem tartotok az éjszakai grizzly medve vadászatomra? Tudjátok, mi, Cullenek vegetáriánus vámpírok vagyunk.

Itt már kitör belőlem a nevetés. Mit mondjak, Jocó az évek alatt szorosan felzárkózott a felesége mögé. Ránézek a karórámra és meglepődöm, hogy így elszaladt az idő. Az ikrek már bizonyára otthon vannak és éhesek. Felemelkedem a kényelmes ülőhelyről és magamhoz veszem a táskámat.

– Mindkét ajánlat csábító, de muszáj indulnom. A gyerekek már biztosan várnak.

– Ugyan, hívd át őket is! – ajánlja Ria.

– De nem akarok nektek gondot.

– Ne hülyéskedj már, titeket mindig örömmel látunk – mondja Jocó őszintén. Szavai megmelengetik a szívemet. – Hívd fel őket és mondd nekik, hogy tíz percen belül ott vagyok értük! – Ezután Riához fordul: – Megrendelem a pizzát, utána Izabellával elugrunk az ikrekért. – Lehajol és gyengéden megcsókolják egymást.

– Csodás vagy – suttogja Ria a férje ajkai közé.

Ha már így áll a helyzet, visszatelepszem eredeti helyemre. Amíg Ria kerít nekünk valami italt, addig én felhívom Alexet,

hogy szóljak neki, Jocó hamarosan értük megy. Mivel Zoé mellette van, így azonnal továbbítja neki a hírt, amit mindketten kirobbanó örömmel fogadnak. A gyerekeim nagyon szeretnek Riáéknál lenni, illetve magáért a házaspárért is odavannak. Nem csoda, hisz' az évek alatt a barátságunk családdá nőtte ki magát.

Ria megérkezett a jéghideg mojítókkal. Amint átnyújtja, azonnal belekortyolok. *Mennyei!* Ilyen finomat csak ő tud készíteni. Épp beavatnám az Arnolddal történt délutáni beszélgetésünkbe, amikor befutnak a többiek, és a kora esti barátnős csendünket hirtelen felváltja a szeretteink édes lármája. Mivel a szúnyogok erős támadásba lendültek, kénytelenek vagyunk visszavonulót fújni és bemenekülni az ebédlőbe. Zoéval segítünk megteríteni az asztalt, amivel pont időben végzünk, amikor csenget a pizzafutár. Jocó két egymásra rakott hatalmas dobozzal jön be. Izabella tapsikol örömeiben, Alex ajkát pedig egy *Na, végre!* kifejezéssel egybekötött sóhaj hagyja el.

Miután mindkét dobozt teljesen kiürítettük, pontosabban szólva leginkább az ikreim és Jocó, Izabella kikönyörögte Riától, hogy Zoé altassa őt el. A lányom a legnagyobb örömmel vállalta ezt a feladatot, és már szaladnak is kézen fogva a kislány szobája felé. Riával kettesben maradunk az ebédlőben, mert a fiúk a nappaliban Jocó legújabb Nintendo Wii-jével játszanak. Zoé a mese végére ért, és most halkán, de nem annyira, hogy mi ne hallhassuk őt, kristálytisza hangján énekliz Izabellának az Aranyhaj meséből a *Végre látom már a fényt* című dalt. Riával

elérzékenyülve egymásra mosolygunk, hisz' mindkettőnket megérint ez a pillanat.

– Zoé, ez gyönyörű volt! – dicséri őt Ria, amikor pár perccel később bejön hozzánk.

– Köszönöm – válaszolja Zoé, majd kiissza a maradék kóláját és az üres poharat a kezében tartva kérdi tőlem: – Én is játszhatok egy kicsit a Wii-n?

– Igen, egy félórát. De aztán már tényleg indulunk, elég késő van.

Zoé bólint, majd a poharát az asztalra teszi és elrobog a nappaliba. Kihasználom, hogy végre van egy kis nyugalomunk a barátnőmmel, és elmesélem neki a délután történeteket. Egyből a lényegre térek:

– Elfogadtam Arnold ajánlatát. Pénteken vele vacsorázom.

– Épp itt volt az ideje. Már kezdtem azon aggódni, hogy bepókhálósodsz. – Kajánul rám vigyorog, miközben játékosan meglöki a vállamat az övével.

– Hülye vagy! – felelem, de közben én is nevetgélek, majd egy kicsit később újra megszólalok: – Ez csak egy vacsora lesz.

– Figyelj, Juli! – Ria pózt változtat, és most egész testével felém fordul. – Ne zárkózz el ennyire mindentől! – Közbe akarok szólni, de a feltartott mutatóujja azonnal megállít. – Légy egy kicsit nyitottabb az életre! Az nem baj, hogy még mindig Márkot szereted. Szeresd is, amíg élsz! – Erre fájdalmasan elmosolyodom. – De ne feledd, ő is azt szeretné, hogy boldog légy!

Az ölemben az ujjaimat tördelő kezemet bámulom, melyek egyre inkább elhomályosulnak előttem. *Mikor fog végre*

megszűnni a szívemet facsaró érzés, amit a férjem hiánya okoz?
Egy gyors mozdulattal letörlöm az arcomról az egyetlen kiszökött könnycseppet. Ria a térdemre teszi a tenyerét és vigasztaló hangon folytatja:

– Tudom, hogy félsz. De hidd el, Arnold még nálad is jobban retteg. – Értetlenül nézek rá, amire egy gyengéd, anyai mosoly a válasza. – Sosem gondoltál még arra, hogy neki sem könnyű ez a helyzet?

Szégyenlősen vallom be magamnak, hogy ez eddig eszembe sem jutott. Önző módon csakis a saját érzéseimmel voltam elfoglalva. Halványan nemet intek a fejemmel. – Fontos vagy számára, Juli. Engedd, hogy ezt megmutathassa neked!

Nagy nehézségek árán indultunk haza, mert az ikrek érthető módon sehogy sem akartak elszakadni a videojátéktól és Jocótól, aki nagyszerűen elszórakoztatta őket. Az autóban most mindketten csendesek, és egymást felváltva nagyokat ásítognak. Mint mindig, amikor vezetek, most is szól a zene a rádióból. Késő este van, ráadásul hétköznapi, így rajtam kívül senki sincs az utcák útjain. Tíz percen belül már otthon is vagyunk. Egy-egy puszti kíséretében jó éjszakát kívánok a gyerekeknek, majd egy gyors zuhany után bebújok a kényelmes ágyamba. Amikor leoltom az éjjeliszekrényen álló kis lámpát, észreveszem, hogy a hálósoba sötétjét a telefonom ütemesen felvillódzó LED-fénye töri meg. A készülékért nyúlok, és mosolyogva elolvasom Arnold üzenetét:

Drága Juli! Talán fogalmad sincs, milyen boldoggá tettél ma délután. Alig várom a péntek estét.

Eszembe jut Ria korábbi tanácsa, hogy legyek nyitottabb az életre, ezért most megengedem magamnak, hogy a szívemet teljesen átjárja a kíváncsi várakozás édes izgalma. Már írom is a válaszüzenetet:

Szia, Arnold. Én is hasonlóképpen érzek. Jó éjt, és álmodj szépeket!

Öt másodpercen belül befut egy újabb üzenet, aminek az elolvasása közben úgy kuncogok, akár egy tinilány. Elpirulok, mert a végére egy kacsintós és egy szívet küldő fejecskét is biggyeszt.

Remélem, veled fogok!



A tegnap esti aerobícóra nagyon kemény volt. Olyan izomlázam van a hasfalamban, hogy reggel alig bírtam felülni az ágyon. Riával hetek óta rendszeresen járunk, és azt hittem, hogy ekkorra már magam mögött hagyom az edzések utáni izomlázatot. Ám ezt a kellemetlenséget leszámítva kifejezetten jólesik a mozgás, és örülök, hogy engedtem magam rávenni. Sokkal energikusabbnak érzem magam, mint azelőtt.

Ria a munkából jövet beugrott a gyerekeimért, mert ma náluk fognak aludni. Mielőtt elindulnának hozzájuk, megkérem a barátnőmet, hogy segítsen eldönteni, melyik ruhámat vegyem fel a ma esti vacsorára. Hú, még saját magam előtt is vicces, és furcsa arra gondolni, hogy én, két kamasz gyerek

anyja, majdnem harminchét évesen randira megyek. Tizenhét éve nem randiztam, azt sem tudom, hogyan és mit kell manapság csinálni.

– Nagyon izgulok, Ria – vallom be, miközben az egészalakos tükörben nézegetem magam egy bordó ruhában, és nem vagyok megelégedve a látvánnyal.

– Nincs miért, hisz’ Arnolddal mésztükrökben nézegettem magam egy bordó ruhában, és nem vagyok megelégedve a látvánnyal.

– Hát éppen ez az. – Megfordulok a saját tengelyem körül, hogy szemben legyünk egymással. – Ezer éve ismerjük egymást. Mégis miről fogunk beszélgetni?

– Biztosan lesz témátok.

– És ha nem?

– Akkor marad a testbeszéd. – Hangosan felvihog a kétértelmű megjegyzésén, mire válaszul felhorkantok. Felemelkedik az ágyról és elém lép. – Lazulj már el végre, és vedd fel a másik ruhádat!

– Az jobb, ugye?

– Sokkal jobb – mosolyog biztatóan. – Hidd el, hogy nincs mitől félned. Oké? Biztos vagyok benne, hogy nagyon szép este vár rád.

– Köszönöm. Te mindig tudod, mit kell mondani, hogy jobban érezzem magam.

Kibújok a ruhából, majd a bőrszínű csipke alsóneműmre húzom az előbbi, aminek a lenge szoknyája púderrózsaszín, a felső része pedig ejtett vállú, és hófehér alapon az aljával színben harmonizáló apró virágokkal van díszítve. A két részt

egy vékony barna bőr öv választja el egymástól. A hajamat még Ria megérkezése előtt egyenesre vasaltam, a szokásos szolid sminkemet pedig majd megcsinálom, miután egyedül maradok.

– Arnold tuti kifekszik, ha meglát. Nagyon csini vagy – kacsint rám Ria.

– Köszí. – Hálásan rámosolygok. Most tényleg jól érzem magam a bőrömben. – Meg azt is, hogy nálatok alhatnak az ikrek.

– Semmiség. Sőt, emiatt inkább én tartozom köszönettel neked. Izabellának ilyenkor csak Zoé létezik, így legalább lesz végre időm befejezni azt a könyvet, amit a múlt héten kölcsönadtál.

– A Szentjánosbogár lányokat? Ugye milyen jó? – kérdem, miközben felcsillan a szemem a könyv említésére. Már vagy két hónapja kiolvastam, de még most is libabőrös leszek, ha eszembe jut a történet.

– Imádom – áradozik Ria, majd az ágyra dobott piros táskájáért nyúl és az ajtó felé indul. A kilincsen megáll a keze, és visszanez rám. – Érezd magad nagyon jól ma este!

Az ikrek türelmetlenül várják, hogy mehessenek végre. Egyszerre pattannak fel a nappali kanapéjáról, ahol eddig tévét néztek.

– Nagyon szép vagy, anya – mondja Alex.

– Igen, és szuperül áll rajtad ez a ruha – replikázik Zoé, és átfogja a derekamat. – Legyen boldog estéd, anyu!

– Köszönöm, kislányom – mondom ezt úgy, amiből Zoé is tudja, hogy most nem csak a dicsérő szavait köszöntem meg.

Beülnek az autóba, és mind felém intenek.

– Reggel értetek megyek! – kiabálom túl az autó motorjának zúgását. – Jó szórakozást! – Pusztit dobok nekik, majd visszamegyek a házba.

Befejezem a sminkelést. A kedvenc matt szájrúzsom természetesnek ható piros színt kölcsönöz az ajkaimnak. A végén néhány fújás imádott parfümömből, és készen is vagyok. A bézs színű kistáskámba teszem a telefonomat, a tárcámat, és egy csomag papír zsebkendőt. A szekrény egyik vállfájáról leakasztom a fehér kardigánomat, majd még egyszer belenézek a tükörbe. Azt hiszem, a lelkem is készen áll a ma estére.

Nem sokkal később csengetnek. Mielőtt ajtót nyitnék, gyorsan belelépek a korábban kikészített táskámhoz színben illő magas sarkúmba, majd nagy levegőt veszek és kifújom. Izzad a tenyerem, remeg a gyomrom. *Nyugodj már le!* – szólok rá saját magamra. Kissé reszkető kézzel a kilincs felé nyúlok, majd lenyomom, és kitárom az ajtót.

Arnold látványától eláll a lélegzetem. Olyan csinos és olyan elegáns, és olyan gyengéden kedves mosollyal ajándékoz meg, amitől enyhe pír futja el az arcomat. Enyhén hullámos, sötétbarna haját most is hátrafésülte, viszont nincs rajta a szemüvege, ami nélkül még sosem láttam. Neki kifejezetten jól áll, de anélkül is ugyanolyan jóképű. Egy ideje néhány milliméteres borostát hagy magának, ami mindig olyan ápolts és szépen rendben tartott, mintha egy művész a szája köré és az állcsontjára festette volna. Sosem rajongtam a szőrös férfiarcért, ám őt ez csak még sármosabbá teszi. Egy testhezálló sötétkék ing van rajta, aminek a mandzsettáját majdnem

könyékig felhajtotta, és ami szabadon hagyja a nyakát és feszes mellkasának egy aprócska részét. Az inget betúrta a hófehér, feszes nadrágjába. Be kell ismernem, Arnold ízig-vérig férfi, és csak kevesen tudnák úgy viselni ezt a szettet, ahogyan ő.

Zavartan a fülem mögé simítom a hajam, amitől még szélesebb mosolyra húzódik a szája. Felém nyújt egy lapos, hófehér, sima felületű papírdobozt, ami alig nagyobb valamivel, mint a tenyerem. Kíváncsian és óvatosan nyitom fel a tetejét, és amit benne látok, az egyszerre gyönyörködtető és elgondolkodtató. Összeráncolt szemöldökkel vizsgálom a barna-fehér márványmintás, aprólékosan kidolgozott, hattyú formájú csokoládét. Arnold látja rajtam az értetlenséget.

– Nem érted, ugye? – kérdi nevetve.

– Miért, kellene? – Vele nevetek.

– Hagyok időt a gondolkodásra. Ha az est végéig sem jössz rá, hogy miért éppen ezt hoztam neked, ígérem, beavatlak.

– Benne vagyok – felelem határozottan. Nagyon izgalmasnak találom ezt a kis rejtélyt. – Egyébként gyönyörű munka, és köszönöm szépen. Szerintem nem fogom megenni, mert kár lenne érte.

– Megbánnád, mert nagyon finom. Edd meg bátran, hogy mielőbb hozhassam neked a következőt. – Huncutul rám kacsint, majd felém nyújtja a karját. – Mehetünk?

– Persze, csak ezt leteszem ide – válaszolom, miközben az előszobai kisasztalra teszem a dobozt. Magamhoz veszem a kulcsaimat, és miután bezártam az ajtót, Arnold felém nyújtott erős karjába fonom a kezem. Azonnal megcsapja az orromat édes és citromos, férfias illata.

Amíg pár lépésből eljutunk az autójáig, ő végig engem néz és mosolyog. Kinyitja nekem az ajtót, és mielőtt beszálnék, azt mondja:

– Az étteremben mindenki engem fog irigyelni, amiért én vacsorázhatom a legszebb nővel.

– Mit mondjak? Én sem panaszkodhatom. – Felvont szemöldökkel végigfuttatom rajta a tekintetem. Látom, hogy jólesik neki az elismerő pillantásom.

Rám csukja az ajtót, majd megkerüli az autót és beül mellém. Mielőtt gyújtást adna, megkérdezem tőle:

– Hová megyünk?

– Abba az étterembe foglaltam asztalt, ami nemrég nyitott. A *Fantasy*. Érdekes a neve, de állítólag kellemes hely és jól főznek.

– Igen, arról én is sok jót hallottam.

– Úgy gondoltam, indítsunk tiszta lappal. Persze, ha nem bánod.

Arnoldnak van egy különleges pillantása, amivel ellát egészen a lelkem legmélyére. Most így néz rám. Eláraszt az iránta érzett hála, amiért nem a múltam egyik helyszínére visz. Ennek az apró, ám annál nagyobb gesztusnak köszönhetően sokkal nyugodtabban nézek az este elébe.

Három

Arnold

Beindítom az autó motorját és miközben kitolatok a felhajtóról, életemben először azt kívánom, bár gazdag lehetnék. Mert akkor nem a tizenkét éves Honda Civicemmel jövök Juliért, hanem béreltem volna egy tükörfényesre polírozott, fekete limuzint sofőrrel és pezsgővel. Akkor nem az utat kéne bámulnom, hanem kedvemre gyönyörködhetnék ebben a különleges nőben, aki itt ül mellettem, és bódító az illata. Tudom, hogy a legtöbb nővel ellentétben ő sosem volt anyagiass, amit külön becsülök benne. Mégis, jelenleg leghőbb vágyam, hogy mindent, de mindent megadhassak neki, és királynőmként kényeztethessem. Megérdemelné.

– Furcsa vagy szemüveg nélkül – kuncogja mellettem. Továbbra is az utat figyelve elmosolyodom.

– Nem vagyok oda túlzottan a kontaktlencséért, ezért csak kivételes alkalmakkor viselem.

Egy másodpercre ránézek, hogy értékre adjam, számomra ez az este egy ilyen alkalmat jelent. Enyhén elpirul, amiről szerintem nem is tudja, mennyire jól áll neki.

– Jól nézel ki nélküle, bár nekem szemüveggel is ugyanúgy tetszel.

A szemem sarkából látom, hogy amint ezt kimondja, azonnal az alsó ajkába harap. Nagyon izgul, én pedig legszívesebben vékony térdére helyezném a kezem, hogy megnyugtassam, és

elmondanám neki, nincs mitől tartania. Tenném ezt úgy, hogy közben én még nála is jobban izgulok, de ezt muszáj lepleznem előtte. Nem tudhatja, mennyire félek attól, hogy magában majd folyamatosan Márkkal fog összehasonlítani és hozzá viszonyítani. Tudom, hogy nem üthetem meg az ő szintjét, mert Julinak mindig is ő marad a nagybetűs szerelem. Én ezt tényleg nem bánom, csupán egy icipici, aprócska sarokra vágyom a szívében. Talán idővel csinál nekem benne helyet. Minden tőlem telhetőt megteszek, hogy így legyen.

Mint már említettem, azelőtt csupán szoros barátság volt közöttünk. Juli és Ria a szememben és a szívemben olyanok voltak, mintha a húgaim lennének. És azt a legőszintébben mondom, ha bármikor is többet éreztem volna Juli iránt, amíg Márk élt, sosem engedtem volna, hogy azt ő valaha is megtudja. Inkább a világ végére költöztem volna, minthogy csalódjának bennem és a szép kapcsolatukat tönkretégyem, őket meg boldogtalanná.

– Továbbra sem jövök rá, miért éppen hattyú – mondja elgondolkodva.

– Tényleg nem emlékszel? – kérdem tőle és kikapcsolom a biztonsági övet, mert időközben megérkeztünk az étterem parkolójába.

– Nem. – Összeráncolt szemöldökkel törli a fejét, majd pár pillanat múlva megrázza a fejét. – Nem, egyáltalán semmire. Elmondod? – kérlel.

– Persze. Az este végén. – Rákacsintok és kipattanok az autóból. Mire kiköti magát, én már az ő oldalára érek és kinyitom neki az ajtót. Felé nyújtom a kezem, amit ő elfogad.

Apró, puha keze úgy simul a tenyerembe, akár a vaj. Csinos szandálba bújtatott kecses lábait óvatosan leteszi az apró kavicsokkal felszórt felületre. Amikor már egyenesen áll, rám mosolyog. Legszívesebben itt helyben megcsókolnám, de azzal még várnom kell. A slusszkulcs gombjával lezárom az autót, majd Juli derekára teszem a tenyerem és bevezetem az étterembe.

A hely valóban nagyon kellemes. Most tudtuk meg, hogy péntek esténként egy zongorista játszik. A felcsendülő lágy dallamok még hangulatosabbá teszik a légkört. Az itallapot nézegetjük, illetve én a fölött Julit. Gyönyörű arcára aranyszínű fény vetül a köztünk álló gyertya lángjának köszönhetően. Imádom rajta ezt a ruhát, mert szabadon hagyja vékony vállait és a hosszú nyakát, amelyen, mint mindig, most is viseli a Márktól kapott aranyláncot. Rajta lóg a szív és a végtelen-jel egymásba fonódását formázó medál. Bár nem akarom beengedni, mégis keserű érzés furakszik a szívembe, és úgy tűnik, egy ideig ott is fog maradni.

– Azt hiszem, én egy Daiquirit iszom. – Becsukja az itallapot, és félreteszi.

– Jó választás – bólintok. – Én maradok az alkoholmentes koktélnál. – Amikor vezetek, nagyon szigorúan betartom a zéró toleranciát.

A pincér meghozza az italokat és elénk helyezi. Juli jobb kezével a szájához emeli a poharát és belekortyol. A bal kezét tenyérrel lefelé az asztallapon pihenteti. Most látom csak meg, hogy a gyűrűsujját felszabadította karikagyűrűjének öleléséből. *Talán a szívének egy apró zugát is?* – kérdem magamtól

reménykedve. Nem tudok nem mosolyogni, és nem tudom nem a hosszú, vékony, szabad ujját nézni, amin egy halvány fehér csík jelzi, hogy csak nemrég vált meg az évekig viselt gyűrűtől. Juli észreveszi a reakciómat és olyan kedvesen mosolyog rám, amivel azonnal kiűzi a szívemből a betolakodó vendéget.

– Köszönöm – mondom, illetve csak tátozom neki őszinte hálával, mert rendesen meghatott eme szívélyes cselekedete. Elképzelni sem tudom, mekkora erő kellett neki ahhoz, hogy megtegye ezt a lépést.

Az étlapok érintetlenül hevernek az asztal szélén, és ahogy kezd megtelni az étterem vendégekkel, Juli úgy válik egyre feszélyezettebbé. Néhány ismerős arc elhalad az asztalunk mellett, és köszönésképp felénk biccentenek. Vannak páran, akik megállnak néhány rövid szóra. Legtöbbjük leplezett módon kíváncsiskodik, és abban reménykedik, hogy talán begyűjtheti a holnap délelőtti nagybevásárláshoz szükséges pletykaalapot. Hiába láttak már bennünket számtalanszor kettesben, de most messziről lerí rólunk, hogy nem barátként vagyunk itt, hanem randevúzunk egymással. Engem ez büszkeséggel tölt el, de Julinak még kissé kényelmetlen a helyzet. Nem hibáztatom érte. Én hülye, mégis mit hittem azzal, hogy péntek este, fő időben elhozom a város legfelkapottabb helyére?

– Szeretnél vacsorázni? – kérdem tőle, hogy eltereljem a figyelmét.

– Igen, azt hiszem – feleli, és az étlap felé nyúl. Utánzom a mozdulatait, és továbbra is őt figyelem.

Miközben lapozgatja az ételkínálatot és próbálja kitalálni, hogy mit rendeljen, jobb mutatóujjával idegesen csavargatja az egyik hajtincsét. Nem akarom, hogy feszültségben teljen az este. Az a célom, hogy feloldódjon, és jól érezze magát *velem*. Becsukom az étlapot, alkarommal rákönyökölök, és közelebb hajlok hozzá.

– Akarod, hogy lelépjünk innen?

– Nem lenne gond? – Tekintete reménykedő és bocsánatkérő egyben.

– Kifejezetten örülnék neki. – Cinkosan rámosolygok.

Széles mosolyra húzza a száját, és egy gyors mozdulattal becsapja az étlapot maga előtt. Az ebből keletkező leheletnyi szellő meglebbenti selymes haját az álla alatt. Kiisszuk a maradék italainkat, fizetek a pincérnek, majd felemelkedem a székről. Úgy hagyjuk el az éttermet, ahogy megérkeztünk: lágyan a derekán tartom a tenyeremet.

Kilépünk a majdnem sötétté vált nyári estébe, és Juli torkából egy megkönnyebbült sóhaj szakad fel. Felém fordul és megérinti a csupasz alkaromat, ami iszonyatosan jólesik.

– Köszönöm, Arnold, hogy ilyen megértő vagy velem – rebegi félénken.

– Sajnálom, amiért nem voltam kellőképpen előrelátó. Egy csendesebb helyet kellett volna választanom magunknak.

– Szerintem még bőven van időnk máshova menni – mondja, miután megnézte a karórám az időt.

Olyan közel van hozzám, hogy ki sem kellene nyújtanom a kezem ahhoz, hogy elérjem. Szeretném átfogni karcsú derekát, és erősen magamhoz húzni. A szemébe nézek; talán

kiolvashatom belőle, mi esne neki jól. Végül úgy döntök, hogy teszek egy próbát. A karom lassan megindul a dereka felé, miközben ő várakozó pillantással figyel. Nem áll ellent, amikor végre célra ér a tenyerem, és megérintem őt a vékony ruhaanyagon keresztül. Félénken a karjaimra fekteti a kezét és néhány pillanatig egymást nézzük. Azon jár az eszem, hogy ha most megcsókolnám, vajon ő viszonzná, vagy elijeszteném? Nagyon csábítóak apró, telt ajkai. Akaratomon kívül előre mozdul a fejem, és mintha Juli is egy kicsit megmozdította volna az övét, ám egy sipítózó női hang megtöri ezt a varázst.

– Jó estét, kedves tanár úr! – szólít meg Ilona, az egyik tanítványom anyja.

– Szervusz, Arnold! – köszön a másik nő, akit Líviának hívnak. Ő a földrajzszakos kolléganőm. Mindketten elváltak, jóval negyven felettiek, és kiállhatatlan nőszemélyek.

– Jó estét! – biccentek, és elengedem Juli derekát.

– Remélem, hogy kapható vagy egy italra, kolléga – kacsint rám Lívia. A szeme túl erősre és túl sötétre van kifestve, belső szemzugában pedig egy apró fekete festékcsozó gyűlt össze.

– Köszönöm, de mint látod, van társaságom. – Julira mosolygok, és a hátára teszem a tenyerem. – És különben is indulni készülünk. További szép estét a hölgyeknek – teszem hozzá, amikor elhaladunk mellettük.

– Viszont nektek is – motyogja Lívia, és leplezni sem próbálja, hogy nem őszintén mondja. De engem mindez teljesen hidegen hagy.

Amikor már hallótávolságon kívülre kerülünk, Juli megszólal:

– Lassan kezdem azt hinni, hogy valami híresség vagy – kuncogja. – Tapadnak rád a női szemek. – Vékony vállával játékosan meglöki a karomat.

– Én pedig lerázom őket magamról. – Rámosolygok.

– A cukrászdás hölgy és az iménti két rajongód után azt a következtetést vonom le, hogy az idősebb nők körében igencsak népszerű vagy.

– Nem ők az idősek, hanem mi lettünk fiatalon szülők. – Közben az autómhoz érünk, és megállunk mellette. – Egyébként pedig, csak hogy tudd, engem egyikük sem érdekel. – Mélyen a szemébe nézek, és komoly hangon hozzáteszem: – Egyetlen nő sem érdekel rajtad kívül, Juli. – Ezzel ismét sikeresen zavarba hoztam, mert még az esti szürkességben is jól látom, hogy elpirult. Egyszerűen ellenállhatatlan ez a nő. – Éhes vagy? – kérdem tőle, mert támadt egy ötletem, hogy hová vihetném.

– Nem igazán – vallja be.

– Az jó, mert én sem – vigyorgok. – Van kedved sétálni?

– Persze.

– Kivegyem az autóból a kardigánodat?

– Nem, nincs rá szükségem, köszönöm.

Ebben a válaszban reménykedtem, mert bár csak tízpercnyi sétára megyünk, de ha később mégis fázna, akkor magamhoz ölelhetem, hogy megmelengessem. A kezéért nyúlok, és azt kérdem: – Szabad? – Válaszul egy mosolyt kapok és a puha kezét, amit az enyémbe fúr. Az ujjainkat nem kulcsoljuk egymásba, de már attól is dalol a lelkem, hogy kézen fogva sétálhatok vele.

Kellemes csendben sétálunk le a folyópartra. Teljesen besötétedett, mire megérkezünk. Az a tervem, hogy a nemrég felújított mólóra vezetem, amire padok is kerültek, így le tudunk ülni. Amikor a víz közelébe érünk, a füves terület igencsak süppedőssé válik. Látom Julin, hogy alig tud járni, mert a cipősarka folyamatosan belesüllyed a puha földbe.

– Csak egy percet adj! – mondja, majd a bal kezével belém kapaszkodik, hátraemeli az egyik lábát, és elkezdi lecsatolni magáról a szandált. – Máris leveszem, és mehetünk – nevet rám.

– Azt nem hagyom – mondom, és abban a pillanatban a feneke alá nyúlok, és a combjánál felemelve a vállamra vetem, hogy bevigyem a mólóra.

– Hát te? – kérdi tőlem, miközben sikongatva nevetgél. Kezével megtámaszkodik a vállamon, mert talán attól tart, leejtem. Még nem tudja, hogy amíg velem van, biztonságban van. De nem baj, elérem majd, hogy érezze, legbecsesebb kincsemként vigyázok rá mindig.

– Sajnálom, de a zakómat az autóban hagytam, így nem tudtam leteríteni előtted. Így marad a két kezem. Remélem, nem bánod. – Mire a mondandóm végére érek, már a mólón vagyunk, és magam elé csúsztatom őt.

– Csak akkor nem, ha megígéred, hogy kifelé is így viszel – feleli huncut mosollyal a szemében. Akár egész hátralévő életemben is cipelném őt a vállamon, ha arra kér.

Egymás mellett foglalunk helyet a padon. A móló lágyan ringatózik alattunk, a víz felől néha egy-egy halk csobbanás hallatszik, a közeli erdőben pedig baglyok huhogása. Az égen

millió csillag ragyog, a telihold pedig ma valami eszméletlenül szép. Hatalmas és narancssárga. Gyerekkorom óta nem láttam ilyenek. A távoli Mambo bár felől néha zenei hangfoszlányokat fúj el hozzánk a langyos esti szellő.

– Örülök, hogy elhoztál ide – töri meg a csendet, és a holdat nézi.

Felé fordítom a fejem. Az arca békés és nyugodt, akár az alattunk hömpölygő Tisza tükörsima felülete. Haján megcsillan a hold fénye. Úgy fészkelődöm, hogy a karjaink és a lábunk összeérjenek. Nem tudom levenni a szemem szép arcáról. Egyszer csak lassan felém néz, egyenesen a szemembe és így szól:

– Kérdezhetek valamit?

– Bármit.

– És válaszolni is fogsz rá? – elmosolyodom.

– Persze, kivéve, ha a hattyúról kérdezel. Azon még rágódj egy kicsit!

– Mióta tetszem neked?

Tudtam, hogy előbb-utóbb felteszi majd ezt a kérdést. Elhatározom, hogy nyílt lapokkal játszom előtte, ezért köntörfalazás nélkül elmesélem, miként kezdtem el vonzódni hozzá. Minden szavamra nagyon figyel, és egyszer sem vág közbe.

– Talán gyerekesnek tűnik – fejezem be a történetet –, de az, hogy képes voltam téged ennyire megnevettetni, az akkora hatással volt rám, amitől nem tudtam szabadulni. És már nem is akarok. – Ismét a szemébe nézek, amiből kiolvasom, hogy megkönnyebbült. Tudom, hogy azon izgult, hogy talán már

azelőtt tetszett nekem, hogy Márk elment, de most ezt az aggodalmát elengedheti végre.

– Köszönöm – mondja halkán, amiből érzem, hogy nem csak azt köszöni meg, hogy mindezt elmeséltem neki, hanem azt is, hogy továbbra is ugyanaz a becsületes ember lehetek a szemében, akinek mindig is hitt.

Egy darabig ismét csendben üldögélünk, majd egyszer csak elnevetem magam, mert a távolból egy régi sláger, a *Coco Jumbo* hangjait hallok szólni, amely felidéz bennem egy régi emléket.

– Min nevetsz? – kérdi Juli, és ő is kuncog.

– Emlékszel még a Bogdán Csilla szülinapi bulijára hatodikban?

– Arra az álnok dögre? Ha akarnám, sem tudnám elfelejteni – fújtat. – Leöntötte kólával a vadiúj világoskék ruhámat csak azért, mert azon a bulin vallotta meg nekem a Jón Norbi, hogy tetszem neki. Akit egyébként mindig is egy beképzeld majomnak tartottam.

– Az a lány senkivel sem volt kedves. Én mégis fülig bele voltam zúgva.

– Csúnyán elbánt veled. Riával alig győztünk téged vigasztalni utána.

Akkoriban igencsak testes fiú voltam, ráadásul egy matekőrült szemüveges, és a tinik szemében mindezek összessége megbocsáthatatlan bűnnek számít. Csilla volt a legmenőbb lány a suliban, és mint a legtöbb srác – kivéve Norbit –, én is odáig voltam érte. Mivel a zsúrja után pár héttel a szüleimmel elköltöztünk a városból, ezért összeszedtem

minden bátorságomat, és felkértem táncolni. Erre ő gonoszul kinevetett és kicsúfolt, hogy mégis mit képzelek én, hogy ő majd pont egy ilyen dagadt disznóval fog táncolni, mint amilyen én vagyok. Legszívesebben sírva rohantam volna ki a világból. Juli és Ria szem- és fültanúi voltak mindennek, és Ria vérében már akkor ott csordogált a profi védőügyvéd. Rendesen kiosztotta Csillát, és megmondta neki a magáét. Ezután Julival közrefogtak és a szoba közepére húztak, hogy együtt táncoljuk végig a '96-os év legnagyobb slágerét, a *Coco Jumbót*.

– Hihetetlen, hogy azóta eltelt huszonnégy év. A gyerekeim épp olyan idősek, mint mi voltunk akkor – mondja Juli elgondolkodva, majd kicsivel később rám néz, és úgy folytatja: – Örülök, hogy visszajöttél, és megmaradt a barátságunk.

– Annak én is.

– Nehéz most elhinnem, hogy te vagy az a valamikori kövér és gátlásos fiú. – Tekintetét végigfuttatja a felsőtestemen, ami, bevallom, jót tesz az egómnak.

– Csilla miatt fogytam le – vallom meg neki nevetgélve, és megvakarom a tarkóm.

– Komolyan? – Kikerekednek a szemei.

– Aha – vigyorgok. – Miután elköltöztünk, az egész nyaramat arra áldoztam, hogy lefogyjak, mire elkezdődik az új tanév. Nem akartam az új suliban is én lenni a lúzer, ezért mindennap elmentem futni, amit azóta is megteszek.

– Sosem voltál lúzer. – Tudom, hogy ezt őszintén mondja, és jólesnek a szavai.

– Most már én is ezt mondanám a tizenhárom éves önmagamnak, de akkoriban, hidd el, hogy nagyon is annak éreztem magam.

– De a futástól még nem lesznek valakinek ilyen dagadó izmai – vigyorog.

– A kondizást úgy másfél éve kezdtem el, és nem is járok el mindennap. A heti három alkalom elég ahhoz, hogy megtartsam a formámat. – Azt már nem merem neki bevallani, hogy ezzel a sporttal vezetem le a rá való várakozás okozta feszültséget. Amíg edzek, addig sikerül valamelyest kiürítenem az agyam. Legalábbis néha. Mert a nap huszonnégy órájának legtöbb percében rá gondolok.

– Mi meg Riával aerobica járunk – jelenti ki büszkén. – Nagyon nem akartam menni, de ismered Riát. Addig győzködött, míg végül beadtam a derekamat. Azóta sem szabadulok a folytonos izomláztól.

– Majd elkérem tőle a titkos receptet. Hátha meg tudlak fűzni, hogy eljőjj velem futni.

Juliból kirobban a nevetés.

– Azt soha! Inkább körbesétálok a Földet, minthogy lefussak akár csak ötven métert is. Ne érts félre, én igazán nagyra becsülöm a futók erejét és kitartását, főleg azért, mert az belőlem kimaradt.

– Azért én még nem adom fel. – Ismét rákacsintok.

– Hát, ha meg akarsz ölni, akkor annak valóban a leghatásosabb módszere az, ha megfuttatsz.

Mindketten hangosan felnevetünk Juli kifejezésén.

Órák óta itt ülünk, és láthatóan egyikünk sem akar hazamenni. Szerencsére mindketten ráérünk. Dani a barátaival szórakozik, és már bőven elég idős ahhoz, hogy egyedül legyen otthon éjjel. Julitól tudom, hogy Alexék pedig Jocóéknál alszanak. Kissé feltámadt a szél, és a folyó felől hűvös levegőt hoz magával. Juli megborzong.

– Menni szeretnél? – kérdem tőle, miközben minden idegszálam a nemleges válasznak szurkol.

– Inkább még maradnék, ha lehet. – Ezt hallva legszívesebben a levegőbe bokszolnék örömben.

Bájos és ártatlan mosoly terül szét az arcán, amikor rám néz. Egy újabb fuvallat a szeme elé fújja a haját, én pedig végig sem gondolom, mit teszek. Egy lassú és óvatos mozdulattal kisimítom onnan, és a füle mögé tűröm. Érintésemre lehunyja szép szemeit, hosszú és sűrű szempillái szinte a bőrét súrolják. Olyan közel van most hozzám, hogy érzem magamon a forró leheletét. Egy gyengéd és hosszú csókot lehelek a homlokára, közben mélyen magamba szívom az illatát, hogy később, amikor majd egyedül fekszem az ágyamban, elő tudjam hívni az emlékét.

– Köszönöm, hogy itt vagy ma velem – suttogom továbbra is a bőrét érintve. Mosolyra húzza a száját. – Megengeded, hogy felmelegítselek? – kérdem tőle, mert látom, hogy fázik.

– Igen, az jólesne.

A pad szélére csusszanok, és a hátammal nekidőlök a kilencven fokos szöget záró vaskorlátnak. Jobb lábamat térdben behajlítva felrakom, hogy Juli a két lábam között kényelmesen elférjen. Megfordul, én pedig magamhoz húzom,

és két karomat egymásba fonom a mellkasa előtt. A háta úgy simul hozzám, mint egy könyv két egymást követő lapjai. A mellkasom, akár egy memóriamatrac, szinte felveszi Juli formáját, hogy a lehető legkomfortosabb helyet biztosítsa számára. Két nagy tenyeremmel beterítem csupasz és hideg vállait, és a hüvelykujjammal cirógatni kezdem. Érzem, hogy egyre nyugodtabbá válik a légzése, aminek nagyon örülök. Nem szeretném, hogy feszélyezve érezze magát, amikor velem van. Főleg nem akkor, amikor ilyen védelmezőn ölelem. Két kezével átfogja az alkarom, fejét pedig a vállamon nyugtatja. Mindketten a holdat nézzük, ami időközben majdnem a fejünk fölé kúszott. Egy újabb szellő Juli néhány hajszálát az arcomba fújja, ami megcsiklandozza az orrom hegyét. Egy gyors mozdulattal megvakarom.

– El kell utaznom hétfőn – töröm meg a csendet.

– Ó – mondja halkán, amiben felfedezek némi csalódottságot.

– Sokáig leszel távol? – kérdi aztán, amikor rám néz.

– Egy hét, legfeljebb kettő. Annál tovább semmiképp sem szeretnék távol maradni. – Ránézek, hogy a szememből kiolvashassa a mondatom ki nem mondott utolsó szavát, hogy *tőled*. Félmosolyra húzza a száját, én pedig folytatom: – Talán emlékszel, hogy minden évben ilyenkor szoktunk Danival néhány hétre a szüleimhez utazni. Az idén rövidebb látogatást tervezek, viszont ő a hazautazásom után még velük marad egy kicsit.

– Gondolom, nagy szerepe van ebben annak a lánynak, akivel tavaly megismerkedett.

– Jól gondolod – bólintok. – Anitával azóta is tartják a kapcsolatot. Úgy tűnik, komoly az ügy. Már ha komolynak lehet mondani két tizenhét éves gyerek románcát.

– Hé! A szerelem nem korhoz kötött. Ne becsüld le a fiad érzéseit!

– Bocs. Igazad van – kuncogom bocsánatkérően. – De most már hagyjuk a gyerekek szerelmi életét. Amikor hazajövök, szeretném veled bepótolni a ma kihagyott vacsorát, valamint megünnepelni a születésnapodat. Ismerek egy kellemes helyet, ahol jól főznek, ráadásul százszázalékosan nem lesz senki rajtunk kívül.

– Hm, ez remekül hangzik – bújja édesen. A hangja rezgését a mellkasomban érzem. – És hol van ez a titkos hely?

– A lakásomban. Vagyis a tiédben. Szóval a lakásunkban. – Zavartan felnevetek. Több mint tizenöt éve bérlém Julitól a lakást, és hosszabb ideje élek benne, mint amennyit ő valaha is ott lakott, de ettől függetlenül továbbra is az ő tulajdonát képezi.

– Csábító ajánlat – néz rám huncutul –, de csak egy feltétellel fogadhatom el.

– Éspedig?

Kibontakozik a karjaimból, és egyik lábát maga alá húzva szembefordul velem. Bal karja hozzáér a továbbra is felhúzott térdemhez. Szoknyáját illemtudóan a combjára igazgatja. Jobb karomat a fejem és a hideg vaskorlát közé helyezem, és lazán hátradőlve várom, hogy Juli megossza velem a gondolatait.

– Mondd el a hattyús sztorit!

– Rendben. – Beadom a derekam, ő pedig diadalmasan elvigyorodik.

Titokban egész este azért szurkoltam, hogy ne jusson eszébe az ehhez fűződő emlék, és én mesélhessem el neki. Amíg le tudom őt kötni a történeteimmal, addig nem ér véget ez az éjszaka. Igyekszem addig elhúzni, ameddig csak lehet, mert nem akarok tőle elköszönni. Főleg, mert utána sokáig nem láthatom. Kicsit előrébb dőlök, elveszem a fejem mögül a karomat és a térdemre teszem. Innen könnyen elérem a vállát, és ezt kihasználva ujjbegyeimmal cirógatni kezdem a bőrét.

– Amikor hatodik osztály elején a madarokról tanultunk, téged teljesen elvarázsolt a hattyúk élete. – Látom, hogy még most sem rémlik neki semmi, de ez egyáltalán nem baj. – Nagyon romantikusnak találtad azt, hogy ők egyetlen párt választanak maguknak egész életükre. Mivel nagyon szépen rajzoltál, sőt szerettél is, ezért minden füzeted utolsó lapjára egy-egy hattyút rajzoltál. Mindig azt mondogattad, hogy amikor majd betöltöd a tizenhatot, magadra tetováltatsz egyet. – A szemében ekkor megcsillan az emlékezés lángja, majd ajkait apró o formára kerekíti. – Az unalmas órák alatt már Ria vagy az én füzeteimbe is kerültek madarak, attól függően, épp melyikünk volt a padtársad. – Itt egy kis szünetet tartok, időt hagyva neki, hogy magában összerakja a képet. Látom, hogy jó úton halad, ezért azt mondom: – Szerintem most már mindenre emlékszel.

– Igen – rebegi. – De azt szeretném, hogy te meséld el az egészet. Kérlek, Arnold! – Nevem hallatán óriásit dobban a

szívem. Olyan szépen és lágyan ejti ki, hogy legszívesebben megkérném rá, ismételje meg újra és újra.

– A tanév utolsó matekóráján ültünk – folytatom, és továbbra is megállás nélkül simogatom a vállát, ami láthatóan jólesik neki. – Én a tanárt figyeltem, te pedig unatkoztál, ezért elcsented a füzetemet, és a hátuljába egy gyönyörű hattyút rajzoltál. Mivel mindegyik munkádat láttam, ezért bátran kijelenthetem, az volt mind közül a legszebb. Mellé írtál egy üzenetet, ami a következő volt: *Kedves Arnold! Remélem, sosem felejtess el, és ez a búcsú nem végleges. Akárhogy is, de én mindig a barátod fogok maradni. Légy boldog az új otthonodban, és szívből kívánom, hogy találj meg a hattyúdat! Puszi, Juli.* Három nappal később elköltöztünk a városból. – Egy reszketeg sóhaj hagyja el a számát. Kár tagadnom, elérzékenyültem. Julira nézek, akinek a szemében könnyek csillognak. – Azt a füzetet a mai napig is féltve őrzöm – teszem hozzá halkán.

– Megtartottad? – kérdi döbbenten és csodálkozva.

– Még szép, hogy meg! Ha szeretnéd, megmutatom, amikor vacsorázni jössz hozzám.

– Arnold, én... én nem is tudom, mit mondjak.

Látom rajta, hogy őszintén meghiúsult ennek a régi emléknek a felelevenítésétől. Egy kicsit közelebb hajolok hozzá, a tekintetét keresem. Amikor rálelek, komoly és határozott, mégis gyengéd hangon így szólok:

– Tudom, hogy az első randevúra virágot illik vinni, de jó okom van arra, miért nem ezzel leptelek meg. És, hogy miért is nem foglak soha.

Tudom jól, hogy Juli mennyire rajongott a tulipánért, amiből az évek alatt megszámlálhatatlan szálat kapott Márktól. Ez a virág volt az ő szerelmük jelképe. Nekem viszont sem jogom, sem pedig akarásom sincs ahhoz, hogy őt valaha is tulipánnal ajándékozzam meg, vagy bármilyen másfajta virággal.

– Köszönöm – suttogja hálásan, mert mindent ért. Végiggördül az arcán egy könnycsepp. – És azt is, hogy helyettem is emlékeztél. Szégyellem, hogy én mindezt elfelejtettem. – Lesüti a szemét, és az ölében nyugvó kezeit nézi.

Hazudnék, ha azt mondanám, egy cseppet sem bánt, amiért nem emlékezett, de közben pedig átjárja a szívemet a büszke öröm, amiért van egy emlékünk, ami egyesegyedül a kettőnké. Abbahagyom a válla cirógatását és az arcához közelítek, hogy letöröljem a könnyeit. Másik kezemmel átfogom a derekát, és a mellkasomra húzom őt. Hosszú szempillái alól felnéz rám, és végighúzza tenyerét az arcomon.

– Nagyon jól áll neked a borosta.

Beleborzongok az érintésébe és a hangjába. A közelsége miatt éledezni kezdek odalent. Nem akarom, hogy bármi rosszat gondoljon rólam, de sajnós ezt a testrészemet nem tudom irányítani. Egy kicsit feszelve, hogy talán így távolabb kerülök tőle, amit egyébként a világért sem akarnék. De már késő. Tudom, hogy észrevette. *A francba!*

– Ne haragudj – motyogom. Most én vagyok zavarban.

– Nincs miért bocsánatot kérned – feleli lágy hangon és olyan mosollyal az arcán, amitől azonnal megnyugszom.

Annyira szép, egyszerűen nem tudok betelni a látványával. Hirtelen kiszalad a számon egy kérdés, amivel saját magamat is meglepem. – Megcsókolhatlak, Juli?

Mosolyogva bólint. Nagyot dobban a szívem. Alig hiszem el, hogy mindjárt megcsókolhatom. Erre várok már hónapok óta. Be kell vallanom, nagyon izgulok. Nem szeretnék neki csalódást okozni, ezért igyekszem mindent beleadni ebbe a pillanatba. Úgy fogom őt megérinteni, mintha én magam lennék az érintés. Úgy fogom őt megcsókolni, mintha én magam lennék a csók. Lassan közelítek a szájához, miközben a hajába túrok és a tarkóján hagyom a kezem. Ő egy kicsit előbb lehunyja a szemét, mint én, ami azt jelenti, hogy kész átadni magát a pillanatnak. Én is így teszek. Amikor hozzáérek, lassan és gyengéden végigsimítom az ajkaimmal az övét. Alig bírok magammal, de muszáj türelmesen és óvatosan bánnom vele. Érzem rajta, hogy még fél, én pedig nem akarom őt semmivel sem elijeszteni, amikor már ennyire közel van hozzám. Sokáig ízlelgetem, és olyan szorosan ölelem őt magamhoz, amennyire csak lehet. Mindkét tenyerét a nyakamon tartja, a mozdulatai egyre bátrabbá válnak. Nyelvemmel óvatosan szétnyitom az ajkait és utat török magamnak, ő pedig beenged. Amint rálelek forró és nedves nyelvére, máris kényeztetni kezdem, amitől Juli egy édes, hűmmögő hangot hallat. Soha szebbet nem hallottam még. Merészebben és tempósabban csókolom, de továbbra sem vadulok be. Most nagy hasznát veszem az erős önkontrollomnak. Reggelig tudnám őt csókolni, annyira finom íze van. Végül ő szakad el tőlem. Látom, hogy zavarban van, és

furcsa neki ez a helyzet. Az álla alá nyúlok és feljebb emelem az arcát, kényszerítve, hogy rám nézzon.

– Jól vagy? – kérdezek tőle aggodalmasan. – Bocsáss meg, ha rámenős voltam.

– Nem – megrázza a fejét. – Veled minden rendben. Mondd, Arnold, lehetek őszinte?

– Kérlek, sose legyél másmilyen. Tudod, hogy megbízhatok bennem. – Hüvelykujjammal az állát simogatom, és mindenemmel őt figyelem.

– Nagyon élveztem az előbbit – ismét elpirul. *Ah, totálisan odavagyok érte!* – És emiatt egy kicsit büntudatom van most.

– Gyere ide! – kérlelem, és a mellkasomra vonom. Az államát a feje búbján pihentetem és simogatom a haját. – Nincs rá okod, hogy így érezz, mert nem tettél semmi rosszat. Érted?

Bólint.

– De ha neked gyors ez a tempó, akkor lassítunk. Olyan ütemben haladunk, ahogyan azt te szeretnéd. – Ekkor a fejembe hasít egy ijesztő gondolat, amit azonnal meg is osztok vele: – Juli, azért ugye reménykedhetek abban, hogy haladunk valamerre? – Most kapcsolok, hogy lehet, ő mégsem akar engem, én meg itt szövögetem a közös utunk terveit.

Rám emeli a tekintetét, amiből árad a kedvesség és a jóság. Meg egy kis huncutság is, ha jól látom.

– Igen, Arnold, határozottan haladunk valamerre. Még ha csigatempóban is, de haladunk. El tudsz engem fogadni mindezzel együtt?

– Ha kell, én leszek a világ leglassabb csigája. Amíg velem haladsz, addig semmit nem bánok.

Egy kis ideig még a mólón üldögéltünk, majd betartottam az ígéreteimet, és kifelé menet is a vállamra kaptam. Ezután hazahoztam, és most a házuk ajtaja előtt állunk. Most magán viseli a fehér kardigánját, és én is felvettem a zakómat.

– Igazán nem kellett volna az ajtóig kísérned.

– Igyekszem igazi lovag lenni, szóval inkább biztass! – Felkacag, és ettől én is.

– Köszönöm, hogy legfőbb védelmezőmként végigkísértél ezen a néhány méteren – kuncogja.

– Bármikor. Sosem lehet tudni, mikor ugrik ki a fűszálak mögül egy hétfejű sárkány. – Bárgyún rávigyorgok. Megfogom a kezét és a szemébe nézek. – Nagyon jól éreztem magam veled.

– Én is – vallja be mosolyogva. – De most még nem szeretnék behívni – teszi hozzá félénken.

– Ezt nem is vártam – válaszolom őszintén, és nem hagyom figyelmen kívül, hogy azt mondta: *még*. Ez egy nagyon biztató jel. Az arcához hajolok, félresimítom a frufruját és gyengéd csókot lehelek a homlokára. – Ez az este így volt tökéletes. Aludj jól, drága Juli!

Megvárom, amíg belép a házba és becsukódik mögötte az ajtó, és csak utána indulok vissza az autómig. Fene hosszú két hét elé nézek, amíg nem láthatom őt újra.



Egész hétvégén ő járt az eszemben. Szerettem volna újra látni, megtudni, hogy érzi magát a randevúnk után, de kibírtam, és nem kerestem fel. Csupán egy üzenetet küldtem neki, amelyben megköszöntem a péntek estét és megírtam, hogy nagyon jól éreztem magam vele. Kedves válaszüzenet jött tőle, hogy ő is hasonlóképpen érez, és szerencsés utat kíván a mai napra.

Szombaton Danival bevásároltunk az útra, aztán egész délután a pályán kosaraztunk. Én nem igazán szeretek focizni, ő meg súlyozni, így ez a mi közös sportunk, amit már évek óta heti rendszerességgel gyakorlunk.

Tegnap reggel a még a szokásosnál is hosszabb távot futottam, délután pedig elmentem edzeni, mert úgy éreztem, ha nem foglalom le magam valamivel, akkor menten Julihoz rohanok, ami nem lett volna helyes. Bármennyire nincs kedvem ma elutazni, mégis azt gondolom, a lehető legjobbkor megyek el, mert így bőven lesz ideje átgondolni a találkánkat, valamint a folytatást. Ha a városban maradok, úgysem bírnék ki három napnál többet, hogy ne látogassam meg. Neki pedig most idő és távolság kell.

– Bezártad a lakást? – kérdem Danitól, miközben az utolsó táskát is az autó csomagtartójába teszem. Hétfő reggel hét óra van. Én koránkelő vagyok, akárcsak a közeli fákon és bokrokon dallamosan csicsergő madarak. A fiam azonban még csak ilyenkor szokott a másik oldalára fordulni, így most alig lát ki a vékonyra összehúzott szemhéja közül.

– Persze, kétszer is ellenőriztem – válaszolja, majd hatalmasat ásít. Leveszi a válláról a hátizsákját és beül az

anyósülésre.

Mindketten rövidnadrágot és pólót viselünk, valamint kényelmes sportcipőt. Ez is egy olyan nyári reggel, amikor a most még kellemes hűvös levegő egy órán belül átcsap izzasztó hőségbe. Lecsukom a csomagtartót, majd a vezető felőli oldalra lépek, hogy beüljek. Kinyúlok, hogy bevágjam az ajtót, amikor egy csodaszép hang a nevemen szólít. Azonnal kipattanok az autóból, és meglátom Julit felém közeledni a saját autója felől. Egy piros capri nadrág van rajta, valamint egy V-nyakú fehér felső, ami a mellén feszes, az alatt pedig valamivel lengébb. A haját most a tarkója felett copfba fogta. Magas sarkúja még koppan néhányat a betonon, mire az autóig ér. Úgy lefoglalt álomszép alakjának a nézése, hogy csak akkor veszem észre a kezében tartott műanyag dobozt, amikor az enyémbé nyomja.

– Vigyázz, még meleg! – mondja kissé zihálva, amit a sietség váltott ki belőle. Kíváncsian nézegetem. – Almás pite. Most sült ki – magyarázza mosolyogva.

– Te süttöttél nekem almás pitét? – kérdem tőle őszinte csodálkozással, majd a mellettem álló autóm tetejére teszem a dobozt, hogy szabad legyen mindkét kezem. Talán megengedi, hogy megölelhessem.

– Nem csak neked, hanem Daninak is. – Egy kicsit lehajol, hogy belásson az utastérbe, és mosolyogva int a fiamnak, majd újra rám néz. – Egy kis útravaló. Tudom, hogy ez a kedvencetek.

– Elképesztő vagy – felelem, és úgy vigyorgok rá, mint a vadalma. Hajnalban felkelt csak azért, hogy friss pitét süssön nekünk. Mégis hogyan háláljam meg a fáradozását?

Közelebb lépek hozzá, és bátortalanul megérintem a derekát. Attól félek, hogy majd elhúzódik tőlem, mert bár még csendes az utca, azért mindig felbukkan egy-két kerékpáros vagy autós. Ráadásul biztos vagyok abban, hogy a fiam szeméből mostanra teljesen kiment az álom, és éberén minket les. Juli azonban engedi, hogy megfogjam, sőt olyat tesz, amire álmaimban sem mertem volna gondolni: két tenyere közé veszi az arcomat, majd egészen közel hajol és azt suttogja:

– Vezess óvatosan, Arnold, mert visszavárlak! – Ezután lágy csókot lehel az ajkaimra.

Mindkét kezemet a hátára csúsztatom és magamhoz vonom őt. Elmondani sem tudom, mekkora örömet és meglepetést okozott nekem azzal, hogy eljött. Sajnos túlságosan hamar szakítja el a száját az enyémtől, de kárpótol érte a legszebb mosolyával.

Végignézem, ahogy az autójához sétál. Formás kis feneke lágyan ring járás közben. Imádom rajta ezt a nadrágot. Beszáll, és mosolyogva felém int, majd amikor elhajt mellettem, csókot dob és rám kacsint. *Na, most vagyok kész!* Beülök az autóba, a szemüvegemet kicserélem a dioptriás napszemüvegemre, majd gyújtást adok.

– Hé, apa! Nem felejtettél el valamit?

Nemet intek a fejemmel. Válaszul óriásit sóhajt és a szemeit forgatja, miközben kiszáll az autóból, majd egyből visszaül.

– A süti – nyomja a képembe a dobozt, és becsapja maga mellett az ajtót.

– Kösz. Az majdnem az autó tetején maradt – mondom szórakozottan, és megvakarom a tarkómat.

– Jah. Majdnem – grimaszol, hogy elnyomja a vigyorgását. – Na, menjünk, te szerelmes mamlasz, mert délután randim lesz, és nem akarok miattad elkésni. – Kuncogva felteszi a napszemüvegét és bekapcsolja a rádiót.

Kitolatok, és közben azon jár az eszem, hogy csupán egyetlen vékony hajsza választ el attól, hogy Daninak igaza legyen.

Négy

Juli

– Anyaaaa! – Zoé kétségbeesett kiáltása az udvar felől jön. Ijedten becsapom a kezemben tartott könyvet és kirohanok. Tíz perce indult el énekórára, és el sem tudom képzelni, mi történhetett vele. – Kilyukadt a bringám kereke – magyarázza zihálva, amikor kiérek. Az arca piros, a haja kócos a sietségtől és az erőlködéstől, amiért haza kellett tolnia a leeresztett kerekű biciklit. – El fogok késni Évától. Légyszi, anya, elviszel autóval?

– Persze – felelem megkönnyebbülten, mert azt hittem, baja esett. Ránézek az órámra. – Ne aggódj, időben odaérünk.

Visszalépek a házba a táskámért és a kulcsokért, majd pár rövid mondatban tájékoztatom Alexet a történetekről, aki hozzám hasonlóan aggódva dugta ki a fejét a szobája ajtaja mögül. Utánunk jön az udvarra és azt mondja:

– Máris elviszem a bicajodat a szerelőhöz. Még odaérek vele zárás előtt.

– Kösz, bátyó. Jövök neked eggyel – hálálkodik Zoé.

Zoé valóban nem késett el. Mivel Éva lakása közel van a szupermarkethez, ezért gondoltam, bevásárolok, amíg tart az óra. Mostanában megduplázódtak a heti próbák, mivel néhány hét múlva Zoénak fellépése lesz. Tavasszal érkezett egy levél az önkormányzattól, amelyben felkérték őt, hogy szerepeljen egy dallal a minden évben megrendezésre kerülő városnap

ünnepségen. Évának az az ötlete támadt, hogy Zoé most először énekeljen a nagyközönség előtt élőzenei kíséretre. A lányomnak tetszett az ötlet, Éva pedig hamar megtalálta a megfelelő zongoristát. A srác neve Patrik, tizenhat éves, szintén itteni, és az ország legjobb tehetséggondozó gimnázium tanulója. Hogy mit adnak elő, mint mindig, előttem most is rejtély.

Kereken négy óra van, amikor beparkolok Éva háza elé. Amíg Zoét várom, unottan kapcsolgatom a rádióállomásokat zene után kutatva, de mindenhol az ötperces híreket mondják. Megadóan sóhajtok, és kényszeredetten végighallgatom a helyi információkat. Egyszer csak fülelni kezdek, és egy kicsit feljebb tekerem a hangerőt, hogy jobban halljam a hírolvasó hölgy hangját, aki arról számol be, hogy a szomszédos városban köröznak egy drogbandát. Minden hallgatót óvatosságra intenek, mivel állítólag kés is van a több fős férficsapatnál. Azt is elmondja, hogy a rendőrség mindent megtesz azért, hogy mielőbb kézre kerítsék őket. Elborzadok a hallottaktól, és abban reménykedem, hogy azelőtt elkapják őket, hogy bárkinek baja esne, illetve, hogy a mi városunkig nem jutnak el.

Zoé és egy srác – aki biztosan Patrik lehet – lépnek ki a kapun. Még nem láttam őt ezelőtt. Vékony testalkatú, magasabb a lányomnál. Barna, hullámos haja hátul felnyírt, a feje tetején pedig hosszabb, ami a szemöldöke vonaláig ér. Önfeledten nevetgélve sétálnak egymás mellett a biciklitartóig. Amíg Patrik kiszabadítja a saját kerékpárját, addig tovább beszélgetnek. Az autóhoz közeledve a srác felpattan a járgányára, majd mosolyogva búcsút intenek egymásnak.

– Hogy ment a próba? – kérdem Zoétól, miután mellém huppant és bekötötte magát.

– Úgy érzem, remekül haladunk. Patrik kiváló zongorista – feleli, és nem kerüli el a figyelmemet, mennyire bazsalyog közben.

– Szimpatikus srácnak tűnik.

– Az is – vigyorog, és egy kicsit elpirul. Az oldalsó ablak felé fordítja a fejét, felkönyököl, és a tenyerébe engedi az állát. Tudom, hogy nem akar tovább beszélgetni, hanem Patrikról ábrándozni, ezért ezt tiszteletben tartva én is csendben maradok. Feljebb tekerem a hangerőszabályzót, mert épp az egyik kedvenc számom szól, és a vezetésre koncentrálok.

Ma estére az ikrek meghívták hozzánk a barátaikat pizsamapartira. Zoé és Hanna elvállalta, hogy mindnyájuknak készítenek melegszendvicset. Már nem először csinálják, ezért nem aggódom. A lányok a konyhában tüsténkednek, Alex és Roli pedig a kertben vannak, amikor én indulni készülök az aerobicingára. A fekete-fehér szettetemet vettem fel, ami egy bokáig érő sport cicanadrágból és egy ujjatlan felsőből áll. Elkészönök a lányoktól, majd az előszobában felveszem a sportcipőmet és elindulok.

Ma én megyek Riáért, és amikor hozzájuk érek, ő még készülődik, ezért Jocóval cseverészek az ebédlőben.

– Te is hallottál arról a bűnbandáról a szomszéd városban? – kérdem tőle.

– Igen, pont tegnap tájékoztattak bennünket. – Gondterhelten összehúzza a szemöldökét.

– Elég ijesztő.

– Valóban az. Reméljük, hogy mielőbb elkapják őket. Nem hiszem, hogy sikerülne nekik idáig eljutniuk, de azért jobb nyitott szemmel járni.

– Kész is vagyok! – Ria libben be a szürke-türkiz sport ruhájában, aminek a nadrágja a térdéig ér, a felső része pedig a melle alá, így láttatni engedi feszes és lapos hasát. Felgumizza a haját, majd finom csókot ad a férje szájára. – Később találkozunk, édes.

A mai óra is izzasztó és kemény volt, de minden percét élveztem. Egyre jobban bírom a tempót, amire igazán büszke vagyok. Edzés után hazaviszem Riát, majd mielőtt kiszáll az autóból, még megjegyzi:

– Akkor holnapután reggel fél kilencre érted megyek.

– Alig várom.

– Ó, és van egy extra meglepetésem a számodra. Befizettem magunkat egy páros lávaköves masszázsra – vigyorog büszkén, nekem meg tátva marad a szám.

– Nahát, Ria! Nagyon köszönöm. Te vagy a világ legeslegjobb barátnője.

– Most a tükörképednek mondd ezt, vagy nekem? – kacsint rám nevetve, majd hozzám hajol és megpuszil. – Szeretlek, Juli!

– Én is téged – viszonzom a pusziját. – Jó éjt!

Amikor hazaérek, mind a négy gyerek a nappaliban ül és a Jumanji második részét nézik. A hangfalakból dübörög a basszus, de ez engem sosem zavar. Örülök, hogy jól érzik magukat. A konyhát egész szépen rendbe tették maguk után, és nekem is maradt két szelet szendvics, amit egy tálcára rakok,

mellé pedig egy pohár jeges teát, majd a teraszra vonulok, és ott eszem meg.

Arnold épp egy hete utazott el. Sokat gondolok rá, és azt hiszem, eléggé hiányzik. Mindennap váltunk néhány üzenetet egymással. Talán pénteken hazajön, én pedig számolom vissza a napokat, mert szeretném őt újra látni. Hirtelen elfog egy érzés, hogy most rögtön hallani akarom selymes és mély hangját. Gondolkodás nélkül a telefonoméért nyúlok, kikeresem a számát és már hívom is.

– Szia, Juli! – Vidám és kedves hangját hallva megdobban a szívem.

– Szia. Remélem, nem rosszkor hívlak – szégyenlősködöm.

– Ó, te olyat nem tudsz – kuncogja. – Mesélj, hogy vagy?

A kedves üdvözlése hallatán boldogan elmosolyodom, majd kényelembe helyezkedem a kerti széken, és önfeledt csevejt mélyedek vele.

– Akkor ugye áll még a szombat esti vacsora? – kérdi, miután mindketten elmeséltük egymásnak a napunk eseményeit.

– Persze. Mit vigyek?

– Csak a szép mosolyodat – bújja kedvesen, amitől tüstént elpirulok. – Tudsz jönni hétre?

– Igen, az nekem is megfelel. Már alig várom.

– Hiányzol, Juli – mondja halkán.

– Te is nekem – vallom be végül, és hallom, ahogy elmosolyodik.



Ma munka után megfőztem a gyerekeknek a spagettit, mivel Hanna és Roli nálunk ebédelnek. Éjjel sokáig ébren voltak, és elmondásuk szerint ma fél tizenegy körül kászálódtak ki az ágyból. Én nem voltam éhes, majd eszek később, amikor hazaérek anyától.

Minden évben meglepem őt a születésnapomon egy virágcsokorral, és ez ma sincs másként. Igaz, hogy hivatalosan csak holnap leszek harminchét éves, de mivel az egész napot Riával fogom tölteni a wellnessben, így ma jöttem el hozzá.

Anya egyre gyengébb, alig eszik, csont és bőr. Ősz haja, túl világos bőre és apró teste teljesen beleveszik az ágya hófehér ágyneműjébe. A mellette álló kis asztalkán lévő vázába igazgatom a vegyes virágokból álló csokrot, majd törékeny teste mellé ülök az ágyra. Szokásom szerint a kezéért nyúlok. Amikor nyugodt állapotban van, végig fogom, amíg itt vagyok, miközben beszélek hozzá. Mostanában szinte mindig nyugodt, aminek az az oka, hogy már nem sokáig lesz itt velem.

Amikor észrevesz, erőtllenül rám mosolyog. Nem a kedves idegenre, hanem rám, a lányára. Gyakran megismer, aminek örülnöm kellene, de én nem követem el azt a hibát, amit ilyenkor a legtöbben. Én nem kapaszkodom abba a vékonyka selyemszálba, ami a hiú remény selyemkendőjéből lefeszlett. Ehelyett igyekszem a legnagyobb alázattal és hálával fogadni

azt a nemes ajándékot, amit most nekem ad az élet: lehetőséget a búcsúzásra. Tudom jól, hogy anya menni készül. Őelőtte már kinyílt a számunkra még idegen és láthatatlan világ kapuja. Egyetlen dolog tartja őt itt: én. El kell engednem, mert neki itt már nem jó, önző módon még sincs hozzá erőm. A lelke a halállal barátkozik, és egyre többet időzik leendőbeli helyén, mint itt, ahol a teste ragadt.

Gyakran emlegeti apát. Elmondja, hogy látja őt, amint mosolyogva és tárt karokkal rá vár. Tudom, hogy neki az hozná meg a békét, ha elhagyhatná végre a földi síkot, de nekem még kell egy kis idő, hogy mindezt elfogadjam. Apa és Márk halálára nem tudtam felkészülni. Az anyáméra igen, és erre minden fájdalmával együtt áldásként tekintek.

Mindenféléről mesélek neki, ami hirtelen eszembe jut. Néha közbeszól, ami sokszor inkább csak motyogás, mint értelmes szavak. Többször is elbóbiskol, de én akkor sem hagyom abba a mesélést, hiszen talán ez az utolsó alkalom, hogy beszélhetek hozzá.

Késő délutánig vele maradok, és csak akkor indulok haza, amikor már muszáj. Óvatosan megpuszilom a homlokát, és remélem, hogy még nem utoljára.



Nem szokásom késni, így a megbeszéltek szerint fél kilenckor a házunk előtt állva várom Riát. Két perc múlva

megpillantom, amint fekete Mercedesével befordul a sarkon. Most sem hazudtolja meg önmagát. Messziről hallok az autójában dübörgő basszust. Menet közben hosszasan dudál, hogy a szomszédság minden lakójának a tudomására hozza, hogy dr. Kollár Balogh Mária megérkezett. Magamban jót vihogok a feltűnő viselkedésén. Megáll az út szélén, és leengedi a maga melletti ablakot. Nagyméretű napszemüvegét a szeme alá engedi és nevetve kikiabál:

– Pattanj be, öreglány!

Minden évben így szólít a születésnapomon. Látványosan élvezi, hogy ő három hónappal utánam tölti be a harminchetet. Nevetve mellé ülök, és belesimulok a kényelmes bőrülésbe. Nekem ezzel az érzéssel már meg is kezdődött a wellness-napom.

– Ígérem, hogy a nap végére eldobhatod a görbebotod, és újra harminchatnak érezheted magad.

– Hahaha, kösz szépen – grimaszolok nevetve.

Mindketten lenge nyári ruhát viselünk. Rián egy drapp színű, fekete pöttyökkel díszített, térdig érő ruha van, rajtam meg egy pánt nélküli, szürke-narancssárga mintás. Mielőtt elindulnánk, ujjjaival végiggörget az autórádió kijelzőjén. Gyorsan megtalálja a keresett zeneszámot. Egyetlen koppintással elindítja, és széles vigyorral rám néz.

– Neeeee! – visítom meglepetten, amikor meghallom a jól ismert zene kezdő taktusát.

– Deeeee! – visítja Ria is és hangosan felkacag, majd a szemére tolja a szemüvegét. – Boldog születésnapot, csókkirálynő!

Felbőgeti a motort, és hangos kerécsikorgással elindulunk. Feltekeri a hangerőt, és bár megy a klíma az utastérben, ő mégis mindkettőnk mellett leengedi az ablakokat. A szél szétborzolja a hajunkat, mi pedig nevetve és torkunk szakadtából énekeljük az *UFO* együttes *Szerelemdoktor* című számát, ami régen mindkettőnk óriási kedvence volt. A másodperc töredéke alatt visszarepülünk '96-ba. Abba az évbe, amikor a generációnk tagjai egymás után töltötték be a tizenharmadik életévüket, és ez a dal egyetlen házibuliról sem hiányozhatott. Főleg azért, mert ez volt az egyik játékunk himnusza.

A mai napig emlékszem az én születésnap partimra. Riával heteken át készültünk rá. Órákon keresztül ültünk a kazettás rádió előtt, hogy sikerüljön elcsípnünk és magnóra vennünk a kedvenc dalainkat. A tágas nappalinkban tartottuk a bulit. Apa a helyiség összes lámpájának égőjét színesekre cserélte, hogy olyan legyen, mintha diszkóban lennénk. Még azt is megengedték a szüleim, hogy a falra akasszam a karácsonyi színes égősort. A villogósat. Meghívtam az egész osztályt, és még néhány másik gyereket a velünk párhuzamos osztályból. Köztük volt az akkori nagy szerelmem, Lukács Krisztián. Ő volt a leghelyesebb és legcukibb srác a világon. Legalábbis az én akkori világomban. Titkon arról álmodoztam, hogy tőle fogom megkapni a legszebb születésnap ajándékot: egy csókot. Életem első csókját. Krisztián azonban nem egyedül érkezett: azzal a hülye Bogdán Csillával jött, aki pár héttel korábban leöntötte kólával a ruhámat. Az a liba úgy tapadt Krisztiánra, mint egy pióca, és a srác ezt egy percig sem bánta. A bulim egész ideje

alatt egymás szájában matattak. Csoda, hogy nem fulladtak bele a másikba. Egy pillanat alatt elszállt a jókedvem. Ráadásul aznap reggel tudtam meg, hogy Arnold mégsem jön el, mert a szülei feleslegesnek tartanak több órát végigutazni egy zsúr miatt. Az elköltözésük óta nem láttuk egymást. Nélküle nem is tűnt már olyan jó mókának betölteni a hivatalos tinikort. Duzzogva leültem az egyik sarokba és sajnáltam magam. Ria mellém huppant és vigasztalni kezdett. Nem engedte, hogy szomorkodással teljen az ünnepem. Megfogta a kezem, és a szoba közepére vonszolt táncolni. Az egyik lány leoldotta a nyakában viselt kendőjét és így kiáltott:

– Játszunk titkos csóklovagot! – Mindenki ujjongani meg visítózni kezdett. – Mivel Juli a születnapos, ezért ő kezdi.

Ezelőtt még sosem játszottam ilyet, mindig csak külső szemlélő voltam. Most sem volt hozzá kedvem. Azonban arra sem volt időm, hogy tiltakozzam, ugyanis Léna már be is kötötte a szememet. A fiúk körbeálltak, Ria pedig megpörgetett párszor. Mielőtt magamra hagyott, ezt súgta a fülembe:

– Olykor az örült tettekből lesznek később a legszebb emlékek. Lazulj el, és élvezd a játékot!

Eldöntöttem, hogy megfogadom a tanácsát. A szívem hevesen vert az izgalomtól, mert tudtam, hogy hamarosan megkapom életem első csókját. Reménykedtem, hogy talán épp Krisztiántól. A lényeg, hogy ne azt a beképzelt Jón Norbit sorsolják ki, aki hónapok óta nem szállt le rólam. A magnóban valaki elindította a *Szerelemdoktor* című zenét. Amíg Léna egy kiszámolós mondókéval kiválasztotta számomra a fiút, addig én lassan forogtam még párat a saját tengelyem körül. A hangos

zene mellett is jól hallottam a többiek vihogását, kuncogását, drukkolását, ami egyre hangosabbá vált. Ebből tudtam, hogy áll előttem valaki. Az volt a szabály, hogy a bekötött szemű alany nem érintheti meg a partnerét. A karomat alig érezhetően megfogta két kéz. Ezután a számhoz hajolt, és lágyan megcsókolta az ajkaim. Mozgása lassú és óvatos volt, érintése puha és édes. Bizsergett a bőröm és nagyot dobbant a szívem. Körülöttünk a többiek füttyögtek, sikítoztak, tapsoltak. Én pedig beleveszttem az első csókélményem varázslatos pillanatába.

Amikor Ria levette rólam a kendőt, addigra a lányok körbeálltak és vihorászva faggattak:

- Milyen volt?
- Nem volt nagyon undi?
- Rájöttél, hogy ki volt?

Kérdőn Riára néztem, ő pedig kajánul vigyorgott. Az összezsíppentett hüvelyk- és mutatóujját végighúzta összezárt ajkain, mintha becipzárzná. Végigfuttattam a tekintetem a fiúkon. Reménykedtem, hogy egyikük szemében majd felismerem előbbi partnerem, de mindannyian ugyanolyan egyformán vigyorgó arckifejezéssel néztem vissza rám. Kutakodva kerestem bennük, rajtuk egy jelet, ami segít, hogy rájöjjenek, melyikük volt. De nem találtam semmit. Már kezdtem azt hinni, hogy csak álmodtam az egészet. Aztán az ajtóban megláttam Arnoldot. Alig hittem el, hogy mégis eljött a bulimra. Annyira megörültem neki, hogy tüstént elfelejtettem az előbbi játékot, és örömben a nyakába ugrottam.

Ez volt az utolsó születésnapom, amin részt vett. Ez volt az utolsó alkalom, hogy találkoztunk. Hat évnek kellett eltelnie,

hogy újra láthassuk egymást. Valentin-napkor, amikor besétált a Gianniba. És az életembe.

Máig sem tudom, melyik srác volt a titkos csóklovagom. Meglepő módon Ria sosem árulta el. Gyanítom, hogy mégiscsak Norbi volt, és a barátnőm azért hallgat, mert tudja, hogy kinyírnám őt, ha megtudom, hogy hagyta, hogy megcsókoljon az a tahó.

A wellnessközpont mesés, és olyan hangulatot áraszt magából, hogy már attól felfrissültnek érzem magam, hogy beléptem ide. A recepción felmutatom a Riától kapott utalványomat, aminek láttán a pult mögött ülő hölgy arcán lévő műmosoly azonnal őszinte vigyorra változik. *Mégis mennyibe került ez a nap Riának?* Amint megkapjuk a mágneses karszalagokat, a hölgy üdvözlő itallal kínál bennünket, ami nem más, mint uborkás víz, feldúsítva citromkarikákkal és mentalevéllal. Riával koccintunk, majd belekóstolunk, és egyből elfelejtem előbbi szkepticizmusomat az italt illetően. Az öltözőben bikinire vetkőzünk, majd felvesszük a hófehér, puha és illatos köntöst, ami szintén jár nekünk.

A jakuzzi medencében kezdünk. Majd' egy órát benne felejtjük magunkat és közben annyit nevetünk, hogy szinte görcsöt kap az arcom. Ezután kipróbáljuk a gőzkabint, majd az aromaszaunát. Nekem az utóbbi nagyon tetszik. Feliratkozunk a délután három, majd a négy órakor kezdődő szaunaszeánszokra, melyeken belül lehetőségünk lesz megismerni és kipróbálni a mézes, illetve a gyümölcsös szeánsz jótékony hatásait. Végül elindulunk az egy órán át tartó páros masszázsunkra.

– Be kell vallanom, rég éreztem magam ilyen jól – mondom Riának később, miközben az ebédünket fogyasztjuk a büfében, amely egy-egy tál könnyű Cézár saláta és citromos ásványvíz. – Sosem fogom tudni neked megköszönni, hogy elhoztál ide.

– Nekem az bőven elég, hogy veled tölthetem ezt a napot. Eljöhethetnénk akár minden hónapban.

– Igen, az jó lenne. De sajnos én azt anyagilag nem bírnám.

– Én viszont igen, és a legnagyobb örömmel fizetlek be.

Tudom, hogy Ria ezt őszintén mondja. Az anyagi jólétben is ugyanaz a jószívű és megbízható ember maradt, amilyen mindig is volt. Mivel piszok jól keres, így neki nem számít a pénz, és a szeretteitől, akiből kevés van az életében, az égvilágon semmit nem sajnál. Ennek ellenére Izabella nincs elkényeztetve, és bár megtehetnék, mégsem vesznek meg neki mindent. Arra tanítják, hogy a sikerért keményen meg kell dolgozni. Ebben pedig Ria kiváló példát mutat.

– Tudom, Ria, és imádlak érte, de nem fogom elfogadni. A mai nap is egy vagyonba kerülhetett. Én nem tudok majd ilyen értékű ajándékot venni neked.

– El sem várnám tőled – mondja komolyan, és a kezemre teszi az övét. – Ezen pedig egy percre se aggódj! – Fejével körbemutat, a wellnessnapunkra utalva. – Nem fog emiatt éhen veszni a keresztlányod – vigyorog, és most már én is. – Akkor legalább abba egyezz bele, hogy mindkettőnk születésnapján eljövünk egy ilyen napra. És mindkettőt én állom, ehhez ragaszkodom.

– Egy feltétellel. Ha az ebédet én fizetem. Mindig.

– Rendben.

Egymás felé emeljük a poharainkat és nevetve koccintunk.

Az ikrek megkértek, hogy hét órára legyek otthon, mert meglepetéssel készülnek. Fáradtan, egyben felfrissülve érkezem haza. Csodálatos volt ez a nap, és leginkább azért, mert a legjobb barátnőmmel tölthettem el. Amint a házba lépek, azonnal megcsapja az orromat valami finom étel illata. A gyerekek nevetve közrefognak és az ebédlőbe vezetnek, ahol szépen terített asztal vár. Még gyertyát is gyújtottak, hogy fokozzák az ünnepi hangulatot. Zoé limonádéval kínál, amit ő készített, Alex pedig az asztal közepére tesz egy jénait, amiben ínycsiklandozó rakott krumpli van.

– Boldog születnapot, anyu! – mondják egyszerre, és pusztít nyomnak az arcomra.

– Ezt ti csináltátok? – kérdem tőlük meghatódva. Csak ámulok és bámulok.

– Persze, hogy mi! – jelenti ki büszkén Zoé.

– Nagyon szépen köszönöm. Erre aztán nem számítottam.

– Remélem, éhes vagy – mondja Alex.

– Hm, mint a farkas! – Teleszedem a tányéromat, és belekóstolok. *Nagyon finom.* – Azt hiszem, ezután mindig ti fogjátok ezt elkészíteni – kuncogok.

Jó nagy adagot készítettek a gyerekek, mert miután jól belakmároztunk, az étel fele megmaradt. Így legalább nem lesz gondom a holnapi ebédre. Leszedik az asztalt, majd behozzák a fagyit, aminek csak a felét bírom magamba tömni, mert tele vagyok a mennyei vacsorával. Sokáig beszélgetünk az ebédlőben, elmeséljük egymásnak a napunkat, majd elköszönök tőlük, mert leragad a szemem. Gyorsan

lezuhanyozom, és bedőlök az ágyba. A tökéletes születésnapomat megkoronázza egy Arnoldtól jött üzenet:

Boldog születésnapot, drága Juli! Már csak három nap, és végre megölelhetem az én gyönyörű ünnepeltemet (persze, ha engedi).

Nemhogy engedni, hanem követelni fogja azt az ölelést! Puszi!

Alig várom. Álmodj szépeket! Csókollak.

Mielőtt lecsukódna a szemem, Arnoldról meg az ő erős és egyben gyengéd öleléséről álmodozom. Valamint édes csókjáról, ami egyre inkább tűnik reményteljesnek, mint ijesztőnek. Úgy érzem, hogy idővel talán ő életre tudná kelteni a szívemet.

Öt

Arnold

A szüleim gyümölcstermesztéssel foglalkoznak. A házukat, amihez az épület mögött egy hosszan húzódó sárga- és őszibarackfákkal beültetett terület tartozik, az apai nagyszüleim hagyták rájuk több mint húsz évvel ezelőtt. Én sosem éltem itt, mert a szüleim csak tíz évvel korábban, apám nyugdíjba vonulásakor költöztek ide. Mindketten vágytak a nyugalmas, falusi életre, ezért a városi lakásukat eladták és a kapott pénzből felújították ezt a házat.

Most van a szüret ideje, így az ittlétem alatt minden délelőttömet a kertben töltöm. Mindennap kora hajnalban kelek, hogy belefussam a lábaimba a szokásos tíz kilométeremet. Mire visszaérek és lezuhanyozom, addigra anya a reggelihez terített asztallal vár. Ekkorra Dani is felébred, és miután elfogyasztjuk a bőséges reggelinket, a fiammal és apával együtt ebédidőig a gyümölcsösben dolgozunk. Számomra nem idegen ez a munka, mert gyerekkoromban sokat segítettem a nagyszüleimnek. Szüretelés közben egy rövidnadrágon kívül nem viselek mást, így az elmúlt másfél hétben bronzsínűre barnultam. A fiam az anyja hófehér bőrét örökölte, így ő velem ellentétben hamar és könnyen leég. Fokozatosan szoktatta a bőrét a naphoz, így már csak a nagy forróságban veszi magára a pólóját. A kezdeti rákvörös színe mostanra szép barnára váltott. Világosbarna hajának több

tincsét szőkére szívtá a nap, ami csak fokozza vagány megjelenését.

A szüleimnek még nem meséltem Juliról, pontosabban arról, hogy a barátságunkat feladva randizni kezdtünk egymással. Amíg nem biztos a dolog, addig az a legjobb, ha anya nem tud semmiről. Különben azonnal ugrana, hogy előkeresse az ő fiatalkori menyasszonyi ruháját, és hozzálátna átszabni a leendőbeli arámnak. Évek óta azzal nyaggat, hogy nőszüljek meg, mert szerinte nekem asszony kell, Daninak pedig anya. Azzal érvel, hogy kell valaki mellénk, aki főz ránk és vezeti a háztartást. Erre mindig az a válassom, hogy mindezt Danival remekül megoldjuk, de ha emiatt mégis szükségem lenne asszonyra, akkor majd felveszek egy bejárónőt. Hiába mondogatom neki, hogy nem vehetem el az első nőt, aki velem szemben jön az utcán, ő meg sem hallgat, csak fújja tovább a magáét. Szerinte túl kényes az ízlésem és válogatós vagyok. Úgy viselkedik, mintha nem tudná, hogy parancsszóra senki sem lesz szerelmes bárkibe.

Az itt tartózkodásunk alatt megismertem Anitát, Dani barátnőjét. Nagyon helyes és kedves kislány. Egy évvel fiatalabb Daninál, és hozzá hasonlóan ő is egészségügyi szakközépiskolába jár, csak legnagyobb sajnálatukra másik iskolába. Sportosan vékony testalkatát az atlétikának köszönheti. Göndör, barna haja van és zöldesbarna, mélyen ülő szemei, amelyek mindig felcsillannak, amikor Danira néz. Le sem tagadhatja, mennyire odavan fiamért, és ez az érzés kölcsönös. Dani és Anita még fiatalok, de ahogy Juli is mondta, nem becsülhetem alá az érzéseiket.

Amikor kezdett köztük komolyabbra fordulni a dolog, azon aggódtam, hogy a példamutatásom nélkül vajon Dani jól fog-e bánni a lánnyal. Tudom, ez úgy tűnhet, mintha nem bíznék a fiamban, vagy nem ismerném őt eléggé. Nos, egyik állítás sem igaz. Arról van szó, hogy mivel egész életében csak én voltam neki, én tanítottam meg őt mindarra, aminek birtokában van, ezért a tetteinek a súlya, legyen az jó vagy rossz, az én apasági bizonyítványom eredményét tükrözik. Mindig is az volt az elsődleges célom, hogy a fiamból rendes és megbízható férfit faragjak, és úgy érzem, hogy mindketten a legjobb úton járunk, hogy azzá váljon. Viszont nem elég szavakkal nevelni, a szülői tettek sokszor meghatározóbbak egy gyermek szemében. Épp emiatt sokáig bántódtam azon, hogy sosem láthatta tőlem, hogyan kell egy nővel bánni. Mostanra viszont már csak nevetek a saját magam aggodalmán, hisz' Dani igazán figyelmes és udvarias a barátnőjével.

Természetesen tisztában vagyok azzal, hogy nem minden lány, illetve nő tudja elfogadni és értékelni a lovagiasságot. Sokuknak a mienktől teljesen eltérő értékrendszere van. Ezt én magam is többször megtapasztaltam. Az évek alatt volt néhány viszonyom; kellemes, reménykeltő, és csalódást okozó egyaránt. De egyiküknél sem éreztem azt, ami ahhoz kell, hogy valaki le tudjon élni a másikkal egy egész életet. Danit nem akartam összezavarni, így sosem vittem a lakásunkra senkit. Abban bíztam, hogy előbb vagy utóbb én is megtalálom azt, aki méltó lesz arra, hogy bemutassam a fiamnak.

Mindig is azon igyekeztem, hogy Daninak ne csak az apja legyek, hanem a barátja is. Mostanra büszkén kijelenthetem,

hogy célt értem, mert sok haverjával ellentétben ő szeret velem lógni és nem tartja cikinek, ha mások együtt látnak minket. Talán az is közrejátszik ebben, hogy mindössze húsz év van köztünk, ami a mai világban semmiségnek tűnik ahhoz viszonyítva, hogy sokan bőven harminc felett vállalnak gyereket. Örömmel és azonnal mondott igent a meghívásomra, miszerint menjünk el hármasan pizzázni.

Tegnap este sort kerítettünk rá, és elvittem a fiatalokat a város legjobb pizzériájába, ahol mind remekül szórakoztunk. Anita izgalma és szégyenlőssége, ami az első néhány találkozásunkkor még jelen volt, mostanra teljesen eltűnt. Csak akkor pirult el egy kicsit, amikor a fiam a jelenlétemben megpuszilta az arcát. Sokat nevettünk és jót beszélgettünk. Anita megosztotta velem abbéli terveit, hogy a középiskola befejezése után szülésznőnek szeretne továbbtanulni. Az est folyamán csak addig engedték el egymás kezét, amíg elfogyasztották a pizzájukat. Igazán helyesek együtt, és virít róluk a szerelem.

Holnap hazautazom, de Dani még itt marad két hétig. Továbbra is segíteni fog az apámnak, délutánonként és esténként pedig az itteni barátaival, valamint Anitával lehet. A ház tornácán ülök, és élvezettel kortyolok bele a jéghideg sörömbe. Ezen a forró nyári estén igazán jólesik. A csend békességét csak fokozza a tücsökciripelés és a közeli nádasban lakó békák kuruttyolása. Hamarosan megpillantom Dani alakját, amint a ház felé közeledik. Az órámra pillantok és elégedetten bólintok. 22:16. Anitának minden este tíz órára otthon kell lennie, a fiam pedig illendően hazakíséri.

– Gyere, igyál velem valamit! – mondom neki, amikor eléri a lépcső alját.

– Oké, hozok egy kólát. Neked még egy sört? – Állával a kezemben tartott üveg felé bök.

– Kösz nem, ez bőven elég nekem. – Ismét belekortyolok.

Egy percen belül visszatér és leül. Egy darabig mindketten hallgatunk, és előre nézünk, az utca felé. Közöttünk van az a kerek, frissen fehérre mázolt asztalka, amit a múlt héten festettem át. Megette a rozsdát, és anya ki akarta dobni, de én felújítottam és megmentettem. Ráhelyezem az üveget és Dani felé fordulok. A legtöbbször haverkodva beszélgetünk egymással, amiből süt az egymás iránt érzett szeretet és tisztelet, most mégis elő kell vennem az apai énemet, hogy felhívjam a figyelmét egy fontos dologra.

– Figyelj, fiam! – kezdek bele. – Nem akarok neked kiselőadást tartani. Okos srác vagy és megbízható, de apai kötelességem óvatosságra intenem téged.

– Apa, csak a méheket meg a virágport hagyd ki, légy szíves! – Fintorogva a kólájába iszik.

– Te is tudod, hogy sosem fárasztottalak dajkamesékkel. – Hátradőlök a széken, és egyik lábamat bokával érintve a másik térdemre vetem. – Mindig is egyenes és nyílt voltam veled, és ezen most sem fogok változtatni.

– Oké.

– Örülök, hogy ilyen szépen egymásra találtatok Anitával. Igazán hozzád illő lány.

– Kösz – vigyorog.

– Azt is látom, hogy már rég túl vagytok a dolgon. – Félúton megáll a keze, ahogy az üveget a szája felé emeli, majd inkább visszaereszti az ölébe és kíváncsian les, miként folytatom. – Nem azt kérem tőled, hogy ne csináljátok, hanem csak annyit, hogy légy észnél. Rendben?

– Apa, én tényleg *mindenre* odafigyelek. Nyugi, nem fogok úgy járni, mint te.

Dani ezt mindennemű szemrehányás vagy sértettség nélkül mondja. Tudja jól, hogy ő életem legnagyobb ajándéka, és az égvilágon semmit sem változtatnék a múlton. De azt is elmondtam neki, hogy ezzel együtt nem volt könnyű őt fiatalon és egyedül felnevelnem. Mint már mondtam, a kapcsolatunk erős alapja az őszinteség és a bizalom.

– Tudom – mosolygok rá. – De időnként muszáj egy kis apai prédikációt tartanom. Csak azért, nehogy úgy érezd, hogy bármitől is megfosztalak, ami egy korodbelinek kijár – heccelem, és ezen már ő is elneveti magát.

– Jó fej vagy, fater – nyújtja felém az öklét, én meg a sajátomat, majd férfiasan összeérintjük őket.



Tegnap késő délután érkeztem. Első dolgom volt Julinak üzenetet írni, hogy hazaértem, és ma várom a megbeszélrt vacsoránkra. Elfárasztott a hosszú vezetés, főleg, mert egyedül utaztam, de ahhoz még volt erőm, hogy elugorjak súlyozni.

Amíg a szüleimnél voltam, csak futni jártam. Hiányzott az izmaimnak a mozgás, ezért egy kiadós, aktív kétórás edzéssel megadtam a testemnek mindazt, amire szüksége volt.

Tudom, hogy Juli nagyon szereti a halat, ezért ma délelőtt beszereztem minden hozzávalót, ami ahhoz kell, hogy egy menneei, vajban sült lazacot készítsek neki, köretnek pedig fűszeres édesburgonyát és párolt zöldséget. Sütit sütni nem tudok, viszont desszert gyanánt vettem friss málnát. És ha még ez sem lenne elég, akkor megeszi a mai csokihattyúját, amit tegnap este, edzés után szereztem be neki. Nagyon várom, hogy végre viszontlássam, mert úgy hiányzik, mint éhezőnek egy falat kenyér.

Megterítem az asztalt, a közepére egy gyertyát teszek, mert tudom, hogy Juli mennyire odavan érte. Majd akkor gyűjtem meg, amikor meghallom az érkezését jelző csengőt.

Amikor a fiammal beköltöztünk a lakásba, a konyhához egy tágas ebédlő is tartozott. Dani növekedésével egyre szűkösebbé vált a közös hálósoba, ezért Juli engedélyével gipszfallal leválasztottam a konyhából egy kisebb szoba méretű részt. Ez lett az én hálóm, ami nekem bőven elég, hisz' úgyis csak aludni térek be. Az ágyon és a ruhásszekrényen kívül másra nincs szükségem. Daninak pedig gyerekszobává alakítottam az eredeti hálósobát, így végre mindkettőnknek lett egy kis magántere. Emiatt a konyha szűkösebbé vált, de még így is kényelmesen elfér benne a négyszemélyes asztal és a hozzá tartozó székek.

Mindennel elkészülők hét óra előtt, frissen és melegen tartom az ételt. A nappaliból áthozom a laptopomat és

elindítom rajta az egyik zenelistát, majd a hangot kellemes hangerőre állítom. Lehajtom a tetejét és a konyhapult végébe teszem, hogy ne legyen útban. A délelőtti vásárolt bor a hűtőben várja, hogy felbontsam. Fekete farmert húzok és egy feszes, zöld színű, galléros pólót. Juli többször megjegyezte már, hogy szerintem jól áll nekem ez a szín, én pedig nagyon szeretnék tetszeni neki. Úgy terveztem, hogy nyárára megszabadulok a rövidere vágott szakállamtól, de mivel Juli a múltkor megdicsérte, ezért meghagyom. Anyám két héten át könyörgött, hogy borotváljam le. Azzal fenyegetett, hogy ha én nem, majd megteszi helyettem ő, amíg alszom.

Amikor felberreg a kapucsengő, úgy rohanok ajtót nyitni, mint akit rakétából lőttek ki. Siettemben meggyújtom az asztalon álló gyertyát, majd azt az illatgyertyát is, amit az előszobai szekrényre helyeztem. Legyen minél kellemesebb a fogadtatás Juli számára. Amikor kitárom az ajtót, életem legszebb álmainak angyali szereplője ölt emberi formát előttem. Egy combig érő, lenge aljú, türkizszínű ruha van rajta, amit derékban a ruha anyagából varrt öv fog össze. Szőke hajának laza hullámai lágyan tekergőznek a nyaka körül. Ragyogó mosollyal az arcán lép be. Apró tenyerét szégyenlősen ráhelyezi a mellkasomra és puha ajkait hosszasan az arcomon hagyja, egészen közel a számhoz. Nem bírom ki, hogy ne érintsem meg, ezért két kézzel átfogom a derekát és magamhoz ölelem.

– Olyan jó, hogy itt vagy végre! – suttogom, ő pedig válaszul szorosabban hozzám simul. *Maradhatunk így örökre?*

– Nahát, Arnold, itt mennyei illatok vannak – mondja később, amikor belépünk a konyhába

– Remélem az ízével is meg leszel elégedve. – Kinyitom a hűtőt és kiemelem az italt. – Bort?

– Igen, kérek. De csak egy keveset, mert vezetek – kuncogja, és a konyhapultnak támaszkodik.

Felbontom a palackot, és töltök belőle mindkettőnk poharába. Olyan közel megyek hozzá, amennyire még nem számít illetlennek, és felé nyújtom az egyik poharat. Egy pillanatra sem veszem le róla a szemem.

– A legszebb nőre, akit életemben láttam. Boldog születésnapot! – Összekoccintjuk a poharakat és a szemébe nézek, amíg iszom néhány kortyot.

Ekkor a rádióból felhangzik *Bryan Adams: Everything I Do* című dala, ami csak fokozza a romantikus hangulatot. Juli a mögötte lévő pultra teszi a poharát, és végig állja a tekintetem. Most sokkal kevésbé van zavarban, mint első alkalommal. Én is lerakom az italomat és olyan közel lépek hozzá, hogy a combunk, a hasunk és a mellkasunk egymáshoz ér. Néhány ujjbegyemmel lassan végigsimítok a szemöldökén és az arcán, miközben továbbra sem engedem el a tekintetét, ami kékségével rabul ejt. Fejest ugranék belé, és örök időig benne lubickolnék. Most nincs szükségem az engedélyére ahhoz, hogy megcsókoljam. Alig kinyitott ajkai, valamint a szemében felcsillanó kérlelő vágy elárulja nekem, hogy ő is akarja. *Akar engem.*



*Bryan Adams: Mindent, amit teszek (Érted teszem) Everything I
Do (I Do It for You)*

Nézz bele a szemembe és látni fogod,

Hogy mit is jelentesz nekem.

Kutasd a szíved, kutasd a lelked,

És mikor megtalálász majd ott engem, ne keress tovább.

Ne mondd azt nekem, hogy nem érdemes megpróbálni,

Nem mondhatod azt, hogy ezért nem érdemes meghalni.

Tudod, hogy igaz.

Minden, amit teszek, azt érted teszem.

Nézz a szívedbe és majd meglátod,

Semmi sincs ott, amit el kellene rejteni.

Fogadj el, aki vagyok, fogadd el az életem,

Odaadnám mindenem, fel is áldoznám.

Ne mondd azt, hogy ezért nem érdemes harcolni.

Nem tehetek róla, mást ennél jobban nem akarok.

Tudod, hogy igaz.

Minden, amit teszek, azt érted teszem.

Nincs még egy olyan szerelem, mint a te szerelmed,

És senki, aki nagyobb szerelmet adhatna.

Semmi nem létezik, csak ha te is ott vagy

Egész idő alatt, az utamon végig.

Nem mondhatod azt, hogy ezt nem érdemes megpróbálni,

Nem tehetek róla, mást ennél jobban nem akarok.

Én harcolnék érted, hazudnék érted.

Mindenemet kockára tenném érted – igen, meg is halnék érted.

Tudod, hogy igaz.

Minden, amit teszek, azt érted teszem.

Hat

Juli

Arnold telt és puha ajkainak mentol és gyümölcsbor íze van. Olyan érzékenyen és óvatosan simogat velük, hogy menten elolvadok a forróságában. Nagyon jó vele csókolózni. Erős és széles karjával átfogja a derekam, a másik kezével pedig a tarkómat és a nyakamat simogatja. Minden egyes érintése ajándék a bőrömnek. Ez a férfi maga az erő és a gyengédség egyben.

– Éhes vagy, kedves? – bújja a fülembe, miután elszakadtunk egymástól, hogy egy kis levegőhöz jussunk.

– Nagyon! – kuncogom, mert a borostája megcsiklandozta a nyakamat.

– Bocsánat. – Végigsimít rövid szakállán. – Úgy terveztem, hogy megválok tőle, de a múltkor megemlítetted, hogy neked tetszik – mosolyog rám. – De ha zavar, máris lekapom.

A szemöldököm a homlokomra ugrik. Bár sosem kérnék tőle ilyet, de a tudat, hogy egyetlen szavamra leborotválná, teljesen megdöbbent. Jó értelemben.

– A világért se tedd! – figyelmeztetem, és most az én kezem járja be a markáns férfiarcot. – Nekem tényleg nagyon tetszik – vallom meg őszintén, amire válaszul egy kedves és hálás mosolyt kapok.

Arnoldot mindig is udvarias férfinak tartottam, és most sem hazudtolja meg önmagát. Kihúzza nekem a széket, elélem teszi a

boromat, amit a pulton felejtettem. Feltálalja az ínycsiklandó vacsorát, aminek láttán csak ámulok és bámulok. Már az első falat után a mennyekben érzem magam.

– Tényleg te készítetted mindezt? – kérdem tőle két falat közt.

– Persze. Miért? Olyan hihetetlen? – nevet. – Hiszen tudod, hogy Daninak szinte mindennap főzők.

– Igen. De azt nem gondoltam, hogy ma este te főzöl majd.

– De hát vacsorára hívtalak, Juli.

– Azt hittem, hogy majd étteremből rendelsz – vallom be. – De ezt semmi nem múlná felül. Nagyon illetlen lennék, ha megenném azt a másik lazacot is? – Olyan finom, csak úgy eteti magát ez a hal.

– Ugyan, ilyen még csak eszedbe se jusson! Úgy örülök, hogy sikerült eltalálnom az ízlésedet.

– Nagyon is! – Belevágok a második szelet filébe. – Nekem ezidáig még egyetlen férfi sem főzött.

– Komolyan? – Arnold kezében megáll a villa. Most jövök rá, mit is mondtam. Az egyetlen férfi alatt természetesen Márkot értem. A legcsodásabb férj volt, akit kívánhat magának egy nő, de a konyhába csak akkor merészkedett be, amikor enni akart. Én ezt sosem bántam, mert ettől semmivel sem ért kevesebbet a szívemben.

A tányéromra teszem az evőeszközöket és a kis asztal felett átnyúlok Arnoldhoz, majd megfogom a kezét. Rámosolygok, és határozottan azt mondom:

– Te vagy az első férfi, aki vacsorát főzött nekem.

Látom rajta, hogy ezek a szavak mekkora erővel hatnak rá. Tudom, hogy távol áll tőle a Márkkal való versengés, pontosabban Márk túlszárnyalása, mégis érzem, hogy neki mennyire fontos az, hogy tudjon nekem valami olyat adni, amit eddig még senki mástól nem kaptam. Megfogja a kezem és finom csókot lehel rá. Nem kell megszólalnia, a szeméből látom, hogy számára mindez milyen sokat jelent.

Arnold nem engedte, de én ragaszkodtam ahhoz, hogy segítek neki leszedni az asztalt. Ez a minimum, ha már ennyit fáradozott az étel elkészítésével. A bor olyan finom, hogy mostanra szinte az egész üvegnyi elfogyott. Arnold most osztja szét kettőnk közt a maradékot. Miután rendet tettünk, az egyik szekrényből elővesz egy dobozt. Épp olyat, amit az első randinkon kaptam tőle.

– A mai hattyúja, hölgyem – nyújtja át.

Néhányat tapsikolok örömben, majd kibontom. Ugyanolyan gyönyörű, mint a múltkori.

– Igazad volt. A csokoládé történelmének és kultúrájának vérig sértése lett volna, ha nem eszem meg.

– Mondtam én – nevet. – Ez most tejszínszörpvel töltött. Kóstold meg, ha szeretnéd!

– Elfelezed velem? Különben önzőnek érezném magam.

Arnold tiltakozni próbál, de én meg sem hallom. Kicsomagolom és próbálom félbetörni, sikertelenül.

– Inkább harapd el! – ajánlja kedvesen.

– Jó ötlet, kösz. – Félbeharapom, a maradékot pedig Arnold szája elé tartom. – Ki ne maradj ebből az élvezetből! – Rákacsintok. Kinyitja a száját, én pedig az ajkai közé nyomom a

pralinét, miközben a nyelve véletlenül megérinti az ujjamat. Bizsergés jár át, és szerintem őt is.

– Megmondod, honnan szerzed be ezeket a remekműveket?
– kérdem tőle, miután megettük a csokit.

– Együtt edzek egy fickóval, aki a feleségével kézműves csokoládéműhelyt vezet. Egyelőre csak rendelésre dolgoznak, de a közeljövőben szeretnének egy kis boltot nyitni.

– Hát, ha mindegyik munkájuk olyan finom, mint ez a kettő, akkor én ott törzsvendég leszek. – Kényelmesen hátradőlök a széken.

– Inkább ne. Légy szíves, hagyd meg nekem azt az örömet, hogy mindig megajándékozhasalak egy-egy ilyen finomsággal!

– Rendben – mosolygok rá. – De azért nem kell minden alkalommal vened. Ne kényeztess el ennyire!

– Ennél sokkal jobban is el tudnád kényeztetni téged. – A szavai, a hanglejtése és a nézése együttes erővel dobbantják meg a szívemet. – Átülünk a nappaliba? Szeretnék neked mutatni valamit.

Kezemben a borral előremegyek, amíg Arnold pár percre a hálósobájába megy. A régi ablakfülkémbe foglalok helyet, amit a mai napig ugyanúgy szeretek. Amikor Arnold a szobába lép, látom, hogy hoz valamit a kezében. Könyv vagy füzet lehet, de a félhomályban, amit a tévé mellett álló sólámpa fénye ad magából, nem tudom rendesen kinézni. Mellém ül, én pedig kíváncsian nyújtogatom a nyakam, vajon mit hozott magával.

– Megígértem a múltkor, hogy megmutatom neked ezt. – Átadja nekem a régi matekfüzetét.

Szabad kezemmel a fejünk fölé nyúlok és bekapcsolom a fülke keretébe rejtett spotlámpákat, amit még az apukám szereld be a kérésemre. Ez volt az én olvasókuckóm, akár órákig is képes voltam ellenni itt egy szép regénnyel. Leteszem a bort, hogy két kézzel érinthessem meg ezt a szép emlékeket rejtő kincset. Ujjaimat végigfuttatom az itt-ott szakadt és kopottas füzetborítón, amin Arnold neve áll. Belelapozok a számárfüles belsőbe, melynek lapjait megsárgította az elmúlt huszonnégy év. Aztán odaérek az utolsó oldalhoz, és meglátom a hattyút, amit én rajzoltam bele sok-sok évvel ezelőtt. A szöveg is ott áll mellette, épp úgy, ahogy Arnold mondta. *Vajon hányszor olvasta el, hogy szóról szóra emlékezzen rá?* Akkoriban az volt a szokásom, hogy a nevemben szereplő i betű fölé a pont helyére egy apró szívecskét rajzoltam.

– Hihetetlen, hogy ennyi éven át megtartottad.

– Úgy voltam vele, hogy ha felnőtt korodra híres rajzművész leszel, akkor ez a munkád nekem majd jó kis összeget hoz a kasszára – viccelődik, mire mindketten elnevetjük magunkat. – Tiéd lehet, ha akarod.

– Köszönöm, de nálad jobb helyen van – mosolygok rá. – Ezt neked rajzoltam, és az ajándékot nem illik visszavenni. – Látom, hogy értékeli a válaszomat. – Ez volt az utolsó hattyú, amit életemben lerajzoltam.

– Tényleg?

– Én is úgy gondoltam, hogy ez volt a legszebb munkám, és úgy éreztem, ezt sosem fogom tudni felülmúlni. Azt hiszem, ebbe a képbe belerajzoltam a szomorúságot, a csalódottságot és a hiányt, amit a közelgő elköltözésed okozott. Valamint mindazt

a szeretetet, mély barátságot és kötődést, amit irántad éreztem.
– Látom Arnoldon, hogy meghatják a szavaim. A térdére simítom a tenyerem, és a szemébe nézve hozzáteszem: – Köszönöm, hogy a rajzzal együtt engem is megtartottál az emlékeidben.

Magam mellé teszem a füzetet, majd Arnoldhoz közelítek. Most először kezdeményezem én a csókot. A kezem marad a térdén, a másikat pedig a nyakára teszem, miután egy gyors mozdulattal lekapcsoltam a világítást. Egy ilyen szép pillanathoz sokkal meghittebb a félhomály. Tenyerét végigfuttatja a karomon, majd a hajamba túr, miközben a másikkal óvatos mozdulatokkal a combomat cirógatja. Elvesztem az ajkaim és a nyelvem feletti irányítást, melyek most önálló táncot járnak Arnoldéval. A torkából egy halk, mégis jól hallható apró nyögés szabadul fel, melyről érzem, hogy sokkalta erőteljesebb lett volna, ha hagyja kiszabadulni. A nyakáról a vállára, majd betonkemény mellkasára téved a kezem, ami mind hívogatóbb, hogy végleg megpihenjek rajta. Egyre gyorsabban csókolom, és egyre bátrabban simogatom. Többet és többet akarok belőle, és ez a vágy hirtelen megrémít, ezért elszakadok tőle. Mindketten zihálunk. A boroméért nyúlok, és a pohár tartalmát egy húzásra kiiszom.

Próbálom lecsillapítani a gyors szívverésemet.

– Juli? – Arnold hangja rekedtes, ezért megköszörüli. – Minden rendben? – Összeráncolja a homlokát, amíg a válaszomra vár.

– Nagyon is. – Rámosolygok, amitől egyből kisimul az arca. – Igazán élveztem az előbbit. És szerettem volna folytatni, vagyis

a testem és az agyam szerette volna. De a szívem még nem. – Pár pillanatra elhallgatok, majd bocsánatkérően hozzáteszem: – Ne haragudj! Ez így elég bénán hangzik.

– Egyáltalán nem. – Kissé széttárja a karját. – Idejössz? – Gondolkodás nélkül lecsapok a lehetőségre és a karjaiba fészkelem magam. Az állát a fejemen nyugtatja, miközben két karja átölel a hasam körül. – Mint már mondtam, a tempót te diktálod. Én türelmes ember vagyok. Egy darabig. – Az ujjjaival megcsiklandozza a hasam, hogy jelezze, csak viccel, mire mindketten elnevetjük magunkat. Aztán hozzáteszi: – Csak annyi történik köztünk, amennyit te megengedsz, Juli. – Puszt nyom a fejem búbjára.

– Köszönöm – búgom hálásan. – Szerettem volna továbbmenni, de attól félek, hogy reggelre megbánnám. Én pedig nem akarok ezzel fájdalmat okozni sem neked, sem pedig önmagamnak.

– Nem kell magyarázkodnod. – Orrával végigsimít a halántékomon. – Van időnk bőven. –

Köszönetképp megpusztilom az arcát. – Kérsz még bort? Van még egy üveggel.

– Isten ments! – nevetek. – Már ez is sok volt. Így nem vezethetek haza.

– Majd hívok taxit, mert így én sem akarok vezetni.

Sokáig ülünk összeölelkezve és szótlanul. Ujjbegyemmel Arnold csupasz alkarját cirógatom, ő pedig gyakran lehel apró csókot az arcomra, a nyakamra és a vállamra. Olykor felbukkan bennem Márk emléke, ami nem csoda, hisz' ebben a lakásban hagytuk közös szívünknek egy apró darabkáját.

Arnold valóban hívott nekem taxit, és olyat tett, amivel újabb meglepetést okozott: velem jött, mert nem akart magamra hagyni a taxiban. Most egymás mellett ülünk az autó hátsó ülésén és a házam felé tartunk. A sofőrt mindketten ismerjük látásból: három lánya közül a középső a gyerekeim osztálytársa. Ismét elfog az a feszélyezettség, ami a múltkor tört rám az étteremben. Nem olyan erőteljesen, de mégis jelen van. Ez a következő feladatom, hogy megtanuljak nem azzal törődni, mások mit gondolnak az Arnolddal való kapcsolatomról. Hogy ne érdekeljen azoknak az embereknek a véleménye, akik nem fontos szereplői az életemnek. Nem lesz könnyű, és nem ma éjjel fogom elkezdni. Ezért amikor megállunk a ház előtt, nem adok neki búcsúcsókot. Ehelyett megszorítom a kezét, amit végig köztünk pihentetett az ülésen. Tudom, hogy megérti az érzéseimet. És azt is tudom, hogy ha nem akarom őt megbántani, márpedig nem akarom, akkor mielőbb le kell vetkőznöm a gátlásaimat, és felvállalnom őt mások előtt.

Negyedórával később már az ágyamban találom magam. A fejemben cikázó gondolatok nem engedik álomra csukódni a szemem. Arnold illatát magával hozta a hajam és a bőröm, miközben Márké utat tör magának az emlékeimből. Elfog a bűntudat és azt kérdezem magamtól, hogy vajon szabad nekem megnyitni a tizenhat lakattal lezárt szívemet?



– Még most sem hiszem el, hogy képes voltál rávenni erre. – Durcásan kászálódok ki Arnold autójából. Nekidőlök az oldalának és egymásba fonom a karjaimat.

– Ugyan már, ne morogj! – nevet. – Lehet, hogy a végén még élvezni fogod.

– Hát, ha túlélem, akkor a végét biztosan élvezni fogom. – Arnold erre hangosan felkacag. Felvont szemöldökkel rámeredek: – Jól mulatsz rajtam?

– Minden egyes pillanatán. – Szélesen vigyorog, és erre már belőlem is kirobban a nevetés.

Ezen a héten szabadságon vagyok, így Arnold rávett, hogy jöjjek el vele reggelente futni. Természetesen fogalmam sem volt arról, hogy a reggel nála hajnali hat órát jelent. Fél hatkor ébresztett a telefonom, amit nem sokon múlt, hogy ne csapjak falhoz és forduljak át a másik felemre, hogy tovább alhassak az én megszokott hét órámig. De aztán erőt vettem magamon, és az arcomba fröcskölt hideg víz segített valamelyest észhez térnem. Magamra kaptam a múlt héten vásárolt pink-szürke színű, térd alá érő sportnadrágomat és a hozzá illő topot, ami szabadon hagyja a hasamat. Ria beszélt rá erre a szettre. Ria mindig mindenre rábeszél.

Arnold legtöbbször a parkban fut, de amikor egyedüllétre vágyik, vagy szeretné kiűzni a fejéből a gondolatokat, esetleg

épp azok társaságában lenni, akkor kijön az erdőbe. Ide nem hozza magával a zenelejátszóját, mert elmondása szerint a természet nyugtató hatása segít neki abban, hogy minél közelebb kerülhessen belső önmagához. Még senkit nem hallottam rajta kívül ilyen rajongással és tisztelettel beszélni a futásról, ami az ő teljes valójának szerves részét képezi. Megtisztelőnek érzem, hogy mindezt meg akarja velem osztani. Ezért vagyok ma itt.

Arnoldon egy sötétszürke rövidnadrág és fekete, ujjatlan póló van. Még mindig az autónak háttal dőlve állok, és már harmadjára próbálom felgumizni a hajam, de a közelsége elvonja a figyelmemet. Két kézzel megtámaszkodik mellettem, és alig érintve az ajkaival, végigsimítja az arcom minden egyes apró részét. Végül nagy nehezen, de sikerül copfba fogni a hajam. Kihasználom, hogy szabaddá vált mindkét kezem, így megfogom a derekát és szájon csókolom.

Egyre jobban belemerülünk a csókba, majd incselkedve a szájába motyogok:

– Most mutasd meg, mit tudsz! – Halkan felhördül a kétértelmű felszólításomtól, én pedig abban a pillanatban elszakadok tőle és átbújok a bal karja alatt. Nevetve szaladni kezdek, majd néhány méter után megállok és visszanézek rá. Arnold még mindig az autónak tenyerelve áll lehajtott fejjel, de gyorsan összeszedi magát és utánam ered.

– Na, most figyelj! Csak kapjalak el, és meglátod, mit tudok! – fenyegetőzik nevetve.

Tudom, hogy egy pillanat alatt beérne, de most hagy nekem egy kis előnyt. Így futunk egy jó ideig. Később kezd

összeszűkülni a köztünk lévő távolság. Egyre hangosodó lépteiből és levegővételéből hallom, hogy már itt van közvetlenül mögöttem.

– Nem akarsz mellém jönni? – lihegem pár perccel később.

– Kösz, nem. Itt hátul sokkal jobb a kilátás. – Válaszát hallva önkéntelenül szélesen elvigyorodom.

Nem tudom, mióta futunk időben és hosszban egyaránt, de érzem, hogy kezdek fáradni. Muszáj megállnom, hogy összeszedjem magam. Két kézzel megtámaszkodom a térdemen és hangosan lihegek. Folyik rólam a víz, a hajam csupa kóc lehet. Nem nyújthatok valami szép látványt. Arnold megáll mellettem, és bár ő is rendesen megizzadt, velem ellentétben alig zihál és rendesen kap levegőt. Miért csodálkozom ezen? Huszonnégy év előnye van velem szemben.

– Jól vagy? – kérdi.

– Persze, kösz – fújtatok, és rámosolygok. – Bocs, hogy visszatartalak a csigatempómmal.

– Nem tartasz vissza – hazudja vigyorogva.

– Mennyit futottunk? – kérdem tőle a fitneszórájára bökve, majd lesimítom a kiálló hajszálaimat.

– Nagyjából egy kilométert.

– Aztaaa! – álmélkodom a saját képességemen, mert tőlem ez óriási teljesítmény. – És te mennyit szoktál lefutni?

– Tízet – vallja be félmosolyra húzott szájjal.

– Ó, egek! – A tenyerembe rejtem szégyenkező arcomat. – Látod? Mondtam én neked, hogy engem nem futásra teremtettek. Soha többé nem jövök, ígérem.

– Nem esett jól?

– De. Egy kicsit – vallom be. – Viszont nem akarlak hátráltatni.

– Mindig szívesen futok veled. Vagyis kocogok – piszkálódik játékosan. – Majd korábban kelek, hogy lefussam a napi adagomat, és utána kijövök veled ide. – Tátva marad a szám. *Még ennél is korábban akar felkelni?* – Gyere, sétáljunk egy kicsit! Mutatok valamit.

– Mondd, Arnold! Te vagy a Terminátor? – kérdem tőle séta közben, ő pedig hangosan felkacag. – De komolyan. Hogy bírod ezt a rengeteg mozgást? Futsz, súlyzózol. És e mellett dolgozol, apa vagy. Alszol te egyáltalán?

– Egyet kihagytál – jegyzi meg huncut kacsintással, válasz nélkül hagyva a kérdésemet.

– Hogy? – Nem értem a megjegyzését.

– Kihagytad a legfontosabbat. Azt, hogy az udvarlód vagyok.

Milyen szép szó az, hogy *udvarló*. Arnold szájából pedig még hangzatosabb, és igazán ígéretes. A mai világban már oly’ kevesen használják ezt a kifejezést, és a cselekvést is, amit magában hordoz. Arnold valóban egy igazi lovag. Sokkal több ilyen férfira lenne szüksége a világnak. Elgondolkodtató, hogy vajon a nők viselkedése ölte ki a férfiakból eme nemes tulajdonságot? Vagy valójában legtöbbször még most is ott lakozik, de mélyen elnyomja magában, mert nem talál megfelelő nőt, aki megérdemelné az udvariasságot? Egyáltalán van olyan ember a Földön, aki nem érdemli meg ezt a ritka értéket? Talán a szíve mélyén minden nő vágyik rá, de mégis túl kevesen kapják meg. Kriszta jut most hirtelen eszembe.

Arnold a tenyerén hordozta őt, de neki az sem volt elég. Misi is eszembe jut, a középiskolai pasim, akivel majdnem lefeküdtem. Ő jó mélyen elnyomta magában az udvariasságot, bár erős a gyanúm, hogy valójában hírből sem ismerte ezt a fogalmat. A régi idők valóságáról keveset tudok, de az biztos, hogy manapság kevés az olyan pár, akik tisztelettel fogadják el azt a jót, amit a másik ajándékoz nekik. Mint Márk és én. Mint Ria és Jocó. Mint Arnold és én. Lopva ránézek erre a különleges férfira és azon tanakodom, hogy vajon eljön egyszer az az idő, amikor már nem fogok félni attól, hogy az „ő és én”-ből mi legyünk?

– Megérkeztünk – szólal meg Arnold.

Séta közben annyira elgondolkodtam, hogy nem is figyeltem a körülöttem lévő környezetre. Ami most elém tárul, az valami elképesztő. Egy keskeny folyó csordogál előttünk, annak zöldfüves partján több hatalmas fűzfa áll. Ezek közül néhányan megmártóztatják a vízben hosszú, zöld ágait. A nyári nap úgy csillog a sima víztükrön, mintha aranyborítás lenne rajta. A part közelében megannyi kék színű szitakötő röpköd, a fák dús lombjaiból pedig madarak szebbnél szebb éneke koronázza meg az összhatást.

– Hol vagyunk? – kérdem csendesen, mert attól félek, hogy a hangom eltünteti a szemünk előtt ezt a csodaszép látványt.

– A Tisza egyik holtágánál. Mint látod, nincs messze, mégis csak kevesen ismerik ezt a helyet.

– Varázslatos! – mondom ámulattal.

– Gyere, ülünk le oda a fa alá! – mutat a legszebb fűzfa felé. Már ha van ezek a fák közül legszebb. Mindegyikük egyedi és gyönyörű.

Arnold a fa vastag törzsének veti a hátát, engem pedig a két térde közé húz.

– Ragadok és izzadt vagyok – mentegetőzöm.

– Ugyan. Inkább isteni vagy – lehel csókot a vállamra.

Közel ülünk a vízhez. A fölénk magasodó fűzfa lelógó lombja függönyként terül el körülöttünk. Magába zár, mintha a folyónak ez a kis része, amit körbeölel, csak a miénk lenne.

– Árulj el nekem valamit! – töröm meg a csendet sok idő múlva. – Miért vagy egyedül?

– Veled vagyok, Juli – nevet, és ettől még helyesebbé válik kedves arca.

– Úgy értem, hogy miért voltál eddig egyedül? Minden ujjadra juthatott volna egy-egy nő. Vagy kettő – teszem hozzá.

– Nézd! – kezd bele egy mélyből jövő sóhajjal. – Az évek alatt voltak viszonyaim, de valahogy mindegyik olyan felszínes volt. Láttam, hogy Ria és Jocó hogyan élnek egymással. Meg te és Márk. – Most említi meg először a férjem nevét, amióta randizgatunk egymással. – Én is valami olyasmit kerestem mindegyik nőben. Talán több volt bennem az elvárás. Főleg Dani miatt, de a ti példáitok is sokat dobtak rajta. És nem akartam lejjebb adni.

– Nem is kell. – Lágyan megsimogatom a mellkasom előtt lévő karját. – Érdekes, hogy szinte mindent megbeszéltünk egymással, de éppen ezt nem. Sosem tudtam a nőügyeidről.

– Ki is mondtad a kulcsszót – kuncogja. – A hangsúly a *szinte* szón van. Gondolj csak bele, hogy jött volna ki, ha az egyik legjobb haverom feleségével osztom meg, hogy épp kivel feküdtem le?

– *Vele* beszéltél erről? – Fogalmam sincs, miért félek most kimondani előtte Márk nevét.

– Persze – nevet, majd hirtelen komollyá válik. – Előttem sose félj Márkról beszélni! Nálam jobban csak Ria tudja, hogy mennyit jelentett ő neked. – Hirtelen összeszorul a szívem. – Nem akarok a helyébe lépni, Juli. Nem akarom őt kitúrni a szívedből. Hidd el, nekem is hiányzik! Nagyon jó barátom volt. És engem is gyakran elfog a bűntudat, amikor veled vagyok.

Erre így, ilyen formában sosem gondoltam. Csak és kizárólag a saját magam érzéseivel voltam elfoglalva. Márk és Arnold nagyon jóban voltak, és mivel Arnold igazán becsületes ember, így nem csoda, hogy az ő lelkiismerete is meginog. Ez akármilyen gonoszul hangzik a részemről, de kissé megnyugtat, hogy nem vagyok egyedül ezzel az érzéssel.

– Szerinted el fog múlni valaha is? – kérdem tőle bátortalanul.

– Ez csak rajtunk áll. Nézd, Juli! Márk elment, és sosem fog visszatérni. Szenvedhetünk egy életen át, vagy emlékezhetünk rá úgy is, hogy közben boldogok vagyunk. Akár együtt. – Ujjával letörli a néma könnyeimet, amelyek nem is tudom, mióta folydogálnak a szememből. – Ha Márk még élne, nekem soha eszembe nem jutna elvenni tőle téged. Most sem ez a célom.

– Köszönöm – suttogom az ajkainak, majd megcsókolom. Szívemet előnti a mélységes hála.



Zoé és Patrik fellépése holnap lesz, így ma egy extra, egész délutános próbát tartanak Évával. Alex késő délutánig úszáson lesz, engem pedig Ria meghívott egy kávéra. Én otthon akartam maradni, ő pedig tömegre vágyott, és kimozdulni. Végül meggyőzött, mert szerinte nekem hatalmas szükségem van arra, hogy emberek közé menjek. Vérbeli ügyvéd.

Tombol a nyár, és aki csak teheti vagy nem nyaral, az mind levonult a folyópartra. A Mambo teraszán úgy sikerült helyet kapnunk, hogy pont az érkezésünkkel szabadult fel egy asztal, amire Ria tüstént lecsapott, megelőzve egy húszas éveik elején járó lánytársaságot.

– A kis csitrik – motyogja Ria a nemlétező bajsza alatt, miután a lányok grimaszolva továbbálltak.

Riaék a hétvégén indulnak nyaralni. Úticéljuk Törökország, ahová repülővel mennek. Eddig minden évben olyan helyet választottak, ami elérhető autóval, de mivel Izabella hamarosan betölti a hatot, ezért úgy gondolták, elég nagy már ahhoz, hogy végigüljön egy repülőutat.

– Olyan jó, hogy még éppen meg bírjátok nézni Zoé fellépését.

– Tudod, hogy azt semmi pénzért sem hagynám ki. Inkább később utaznánk el, minthogy kimaradjak belőle. – Szeretettel rámosolygok. – Arnold is jön?

– Persze.

– De úgy értem, hogy *veled* jön?

Tudom, mire céloz Ria. Neki sem tetszik, hogy még mindig nem merem felvállalni őt mások előtt. Nem arról van szó, hogy szégyellem Arnoldot, vagy hasonló. Dehogyan. Vele lenni öröm és büszkeség. Inkább az a baj, hogy magamra továbbra is Márk feleségeként tekintek. Basszus, mintha megcsalnám őt. Mivel továbbra sem válaszolok Riának, ezért folytatja:

– Szard már le végre, hogy mit gondolnak mások! A jó életbe, Juli, semmi rosszat nem csinálsz! Ha valaki szerint bűn boldognak lenni, akkor az élje le az életét szeplőtelenül és besavanyodva! – Az utolsó mondatát a kelleténél hangosabban mondja, ezért a mellettünk lévő asztaloktól páran ránk néznek. Ria társaságában ez sem újdonság számomra.

– Amikor kettesben vagyok vele, akkor az mindig nagyon jó. De mások előtt továbbra is feszengek. – Beleiszom a jegeskávémbe, amit nem találok elég édesnek. Felbontom a hozzá kapott hosszú, vékony papírtasakot, és a tartalmát beleszórom az italomba. Sokáig kevergetem, hogy felolvadjon benne a cukor. – Nem tudom, hogy küzdjem ezt le, Ria – sóhajtom. – Esküszöm, hogy nagyon szeretném, de nem megy. Egyfolytában azon kattogok, hogy hűtlen vagyok Márkhoz, és ő vajon mit gondolhat rólam, ha lát. – Szememet elfutják a könnyek.

Ria gyengéden megfogja a kezem. Próbál megnyugtatni. Kedveskedő hangon megszólít:

– Biztosan lát téged, és vigyáz rád. – Egy gyors mozdulattal letörlöm a szemem. – És abban is biztos vagyok, hogy ő is azt

szeretné, hogy boldog légy. Márk olyan önzetlenül szeretett téged, amire csak kevesen képesek.

– Tudom – suttogom magam elé.

– Arnold mellett jó helyen vagy, Juli. Márk is békében pihenhet, ha tudja, hogy biztonságban vagy.

Idegesen kotorászok a táskámban zsebkendő után kutatva, de sehol nem talállok.

– A francba! – csattanok fel, és szipogok párat. Ria azonnal a megmentésemre siet, és előhúz egy csomag papír zsebkendőt a saját táskájából. Felém tartja, én meg kiveszek egyet és belefújom az orrom. – Na, ezért nem akartam eljönni – jegyzem meg. – Te is tudod, hogy utálok mások előtt bőgni.

– Ezennel vissza is kanyarodtunk eredeti témánkhoz. Nézz szét magad körül! – Értetlenül meredek a barátnőmre. – De tényleg, Juli. Nézz csak körül!

Azt teszem, amit mond, és lassan körbejáratom a tekintetem a közelben ülő embereken. Mindenki az asztaltársával van elfoglalva, illetve a saját mobiltelefonjaikkal. Egy fia lélek sem néz bennünket. Riára nézek, aki elégedetten bólint egyet.

– Most már érted végre?

– Azt hiszem. – Halványan rámosolygok. El kell ismernem, hogy Ria remekül ábrázolta, hogy némiképp túlzásba viszem ezt az egész „ki mit gondol rólam” dolgot. Persze biztosan vannak rossznyelvek, akik majd elítélnék, de velük igyekszem nem törődni. Hagynom kell végre, hogy az Arnolddal való együttlétem győzedelmeskedjen a félelmeim felett. Talán épp ideje, hogy egy újabb lépést tegyek a boldogság irányába.

– Rendben – villantja rám tökéletes fogsorát. – Akkor lezárhatjuk végre ezt a témát? – Erőre kapva bólintok. – Helyes. Témaváltás. Te is megkaptad már az idei osztálytalálkozónkra a meghívót?

– Igen, épp ma reggel érkezett – vigyorgok.

Az idén sem ünneplünk kerek évfordulót, de a tízéves találkozónk olyan jól sikerült, hogy azóta minden évben összejön a régi 8.c osztály egy vacsora erejéig. Az előző két évet kihagytam, de idén szeretnék újra ott lenni.

– Miután visszajövünk a nyaralásból, elmegyünk vásárolni. Kell valami dögös ruha a nagy eseményre.

– A legnagyobb örömmel elkísérlek, Ria, de én erre az alkalomra nem veszek magamnak új ruhát. Majd kikapok valamit a szekrényből – felelem szerényen. Nem akarom neki részletezni, hogy most egyszerűen nem fér bele az anyagiakba. Hamarosan iskolakezdés, és nekem egyedül kell két gyereket felruháznom és ellátnom iskolai eszközökkel.

– Ahogy gondolod. De mindenképp eljössz velem, ugye?

– Persze.

– Remek. – Sejtelmesen rám nevet. Látom a szemében, hogy már megint töri valamin a fejét.

Alex már otthon van, mire hazaérek, és Zoé is hamarosan befut. Összedobok néhány szendvicset vacsorára, majd leülünk és enni kezdünk. Zoé alig eszik, hallgatag és rosszkedvű. Aggódom érte. *Talán csak nem beteg?*

– Jól vagy, Zoé? – kérdem tőle.

– Ja. Jól – motyogja nem túl hihetően. Úgy érzem, most hagynom kell őt, és nem nyaggatni tovább.

– Anya? – Alex felé fordulok. – Tudom, hogy holnap Zoé fellépése után azt terveztük, hogy fagyizni megyünk. De mivel Bence születési bulija épp a műsor után kezdődik, ezért gond lenne, ha áttennénk a fagyinapot holnaputánra? Roli meghívott, hogy a buli után náluk aludjak. Ami praktikus lenne abból a szempontból, hogy egy épületen belül laknak.

– Én nem bánom, ha a húgod sem – mosolygok a fiamra. – Mit mondasz, Zoé?

– Nekem sem gond, bátyus – mosolyog halványan Alexre. – Akkor én pedig megkérdezem Hannát, hogy alhatnék-e náluk. Engeded, anya?

– Felőlem semmi akadály.

– Kösz. – Látom, hogy kissé jobb lett a kedve. – Holnapután pedig bepótoljuk az ünneplést. Kimehetünk majd apához? Rég voltunk kint együtt.

– Ez remek ötlet, Zoé – értek vele egyet. A ballagási műsor óta csak egyenként látogattuk meg Márkot. Épp ideje, hogy kimenjünk hozzá együtt.

Későre jár, mire lefeküdni készülök. Még kivasaltam Zoé fellépőruháját, hogy holnap ne kelljen ezzel is foglalkoznom. A konyhába megyek, hogy magammal vigyek egy pohár vizet, mielőtt aludni térek. Benézek Alex szobájába, aki hangosan hortyog. Mosolyogva és csendesen teszem be magam mögött az ajtót. Ezután Zoéhoz nyitok be.

– Anya? – szólít meg ijedt hangon.

Az ágyához botorkálok, mert alig látok a sötétben.

– Baj van, Zoé? – kérdem tőle aggodalmasan.

– Itt maradnál velem? – Hangja sírós.

Az ágya melletti éjjeliszekrényre teszem a vízzel teli poharat, majd leülök mellé. Az ölembe hajtja a fejét. Egy párnát helyezek alá, hogy kényelmesebbé tegyem a fekhelyét és nedves arcát simogatom. Egyelőre nem faggatom. Már megtanultam, hogy amikor ilyen állapotban van, akkor az a legjobb, ha türelmesen kivárom, amíg megnyugszik, és magától elmondja a bánatát. Hosszú percekig hallgatom a sötét csendjében a lányom sírását, mire végül gyenge hangon, alig hallhatóan megszólal.

– Rettegek a holnapi fellépéstől.

Szavai őszintén meglepnek, mivel Zoé eddig soha nem izgult egyetlen szereplése előtt sem. Őrá a színpadi lét, az éneklés és a közönség felé áramló energiája mindig varázserővel hatott. Biztos vagyok abban, hogy ez holnap sem lesz másként, csak ezt a mostani izgalmát kell leküzdenie. Ami még nem tudom, honnan és miből ered.

– Szeretnéd elmondani az okát?

– Igen – szipogja, és felül az ágyon. Felkapcsolja a gyenge fényt adó kislámpáját, ami hangjegyeket vetít a falra és a plafonra. Tízévesen kapta tőlünk a születésnapjára, és még mindig a kedvence. Kézfejjével megtörli az orrát, majd beszélni kezd: – Eddig minden szereplésemen ott volt apa, és mindig ő adott erőt. Hogy fogom nélküle végigcsinálni a holnapot?

– A ballagási műsoron sem volt ott.

– De akkor neki énekeltem. Az ő kedvencét adtam elő, és ezáltal velem volt. – Megérinti a mellkasát ott, ahol a szíve van, és ismét pityeregni kezd. – Anya, én soha többé nem fogok Mariah Careyt énekelni! Egyszerűen képtelen vagyok rá! – Kitör

belőle a zokogás. – Apa nélkül nem megy! – Olyan fájdalmas a sírása, amitől keservesen felordít a lelkem. A vállamra húzom és hagyom, hogy jól kisírja magát. A pólóm ujját eláztatják a könnyei. – Még mindig nagyon hiányzik. Mikor múlik már el?

– Soha – suttogom a hajába. – Apa mindig is hiányozni fog nekünk, és ez így van rendjén.

– De fáj! – Vékony vállát rázza az eget rengető zokogás.

– Nekem is, Zoé. Minden egyes napon ugyanúgy – mondom elcsukló hangon. – De tudod mit? – Kisimítom könnyes arcából a hozzátapadt hajtincseit. – Apa mindig is veled van, itt bent – megérintem a mellkasát –, a szívedben. Sőt, amikor dalra fakadsz, akkor vagy hozzá a legközelebb.

– Gondolod? – kérdi reménykedve.

– Biztos vagyok benne. – Rámosolygok. – Nem érzed ezt, amikor a sírjánál neki énekelsz?

Kikerekedett szemekkel néz rám. – Tudok róla, kislányom. – Rákacsintok.

– Nem is tudom. – Megvonja a vállát. – Olyankor csak azt érzem, hogy utána megnyugszik a lelkem.

– Na, látod. Éppen erről beszélek. – Megpusztilom. – Hatalmas áldás az életedben a tehetséged, Zoé. Mindig is ez volt az a plusz aranyszál, ami összekötött téged apával. Nekem csupán az a lilásszürke, ruganyos köldökzsinór jutott, de végül azt is elvágták – kuncogok, és végre ő is mosolyog.

– Az is fontos volt, anyu – hízeleg.

– Tudom. De az a kötelék, ami apával köztetek volt, az sosem szakad el. Keresd meg a lelked mélyén, és bátran hívd elő! Érezni fogod, hogy apa még odaátról is segít téged.

– Köszí, anyu. – Két karjával átfogja a nyakam és megpuszil. – Máris jobban érzem magam.

– Ennek örülök, drágám – megsimítom. – Apának előadtad már a holnapi dalodat?

– Még nem, de épp azon tanakszom, hogy kora reggel elbicaozok hozzá. Akkor még teljesen üres a temető. Mármint élő emberektől mentes – kuncogja.

– Szerintem ez remek ötlet, Zoé.

A vízért nyúl, amit az imént hoztam magammal. Felét kiissza, majd elhelyezkedik az ágyban és betakarózik. Menni készülök.

– Itt alszol velem ma éjjel? Légy-szi! – kérlel, én pedig most újra ötéves kicsi lánynak látom őt.

– A legnagyobb örömmel.

Beljebb csusszan és felemeli a takaróját, hogy én is aláférjek. Mindketten hanyatt fekszünk, és szótlanul a plafonon táncoló hangjegyeket figyeljük. A paplan alatt egymáséba kulcsoljuk a kezünket.

– Boldog vagy Arnolddal? – töri meg a csendet sok idő múlva.

– Arra törekszem, hogy az legyek vele.

– Anya, én örülök, hogy vele vagy. Arnold jó ember. Majdnem annyira, mint apa.

– Köszönöm, drágám. – Felé fordulok és hálásan rámosolygok. – Nem is tudod, mennyit jelent ez nekem. – Ismét visszafordítom a fejem, majd eszembe jut valami, és továbbra is a mennyezetet bámulva felteszem Zoénak a kérdést: – Mit szólnál hozzá, ha reggel felhívnám és megkérném, hogy jöjjön

el értünk a műsor előtt? Zavarna téged, ha mind együtt mennénk? – Ránézek.

– Egy cseppet sem – feleli boldogan. – Már épp ideje, hogy megtedd a következő lépést.

Zoénak nem meséltem a félelmeimről, de ő anélkül is rájött, milyen vívódást élek most meg Arnold miatt. Örülök, hogy a lányom támogatja a vele való kapcsolatomat, vagy minek is nevezzem azt, ami köztünk van. Ismerkedünk? Próbálgatjuk, ízlelgetjük egymást? Igen! Igen és igen! Akármilyen is van köztünk Arnolddal, az határozottan jó. És ha én végre igent merek mondani az újabb esélynek, akkor csak a még jobb felé haladunk.



Arnold leplezni sem akarta az örömét, amit én okoztam neki azzal, hogy megkértem, jöjjön el értünk és menjünk együtt a műsorra. Zoé és Patrik hat óra tájban állnak majd színpadra, de már ötre ott kell lenniük. A megbeszéltek szerint Arnold háromnegyed ötkor leparkol a házunk előtt. Mellé ülök, az ikrek pedig mögénk csusszannak. Arnold lágy csókot ad az arcomra, amitől zavarba jövök a gyerekek jelenléte miatt. Ő ezt egyből észreveszi, és mosolyogva hátranéz.

– Bocs, srácok. – Rájuk kacsint, mire mindketten vihogni kezdenek.

– Ne zavartasd magad, Arnold! – mondja Alex. – Láttunk már ilyet.

– Sőt, csináltunk is – szalad ki Zoé száján a megjegyzés, majd vihorászva a szája elé kapja a kezét.

Hátranézek és elkapom az ijedt, de huncut tekintetét. *Talán azt hiszi, leszidom?* Mondjuk, ha tízévesen mondja ezt, akkor igen. De majdnem tizennégy évesek. Teljesen normális az ő korukban, hogy már túl vannak az első csókon.

– Patrik? – tátozom neki, mire határozottan bólint. A szemei csak úgy ragyognak a srác nevének említésére. Sokatmondón rámosolygok, amiből megértem, vele együtt örülök a boldogságának, ő pedig hálásan visszamosolyog.

Arnold ezalatt felvette a napszemüvegét, amitől még sármosabb a megjelenése. Amíg bekötöm magam, ő feljebb tekeri a hangerőt, ami a gyerekek háta mögött válik hangosabbá. Mielőtt elindulna, a homlokára tolja a napszemüvegét és végigfuttatja rajtam a tekintetét.

– Csodaszép vagy.

– Köszönöm. – Boldogan rámosolygok. Ma tényleg igazán boldognak érzem magam.

A műsornak a városközpont parkja ad otthont. Középen áll a nagy színpad, és az odáig vezető út mindkét oldalán fabódék állnak, amikben helyi kézművesdolgozat árulnak. Az ételárusok oldalt vannak. Mindegyik elé sok férőhelyes padokat tettek asztalokkal, ami határozottan kezd megtelni. Ria már messziről integet, Izabella pedig futásnak ered és a karjaimba veti magát. Megszeretgetem és meghallgatom, amíg lelkesen elmeséli, mennyire várja a holnapi repülőutat.

– Anya, ott van Éva és Patrik. Megyek – jelenti ki Zoé, miután ő is megölelte Izabellát.

Egy emberként kívánunk neki sok szerencsét. Végignézem, amíg az említett személyekhez csatlakozik. Patrik rajongó mosollyal köszönti a lányomat, majd Éva vezetésével eltűnnek a szemünk elől.

– Bedobunk egy sört? – kérdi Jocó Arnoldtól. – Mától szabadságon vagyok, és ma az asszony a sofőr – jelenti ki büszkén, és átfogja Ria vállát.

– Vezetek, ráadásul utasaim is vannak. – Kedvesen rám néz.

– Arnold, ha átengeded nekem a kormányt, akkor igyál nyugodtan! – biztatom. – Én úgyis csak egy ásványvizet kérek.

– Nem gond?

– Hát persze, hogy nem. – Rámosolygok.

A padok felé indulunk, és a kezemet ekkor Arnoldéba simítom, majd egymásba kulcsoljuk az ujjainkat. Mivel őt jelenleg lefoglalja a Jocóval folytatott beszélgetés, így szavak vagy pillantás helyett megszorítja a kezemet. Jóleső bizsergés jár át. Ria mindezt látja, és elégedetten bólint.

Rendelünk, és amíg az italainkra várunk, Izabella kikönyörgi a fiamnál, hogy kísérje el vattacukrot venni. Alex beadja a derekát, majd megfogja a kislány kezét, nehogy elveszítsék egymást a tömegben.

– Akkor áll még a holnap? – kérdi Jocó Arnoldtól.

– Természetesen. Kettőre nálatok vagyok, ahogy megbeszéltük.

– Miről van szó? – érdeklődöm.

– A te lovagod elvisz minket a reptérre – magyarázza Ria. – Úgy volt, hogy majd a zárt parkolóban hagyjuk az autónkat, de ez az aggodalmas rendőrtiszt – Ria játékosan a mutató- és hüvelykujja közé szorítja Jocó száját – végül úgy döntött, hogy inkább sofőrrel fuvaroztat el minket. – Közelebb hajol a férjéhez, majd nevetve megcsókolja.

– Igen, mert így legalább a hosszú autóúton is foghatom az én drága feleségem kezét. – Az ajkához húzza Ria kezét és megpusztilja.

– Hát ti tényleg bolondok vagytok – jegyzem meg, majd mind a négyünkől kirobban a nevetés.

– Van kedved elkísérni? – fordul felém Arnold. – Hazafelé megállhatnánk valahol enni vagy sétálni. Ahol senki sem ismer minket – rám kacsint.

– Szuper ötlet – mosolygok rá, és már igent is mondanék, amikor eszembe jut valami. – De nem tudok menni. A gyerekekkel holnap fagyinapot tartunk, és Zoé azt szeretné, ha utána hárman kimennénk a temetőbe. Ne haragudj, Arnold!

– Nincs miért bocsánatot kérned. Megértem. Én sem mondanám le a Danival megbeszélt programot. Még miattad sem. – Gyengéden megböki a vállam, és elnevetjük magunkat.

Arnolddal továbbra sem engedjük el egymás kezét. A combján pihennek egymásba fonódva, és ő a hüvelykujjával körkörösén cirógatja a bőröm. Gyakran egymásra mosolygunk. Ilyenkor szeretném őt megcsókolni, ahogy ő is engem, de ahhoz még bátortalan vagyok. Ő pedig most is végtelenül türelmes hozzám.

Több ismerős is felénk biccent vagy ránk köszön. Néhányuk arcán látom a meglepetést, amikor észreveszik, hogy Arnold közelebb ül hozzám, mint ahogyan az egy szimpla baráttól elvárható lenne. Próbálok nem magamba engedni az ilyenkor szokásos rossz érzést, ami többé-kevésbé sikerül. Muszáj legyőznöm a démonaimat. Nem rejtőzhetek el Arnolddal az erdőbe egész hátralévő életemben.

– Úgy látom, a lányodat lepukizta egy unikornis – jegyzi meg Ria vihogva, miközben megböki Jocó széles vállát.

Mindannyian a közeledő Izabella és Alex felé nézünk. A kislány elégedetten majszolja a hatalmas méretű, színes vattacukrot. Vidám arcocskáján a szivárvány minden egyes színe fellelhető, sőt még világosrózsaszín ruháján is. Jocó ezt látva a homlokára csap és elröhögi magát:

– Te jó atyaúristen!

– Engem aztán ne okoljon senki! – mentegetőzik Alex, majd mellém ül a padra. Nevetve megsimítom a vállát.

– Kérsz belőle, apuci? – Izabella Jocó felé nyújtja az óriási pamacsot, miközben lecuppantja az ujjaira ragadt cukrot.

Jocó átveszi tőle a maradék vattacukrot, hogy Ria könnyebben hozzáférjen a maszatos archoz, és egy nedves kéztörölkendővel letisztogatja azt. A ruhája viszont menthetetlen. Alexszel és Arnolddal a nevetésen kívül semmi egyébre nem vagyunk képesek.

Zoénak megígértem, hogy az első sorból fogjuk őt nézni. Még időben beálltunk a színpad elé, mert hamarosan egész tömeg gyűlik össze mögöttünk. Jocó a nyakába ülteti Izabellát, hogy ő is jól láthassa a műsort. Alex a közelemben van néhány

osztálytársukkal, köztük Hannával és Rolival. Mind nagyon izgatottan várjuk Zoé és Patrik előadását. Végre előlép a műsorvezető hölgy, és felkonferálja őket.

– Tisztelt hölgyeim és uraim! Kérem, fogadják szeretettel ezt a két ígéretes fiatal tehetséget, városunk büszkeségeit, akik külön erre az alkalomra álltak össze, hogy megörvendeztessék önöket a most következő dallal. A színpadon Lévai Zoé és Kiss Patrik!

Nevük hallatán taps, sikítozás és üdvözlő üdvözlés tör fel sok emberből. Főleg a barátaikéból, és persze belőlünk. Mosolyogva, egymás mellett vonulnak fel, majd elfoglalják helyeiket a mikrofonállvány illetve a zongora mögött. Zoén egy virágmintás nyári ruha van, a haja leengedve. Patrik bordó nadrágot és fekete inget visel. Mindketten nagyon csinosak. Zoé tekintete azonnal megtalál. Megkopogtatom a mellkasom a szívem helyén, majd rámutatok. Válaszul mosolyogva bólint. Egy pillanatra lehunyja a szemét, öklét a szívéhez szorítja, és az ég felé tartja az arcát. Vesz egy mély levegőt, majd amikor kifújja magából, kinyitja a szemét. *Megvan a kapocs az apja és közte.* Most már nem aggódom tovább, mert Zoé ismét tökéletesen fog teljesíteni. Márk vele van, és segíti őt.

Patrikra néz és összemosolyognak. Ezzel jeleznek egymásnak, hogy mindketten készen állnak. A zongora első billentyűjének lenyomásával egyszerre dobban meg a szívem. Néhány akkord után Zoé hangja belesimul a zongorába. Tökéletes összhang van közöttük. Eszméletlen, ahogy Patrik játszik, Zoé hangjára pedig nincsenek szavak. Olyan áhítattal és alázattal énekl *Alicia Keys: No One* című számát, mint egy profi,

felnőtt énekesnő. A dal közben többször összenéznek, mely pillantásban felismerem a köztük bimbózó szerelmet.

Az ember lelkét mindig megtalálja az a zene, amire a leginkább szüksége van az adott pillanatban vagy élethelyzetben. Minden dal választ, üzenetet, jelet hordoz magában. Csak ki kell tárnunk a szívünket, hogy meghalljuk azt. Én most jó szélesre nyitom az enyémet, és igent mondok az életre. Kiszabadítom a bal kezemet Arnoldéból, és átnyúlok az ő bal kezéért, hogy a testem elé húzzam. Hátamat szorosan felsőtestéhez préselem és átfogom a hasamat körbefonó karjait. Fejemet a vállára eresztem. Válaszul erősen magához szorít. Ezzel mondja el, mennyire jó érzés neki, hogy itt, ennyi ember előtt meg mertem ezt tenni. A hátamon érzem szíve minden egyes dobbanását. Most itt, ebben a percben úgy érzem, a jövőben tudnám őt szeretni.



Alicia Keys – Senki (No One)

Csak azt szeretném, ha itt lennél hozzám közel.

Örökké itt maradhatsz.

Biztos lehetsz benne,

Hogy ennél csak jobb jön már.

Te és én együtt,

Egész nap és éjszaka.

Nem aggódom, mert

*Minden rendbe jön majd.
Az emberek csak a szájukat jártatják,
Mondhatnak bármit,
Én csak annyit tudok,
hogy minden rendbe jön majd.
És senki, senki,
senki sem állhat az érzéseim útjába.
Senki, senki,
Senki sem állhat közénk.
Senki sem állhat közénk.
Amikor szakad az eső,
És a szívem fáj,
Te mindig itt leszel a közelben,
Ebben biztos vagyok.
Te és én együtt,
Egész nap és éjszaka.
Nem aggódok, mert
minden rendbe jön majd.
Az emberek csak a szájukat jártatják,
Mondhatnak bármit,
Én csak annyit tudok,
Hogy minden rendbe jön majd.
És senki, senki,
Senki sem állhat az érzéseim útjába.
Senki, senki,
Senki sem állhat közénk.
Senki sem állhat közénk.
Tudom, hogy sokan keresik a világban*

*Azt, mi kettőnk között van.
Tudom, hogy sokan akarnak szétválasztani minket,
De ez senkinek sem fog sikerülni.
És senki, senki,
Senki sem állhat az érzéseim útjába.
Senki, senki,
Senki sem állhat közénk.
Senki sem állhat közénk.*

Hét

Arnold

Egymás után öleljük meg Zoét, akinek a szemei csillognak a boldogságtól. Julival mellettem állnak, és tisztán hallom, amint Patrikról sutyorognak.

– Képzeld, randira hívott! – ragyog Zoé. – Ugye elengedsz, anya?

– Hát persze, hogy el, drágám.

Amíg Juli és az ikrek megbeszélik az est folytatását, addig én Jociékkal társalgok.

– Na, mi van, te csődör? – Ria vihogva a vállamba bokszol. – Látod már közeledni a málnást?

Mit mondjak? Ria ezekkel a szavakkal adja tudtomra, hogy valójában örül nekem és Julinak. Ő már csak ilyen. Mi pedig mind imádjuk őt a mélyen felvágott nyelvével együtt. Mivel erre nem tudok mit válaszolni, ezért inkább témát váltok.

– Van kedvetek enni valamit?

– Kedvünk az lenne, de sajnos még vár rám a csomagolás – feleli Ria. – Viszont tudod ki szokott mindennap enni? Juli! – Szélesen rám vigyorog, én meg elröhögöm magam. – És neki pakolnia sem kell ma.

– Kösz a tanácsot – felelem. Épp ekkor lép mellém Juli, és a kezével átfogja a derekamat. – Szia, édes! – súgom neki, majd megpuszilom a homlokát. – Eszünk valamit?

– Naná! Jöttök ti is? – fordul Riáék felé.

– Nem, mivel az én málnabokromnak még dolga van otthon
– poénkodik Jocó, miközben átöleli Riát.

– Lemaradtam valamiről? – kíváncsiskodik Juli.

– Jobb, ha nem tudod – felelem a szememet forgatva. –
Akkor holnap, ahogy megbeszéltük. – Jocó felé nyújtom a
tenyerem és lekezelünk egymással.

– Dél körül beugrom egy gyors puszira. Oké? – kérdi Juli a
barátnőjétől.

– Mindenképp – vágja rá Ria, majd hátat fordítunk nekik és
elindulunk. Pár lépés után meghallom Ria vihogó hangját: –
Brumm-brumm, Arnold maci!

– Akarom tudni? – Juli kérdő pillantással néz rám.

– Inkább nem. Ria teljesen meghibbant – kuncogok.

– És te ezt csak most veszed észre? – nevet.

Séta közben a fabódék egyikében felfedezem Kornélt és a
feleségét, Ágit. Ők készítik a kézművescsokoládékat.
Mindketten harminc év körüliek, igazán kedves házaspár.
Időnként meglátogatom őket. Ilyenkor mindig szívélyes
fogadtatásban részesítenek. Kornélt az edzőteremben ismertem
meg. Tavaly halt meg a bátyja rákban, mindössze
negyvenévesen. Kornélnak ő volt a példaképe, a legjobb
barátja. Nagyon összetörte őt a gyász, és mindazt a benne
felgyülemlett haragot, amit hónapokig növesztett a lelkében, az
edzésben próbálta levezetni. Emlékszem arra a napra, amikor
először benyitott a terembe. Elveszett volt és rémült. Úgy
éreztem, segítségre van szüksége, én pedig felajánlottam neki a
magamét. Azóta az edzésben és az életben is a mentorának tart.
Ami hízelgő, de túlzás is, mert én csak azt tettem, amit egy

embernek ilyenkor tennie kell. Segítő kezet nyújtottam egy fuldoklónak.

Julival bemutatom őket egymásnak.

– Örülök, hogy végre megismerhetlek, hattyús lány – mosolyog rá Ági, majd végigsimít domborodó kismamapocakján.

– Mennyei manna, amit te csinálsz, kedves Ági! Mikorra várjátok a babát?

– Még három hónap van hátra. – Ági arca ragyog a boldogságtól. – Neked van gyereked, Juli?

– Igen. Kettő is.

– Milyen időssek?

– Szeptemberben kezdik a nyolcadik osztályt. Ikrek.

Ági meglepett képet vág. Mondjuk megértem. Juli most is fiatalnak számít, de amilyen csinos és szép, simán letagadhatna a korából öt évet. Vagy hetet.

– Ne haragudj! – nevetgél Ági. – Óvodás korúakra tippeltem őket.

– Ez igazán hízelgő, köszönöm – mosolyogja. – Figyelj csak! – Ekkor közelebb hajol Ágihoz és bizalmas sugdolózásba kezdenek. Egy szavukat sem hallom.

Amíg a lányok sutyorognak, addig megkérem Kornélt, hogy csomagoljon be egy újabb hattyút, ezúttal nugátkrémeset, valamint veszek még néhány töltött csokoládégolyót is desszert gyanánt. Pár percig elmerülten beszélgetünk egymással. Juli kedves hangja szakít ki minket az edzés világából.

– Kész vagyok – néz rám széles mosollyal. – Indulhatunk, ha te is.

– Akkor hétfőn a teremben, Kornél. – Majd Ágihoz fordulok:
– Nektek pedig a legjobbakat kívánom. Vigyázz magatokra!

– Nagyon örültem a találkozásnak, Ági – mondja Juli. – Szívből gratulálok a babához. És köszönöm a segítséget. – Amikor elindulunk, megfogja a kezem és kérdi: – Szóval, hová megyünk?

Mivel a város lakóinak zöme az ünnepségen van, ezért abban a reményben, hogy kevesen lesznek a Gianniban, bemerészkedünk. Szerencsére bejött a számításom. A hátsó rész egyik zárt bokszában foglalunk helyet. Itt igazán kellemes. Juli limonádét kér, én pedig egy sört. Ha már felajánlotta korábban, hogy a sofőröm lesz ma, így engedélyezek magamnak a délutáni után még egyet. Végigfutjuk az étlapot, és végül mindketten szezámmagos csirkefalatkákat rendelünk salátaágyon. Amíg az ételre várunk, jókat beszélgetünk és nagyokat nevetünk. Juli ma sokkal oldottabb hangulatban van, mint korábban bármikor. Nem tudom, mi történt vele, de örülök a pozitív változásnak.

Vacsora közben befut neki egy üzenet, amit azonnal elolvas.

– Ne haragudj, csak Zoé írt, hogy ne aggódjak, mert még a vihar előtt megérkeztek Hannához – tájékoztat, majd hozzáteszi: – Vihar van?

– Fogalmam sincs – válaszolom. A pizzéria ezen részén nincsenek ablakok, így nem tudjuk, mi van odakint. – És nem kell elnézést kérned. Magam is tudom, hogy egy szülőnek állandó készenlétben kell állnia, főleg akkor, ha a gyereke nincs vele.

– Ez igaz. Képzeld, azt írja, hogy úton Hannáékhoz feltámadt a szél, és teljesen beborult az ég. – A táskájába süllyeszti a készüléket. – Még egyszer bocsánat. – Rám mosolyog. – Most már rá sem fogok nézni a telefonomra.

– Haza kell menned hozzájuk?

– Nem, dehogy is. Zoé Hannánál alszik. Alex születési bulin van, onnan pedig Rolihoz mennek. Szóval, egész éjjel ráérek – teszi hozzá huncut mosollyal, amelyről nem tudom eldönteni, vajon mire céloz, illetve céloz-e egyáltalán valamire.

Miután kiürítettük a tányérjainkat, közelebb csúszok hozzá és a vállára teszem a karom.

– Szabad? – kérdem tőle.

– Végül is már fogod – kuncogja. – Szép ez a mai nap – mondja, hangjából kicseng az elégedettség érzése. A vállamra hajtja a fejét.

– Valóban az – válaszolom komoly hangon, majd hüvelykujjammal végigsimítok az állán.

Nem tudom megállni, hogy ne csókoljam meg. Erre vágyom azóta, hogy délután beült mellém az autóba. Hívogatóan kinyitja az ajkait, én pedig azonnal lecsapok rá. Lassan és sokáig csókolózunk egymással, miközben az arcát simogatom. Mindketten mosolygunk, amikor szétválunk.

– Vettem neked valamit – mondom aztán, majd átadom neki az újabb hattyút.

Felcsillan a szeme, akár egy kisgyermeknek, aki ajándékot kap. Melengető érzés tölti meg a szívem, hogy minden pralinét, amit neki adok, lelkesedő örömmel fogad. Átveszi a dobozját és rám mosolyog, majd hirtelen eszébe jut valami, és így szól:

– Ó, várj! – Ismét a táskájába nyúl, és kivesz egy ugyanolyan hófehér dobozkát, mint amiben a csokihattyú van. – Ez pedig itt a tiéd.

Kíváncsian veszem el tőle a csomagot, majd felnyitom. Alig hiszek a szememnek. Egy beagle kutyát formázó praliné van benne. Fehér alapon barna és fekete foltokkal. Épp olyan, mint amilyenre kissrác koromban vágytam. Emlékszem, mennyit könyörögtem érte a szüleimnek, de ők soha nem engedték meg. Szóhoz sem jutok, csupán bárgyún Julira vigyorgok.

– Látod? Én is őrzöm a te emlékeidet.

– Hihetetlen, hogy nem felejtetted el. Fantasztikus vagy! – Rendesen meghatott Juli gesztusa.

– Már régóta szerettem volna viszonzni mindazt a sok jót, amit tőled kapok. Annyira megörültem, amikor megláttam Ágiéknál ezt a csokit. Viszont a töltelék íze meglepetés. Kiderül, amikor megeszed.

– Micsoda szívtelen gazdinak nézel te engem? – Juli nevetni kezd. – Végre megkapom életem első kutyáját, és én felfalom?

– Edd csak meg, és én veszek neked másikat! – Megsimogatja az arcom, majd ott is hagyja a tenyerét. Remélem, örökre.

– Akkor majd azt fogyasztom el. De ez így marad, ahogy van – jelentem ki.

– Rendben. Végül is a te kutyád, gondoskodj róla belátásod szerint!

Ismét a vállamra engedi a fejét, én pedig az előbbinél is szorosabban ölelem magamhoz. Lepillantok formás combjára, melyen valamivel feljebb csúszott a szoknyája szegélye. Juli észreveszi, hogy a lábát bámulom. Csábosan rám mosolyog,

majd az egyik lábát átveti a másikon úgy, hogy a felső térde az enyémhez ér. Tudom, mit akar. Nagyot nyelek, majd a vállát fogó kezem lassan megindul a karján át a lábaira. Félénken és alig érintve simítom végig selymes bőrét, miközben a szemem sarkából a reakcióját figyelem. Lehunyja a szemét és átadja magát az óvatos tapintásnak. Ezután a nyakamhoz hajol, és hosszan, gyengéden végigcsókolja. A nyelvét is beveti, és hallom, amint mélyen magába szívja az illatomat. A fejemből lefelé kezd áramlani a vér.

– Mit művelsz? – kérdem tőle kásás hangon, miközben erősen koncentrálok, hogy fel ne nyögjek.

– Szeretném nálad tölteni a ma éjszakát – súgja érzéken a fülemben.

Most már az ereimben csordogáló vér minden egyes cseppje egyetlen testrészembe gyűlt össze.

Ahogy Zoé megírta, kint valóban vihar készülődik. Erősen fúj a szél, olykor esőcseppeket hozva magával. Besötétedett, mire megvacsoráztunk, így jól látható a távoli, ám egyre közeledő villámok görbe, bizonytalan utat bejáró, fényes cikázása. Amíg az autómhoz igyekszünk, Juli a combjához szorítja lenge szoknyáját, de a viharos szél most a legjobb barátom. Ugyanis amikor elhaladunk egy erős és vakító fényt árasztó kirakat előtt, egy óvatlan pillanatban fellebbenti előttem a ruhája alját, és én megpillanthatom a rajta lévő falatnyi csipkebugyit. Elképzelem, hogy hamarosan lehúzhatom róla, és akkor az lesz minden titkos álmom áldott beteljesülése.

Az autómhoz érve kinyitom neki a vezetőülés felőli ajtót, majd pár lépésből megkerülöm a járművet és beülök mellé. Juli

épp az összekuszálódott haját próbálja az ujjaival kifésülni.

– Micsoda idő! – sóhajtja nevetve, és a következő percben hatalmasat dörren az ég.

– Menni fog? – kérdem tőle vigyorogva, amikor gyújtást ad. Színjózan vagyok, viszont nincs felesleges pénzem egy esetleges büntetést kifizetni, ha mégis megállítanak. Én tényleg betartom a szabályokat az élet minden területén.

– Kulcsold imára a két kezed, hogy épségben hazaérjünk! – kacsint rám nevetve, majd felpörgeti a motort és elindulunk.

Tízpercnnyire van a lakásom, és én ennek az időnek minden egyes másodpercét arra akarom használni, hogy őt nézhessem. Egyszer csak eszembe jut valami és felnevetek.

– Nem fogod elhinni, de ez az első alkalom, amikor egy nő utasa vagyok.

– Ne már! Tuti, hogy utaztál már női sofőrrel – nevet, és végig az utat nézi, mert közben eleredt az eső.

– Még soha.

– Akkor legalább anyukáddal biztosan autóztál kisgyerekként.

– Neki nincs jogosítványa. – Közel hajolok az arcához és megpuszílom. – Te vagy az első nő, aki hazavisz. – Ezután a füléhez bújok és belesuttogom: – És te leszel az első nő, akit beengedek a hálósobámba.

Juli minden egyes apró szőrpihéje felborzolódik. Ezt jó jelnek veszem. Legszívesebben végigcsókolnám a nyakát, de nem zavarhatom vezetés közben. Főleg, hogy az eső már szakad. Az ablaktörlő a legerősebb sebességre kapcsolva jár, de még így sem győzi lesöpörni az üvegre záporozó esőcseppeket. Az

előttünk lévő utat felvillanó vakuként világítja be a mennydörgéssel kísért villámlás. Egyre közeledik egymáshoz e két elem, melyek szinte mindig kéz a kézben járnak.

Még bő öt perc, hogy hozzám érkezzünk. Egyre jobban várom, és még most sem akarom elhinni, hogy ma éjjel Juli valóban lefekszik velem. Végig azon izgulok, nehogy meggondolja magát. Vagy, hogy én el ne rontsak valamit. A fenébe is, két éve nem voltam nővel. Egy felnőtt férfi életében ez már felér egy második szüzességgel.

Mielőtt Márk meghalt, volt egy nő, aki kezdett egyre jobban érdekelni. Ildikónak hívták, és pár évvel volt fiatalabb tőlem. Akkoriban nyílt meg a városban egy új sportruházati bolt, és ő ott dolgozott. Randiztunk párszor, és azt hittem, hogy talán benne végre ráleltem arra, amit mindig is kerestem. Ott még nem tartottunk, hogy hazavigyem, és Danival sem találkoztak. Mindez korai lett volna, de ettől függetlenül jól éreztem magam vele. Márk halála után azonban minden szabad percemet Juliéknál töltöttem. Riával és Jocóval felváltva örködtünk felette és láttuk el az ikreket. Hosszú hetekig nem mertük őt magára hagyni. Biztos vagyok abban, ha megtesszük, ő már rég Márkkal lenne. Ildikó nem viselte jól a távolmaradásomat. Nem tudta sem elfogadni, sem megérteni, hogy egy jó barátom bajban van, és nekem kutyakötelességem vele lenni. Végül szakított velem, és ezért egyáltalán nem ítélem el. Az ő szemszögéből nézve a dolgokat megértem a döntését. Nemrég tudomást szereztem róla, hogy férjhez ment. Némán és őszintén kívántam neki boldog életet, és szívből remélem, hogy a párjától megkapja mindazt, amit én sosem tudtam volna

megadni neki. Később, mire Juli már jól volt, addigra pedig vonzódni kezdtem hozzá, és nem érdekelt senki más rajta kívül. Be akartam neki bizonyítani, hogy bármikor képes vagyok elkötelezni magam mellette.

Mire a lakás elé parkol, már úgy ömlik az eső, mintha dézsából öntenék. Leállítja a motort és mindketten kikötjük magunkat.

– Azt hiszem, ezt nem fogjuk megúszni szárazon – nevet rám.

– Várj itt! Felugrom esernyőért. Legalább te ne ázz meg.

– Azért, hogy azonnal kitépje a szél a kezedből és tönkregye? Te pedig így duplán megáznál. Inkább veled tartok.

– De...

– Ugyan, Arnold! – mondja, miközben kezét a térdemre helyezi. – Nem vagyok én cukorból, hogy elolvadjak.

Kiveszem az indítóból a kulcsot, majd kipattanok az autóból, és mire Juli oldalához érek, máris bőrig ázom. Kinyitja az ajtót, én meg felé nyújtom a kezem. Futni kezdünk a bejárati ajtó felé. Juli nevetve sikongat, miközben mellettem tipeg a magas sarkújában.

– Ó, a francba! – szitkozódik, mert kiejtette a kezéből a táskáját.

Egyszerre hajolunk érte, de én gyorsabb vagyok. Szerencsére a fűre esett, és az anyaga vízhatlan. Amikor felegyenesedem, ő mosolyogva engem néz. A szempilláján megült néhány vízcsepp, telt ajkai nedvesek az esőtől. Hajából folyik a víz. A ruhája mindenhol a testéhez tapad. Háttal áll a halovány utcai

lámpának, és ez a fény úgy világítja meg a Julira zúduló esőcseppeket, mintha milliónyi igazgyöngy hullana rá. Olyan szép, hogy arra szavak sincsenek. Egyetlen mozdulattal a karjaimba zárom és szenvedélyesen a szájába csókolok, miközben körülöttünk égiháború dúl. Egész testével hozzám simul, ujjával a hajamba túr. Bátorkodva a fenekére csúsztatom a kezem, és még közelebb húzom magamhoz. Halkan a számba nyög. *Kész vagyok tőle!* Az eszem azt súgja, hogy talán mégsem az utcán kéne őt magamévá tennem, a testem meg azt, hogy kit érdekel. A lényeg, hogy végre érezhessem őt. Végül az eszemre hallgatok, ezért elszakadok tőle és az ajtóhoz vezetem. Nincs értelme szaladni, mindketten teljesen eláztunk.

Benyitok a fülfedt lakásba. Juli nevetgélve igazgatja a combjához tapadt hófehér szoknyáját. Bezárom mögöttünk az ajtót, hátrasimítom a hajam. Pajkosan végignézek gyönyörű testén.

– Szép vagy.

– Épp annyira, mint egy ázott csirke.

A világoskék inge a mellére és a hasára tapad. Hiába rázogatja maga előtt, mihelyt elengedi, nedves bőre mágnesként húzza vissza a vékony anyagot. Mindezt a legnagyobb örömömre, mert így kedvemre gyönyörködhetek testének tökéletes alakjában. Hajvégeiből a nyakára csöpög a víz, és ezek a cseppek továbbgördülnek a kulcscsontján át a melléig. Nagyot nyelek, majd megrázom a fejem, hogy kissé észhez térjek. A lakásba beszorult a meleg, de a vizes ruháinkban mindketten egyre jobban fázunk.

– Adok egy száraz pólót, a fürdőben pedig találsz tiszta törülközőt.

A hálószoa felé veszem az irányt, és közben legombolom magamról az átázott ingemet. Kinyitom a szekrényt és kiveszek belőle egy fekete pólót, amit visszaviszek Julinak, aki már a fürdőszoba előtt áll.

– Vedd fel! Nehogy megfázz! – Rámosolygok, ő pedig bólint, majd belép a fürdőbe.

Lerángatom magamról a vizes farmeremet és a bokszeralsómat, majd felkapok egy tiszta és száraz melegítőnadrágot. A nappaliban felállítom a szárítót, és rátergetem a vizes ruháimat. Magam mögött meghallom Juli mezítlábas lépteit. Felé fordulok. A küszöbön áll, a rajta lévő pólóm a combjáig ér. A haját áttörölte, de még nedves. Bizonytalanul álldogál, kezében a levetett vizes ruháit szorongatja. Jelzek neki, hogy terítse ki az enyéim mellé. Pironkodva megköszörüli a torkát, majd félénken így szól:

– Az az igazság, hogy az alsóneműm is elázott.

Elnevetem magam. Imádom, amikor zavarában elpirul.

– Ne aggódj, az enyém is. Akarod, hogy becsukjam a szemem, amíg kiteríted? – piszkálódok játékosan. Ez feloldja valamennyire, és nevetgélni kezd.

– Nem szükséges – feleli, majd a szárítóra rendezgeti a holmiját. Elsőként a szoknyát, majd a blúzt. Ezt követi a melltartója és a bugyija. Minden mozdulatát figyelemmel kísérem. Amikor az apró csipke is a helyére kerül, akkor jövök rá, hogy a pólója alatt, vagyis az én pólóm alatt az égvilágon semmit nem visel. *Semmit!*

– Kérsz valamit inni? – kérdem tőle rekedt hangon.

– Köszönöm, nem. Bemehetünk a hálósobádba? – kérdi félszegen.

Fejben a vállamra kapom és észvesztve rohanok be vele, majd az ágyamra dobom és azonnal rámászok. Ám ehelyett mosolyogva bólintok egyet. Jobb kezemet kitárom az ajtó felé, jelezve, hogy menjen előre. Pár lépéssel lemaradva követem, és a fenekét bámulom. A póló alja séta közben felcsúszik rajta, és ilyenkor Juli lejjebb húzigálja.

– Inkább ne vergődj vele! – mondom neki vigyorogva.

Elérjük a hálósoba ajtaját, amikor a megjegyzésemre reagálva hirtelen megáll, hátrafordul és csípőre vágja a kezét. Kissé oldalra billenti a fejét, és vékony csíkká húzott szemekkel rám néz.

– Mi lenne, ha időnként te mennél elől? – kérdi tettetett felháborodással.

– Arról ne is álmodj! – Kajánul rávigyorgok, és az ajtófélfának dőlök.

– Csak várd ki a végét! – fenyeget játékosan, majd az ágy felé indul és leül a végébe. Amennyire csak bírja, a feneke alá simítja a pólót, majd átveti egyik lábát a másikon.

Én ez idő alatt az ablakhoz lépek, hogy behúzzam a sötétítőt, kizárva a továbbra is sűrű villámokat a szobából. Az eső hangosan kopogtat az ablakon, az üvegen áradó patakként folynak le a cikázó esőcsíkok. Úgy tűnik, ez a vihar még órákig kitart.

– Ne! – szól rám Juli, én pedig megállítom a mozdulataimat. – Hagyhatnánk inkább így? Szeretem a villámlás fényeit.

– Hogyne. – Eredeti helyére igazítom a függönyt, majd mellé ülök, és az arcán játszadozó fényeket nézem. – Valóban szép.

Egy ideig így ülünk csendben. Ő az ablakon túli vihart nézi, én pedig a gyönyörű arcát. Szeretnék közeledni felé, de érzem, hogy még idő kell neki. Kivárom, hogy zöld jelet adjon. Látom rajta, hogy erősen töri valamin a fejét. Végül meg is osztja velem ennek tárgyát:

– Az autóban mintha azt mondtad volna, hogy még sosem hoztál fel ide nőt.

– Igen. Ez valóban így van.

– De miért? – Most néz rám először, amióta itt ülünk.

– Mert akikkel voltam, közülük egyiküket sem éreztem idevalónak. Vártam, hogy elmélyüljön a dolog annyira, hogy Dani is megismerje az adott nőt, illetve akarjam őt a saját ágyamba.

Látom Julin, hogy értékeli az egyenes és őszinte válaszomat. Ebből biztosan érzi, hogy számomra ő mindenkinél különlegesebb.

– Mondd, Arnold! Mikor volt utoljára... khm... partnered?

Önkéntelenül is elmosolyodom szégyellős ábrázatán. Hátradőlök, és a könyökömre támaszkodom. Erre a kérdésére nem válaszolhatok részletekbe bocsátkozva, mert nem tudnám megkerülni Márk távozásának megemlítését. Bármikor máskor beszélgethetünk róla, ha Julinak arra van szüksége, de nem ma éjjel. Ezen az éjszakán önző vagyok, és csak magamnak akarom őt. Nem engedem, hogy Márk emléke közénk vagy mellénk furakodjon. Ma éjjelre szűnjön meg a világ, és csak mi ketten létezzünk benne! Ennyi kijár nekem, és szerintem Julinak is.

Majd egy másik alkalommal beavatom őt a válaszm
részteibe, de most kivételesen röviden és tömören felelek:

– Régebben, mint gondolnád.

Most ő húzza félmosolyra a száját. Az alsó ajkába harap, hogy a mosolygás ne duzzadjon széles és elégedett vigyorgássá.

Egyik kezem a hátára vándorol és simogatni kezdi. Ez van, nem bírom tovább, hogy ne érintsem meg, amikor ilyen közel van hozzám. A tekintete végigsiklik a meztelen felsőtestemen. Talán csalóka a fény, de úgy látom, mintha végignyálná a felső ajkát. *A véráramlás beindult!* Pillantása lejjebb vándorol, és megáll a mozgolódó nadrágomon. Felvonja az egyik szemöldökét, mint akinek tetszik a látvány, majd huncut mosollyal rám néz.

– Rettenetesen izgulok – vallja be szégyenkezés nélkül. – Évekig te voltál a legjobb barátom.

– Erős a gyanúm, hogy annak hamarosan lőttek. – Rákacsintok, majd hozzáteszem: – Persze, ha csak meg nem gondoltad magad. Mert nem akarok erőltetni semmit.

– Tudom, Arnold. – Elmosolyodik, és a combomra teszi a kezét. – És nem gondoltam meg magam. Nagyon szeretnék veled lenni ma éjjel.

Felülök, és az arcát a két tenyerembe fogom. A szám elé húzom olyan közel, hogy jól láthassuk magunkat a másik szemében.

– Én is izgulok, Juli – vallom be őszintén, és puszit nyomok az orrára. – De biztos vagyok abban, hogy gyönyörű éjszakánk lesz együtt. – Összemosolygunk. – Most pedig meg foglak

csókolni – lehelem az ajkaira, majd az övére tapasztom az enyémet.

Nedves hajába túrok, míg szabad kezemmel megérintem azt a térdét, ami a másik lábára van vetve, és gyengéden leemelem róla. A belső combján járnak az ujjaim, és az ölét megkerülve a hasára haladnak tovább. Izgató a tudat, hogy egy mozdulattal ki tudnám őt szabadítani a pólómból, és máris a gyönyörű meztelen testének látványa tárulna elém. Hamarosan megteszem ezt, de előbb még játszadózom vele egy kicsit.

Az ő tenyere a combomat simogatja, míg a másik a hátamat és a tarkómat. Vadul és gyengéden, gyorsan és lágyan csókolom őt egyszerre. Olyan édes az íze, mint a méz. Halk hümmögéseket hallat, amikor a kezem a mellei felé közelít. Akarok még ebből a hangból, így megérintem őt. Kerek és formás keble tökéletesen belesimul a tenyerembe. Érintésemre felnyög, és a melegítőmön keresztül megmarkol, miközben erősen a hajamba túr. A másik kezemet is a póló alá csúsztatom, és így mindkét mellét egyszerre érinthetem meg. Simogatom, játszadózom velük. Ösztönösen széttárja a lábait. Alig várom, hogy elmerüljek benne, de az még odébb van. Még ki kell bírnom egy ideig. Elszakadok a szájától és végignyalom a nyakát, egészen a füléig. Zihálva kapkodja a levegőt. Meg én is, mert a kezével már a nadrágomban matat. Nem bírom tovább; muszáj őt látnom. Egyetlen mozdulattal lerántom róla a zavaró szövetet, és elhajítom. Másodperceken át gyönyörködöm benne. A mellbimbói az égnek meredezve várják, hogy megízleljem őket. Az öle hívogatón engem vár.

– Annyira szép vagy, Juli – suttogom kissé kásás hangon.

Ő rám mosolyog, majd hosszában elnyújtózik az ágyon. Fölé hajlok, és egyszerre nem is tudom, testének mely pontját kóstoljam meg elsőként. Mindenét akarom egyszerre. Annyira vágyom rá, mint még semmi és senki másra ebben az életben. Nem csak a testét akarom. A szívét, a lelkét. Az egész hátralévő életét.

Egy rövid időre a száját veszem birtokba, és addig ő a fenekemen letolja a nadrágomat. Észre sem vettem, hogy még rajtam van. Gyorsan megszabadulok tőle és a földre dobom. A szája után az állát, a nyakát csókolom végig. Gyönyörű mellei közt elhaladva a hasát nyalom körbe. Selymes bőre lágyan simogatja az ajkaim. Érzem, hogy élvezzi, amit vele teszek. Sőt egyre jobban ki is mutatja. Amikor a mellbimbóját a számba veszem, a lepedőbe markol és hangosan nyög. Telhetetlen vagyok, ezért lejjebb megyek és belenyalok. Erősen megmarkolja a hajam, feszeleg, ficánkol a kezemben. Feljebb tolja magát, én pedig a fenekénél fogva tartom őt.

– Istenem, Arnold! Abba ne hagyd!

A világért sem tennék ilyet, ehelyett rágyorsítok, és egyik kezemmel a mellét markolászom. Kéjesen vonaglik. Iszonyúan szexi. Az örületbe kerget. Érzem, hogy közel van a csúcshoz, és én nem akarok leállni. Bármennyire is lüktet a farkam és szét akar durranni, nekem most ő az első, és az, hogy nagyon, de nagyon boldoggá tegyem. Annyira örülök annak, amiért ennyire el tudja engedni magát velem. Tartottam tőle, hogy majd szemérmes lesz és szégyellős, de szerencsére tévedtem. Minden gátlását levetkőzve átengedi a testét a gyönyörnek. És nekem. Én pedig nem okozhatok csalódást.

A következő percben az állam alá nyúl és magához von.

– Kérlek! – Nyögdécselve ejti ki ezt a szót, és én tudom, mit szeretne. Oldalra nyúlok, és a fiókból előhalászok egy óvszert. Juli pillantása követi minden mozdulatomat. A fogaim közé veszem a csomagot, hogy feltépjem, de ő megállít. – Várj! – szól halkán. *Csak nem gondolta meg magát?* – Én már egy ideje szedek tablettát – mondja, és szerintem fogalma sincs, milyen boldoggá tesznek a szavai. – Szóval, ha te is...

Fölé hajolok és végigsimítok az arcán. Tudom, mit akar mondani, ezért azonnal a szavába vágok:

– Teljesen rendben vagyok, Juli. És Kriszta óta senkivel nem voltam óvszer nélkül. – Megcsókolom. – Bízatsz bennem.

– Tudom – leheli mosolyogva, majd visszacsókol.

Most ő kezd el engem kényeztetni. Végigcsókolja a vállamat, karjaimat, nyakamat, fülcimpámat. Közben mindenhol simogat, ahol csak ér. Akárcsak én őt. Sokáig tesszük ezt egymással. Túl régóta várok rá, mégsem akarok elszetni semmit. Szeretném neki megvallani, hogy belészerettem. És ezt nem csak a pillanat hevében érzem így. Már régóta tudom, hogy így van. Egész éjen át képes lennék a fülébe sutogni, hogy mennyire szeretem. De ennek még nem jött el az ideje. Tudom, hogy egyelőre viszonzatlan maradna a vallomásom, vagy ami még rosszabb, kényszernek érezné. Ismerem a lelkét. Tudom, hogy érez irántam valamit, különben nem lenne most itt velem. Ám ez még nem szerelem. De szívből remélem, hogy egyszer az lesz. Én minden tőlem telhetőt elkövetek azért, hogy belém szeressen.

Amikor érzem, hogy értem könyörög a teste, felülök és ő követ engem. Nem kell megmutatnom neki, mire vágyom, és hogyan akarom őt. A lelke mindezt érzi és tudja. Egyik lábát átveti rajtam és fölém térdel, majd a vállamba kapaszkodva lassan rám ereszkedik. Milliméterről milliméterre haladva jutok belé egyre mélyebbre. Amikor végre teljesen magába szippant, az annyira jó, hogy hátravetett fejjel nyögök fel. Hangom még a mennydörgésnél is hangosabb. Őrjítő őt teljes valójában így éreznem. Magamhoz szorítom a testét, mert még így sem elég belőle, hogy benne vagyok. Ritmusosan és egyszerre mozgunk. Egyszerűen tökéletesen működünk együtt.

Ha már nem vallhatom meg neki, legalább megmutatom, mennyire szeretem. A hajába túrok és gyengéden hátrarántom a fejét, hogy könnyebben hozzáférjek a nyakához és a melleihez, melyeket mohón falok, miközben másik kezemmel simogatom. Körmei a bőrömbe vájnak, és a nevemet nyögi.

Kis idő múlva pózt vált. A lábait a hátam mögött egymásba kulcsolja, ezáltal még mélyebbre kerülök benne. Azt hiszem, erre az állapotra mondják, hogy valaki eksztázisba esett.

– Annyira élvezlek, Arnold! – nyögi kéjesen. Bármeddig képes lennék hallgatni ezt a gyönyörű hangot.

Az ajkaimat felváltja a két tenyerem, és vadul markolászom a melleit. Két ujjam közé csippentem a mellbimbóját, amit kifejezetten élvez. A száját csókolom és belenyögöm, amit érzek:

– Csodálatos a tested, Juli. Mindened csodálatos.

A tarkómnál fogva szorosan magához von, és még gyorsabban vonaglik rajtam. Érzem, hogy közel a vég, az édes

megsemmisülés. Két kézzel átfogom a derekát és erősen tartom. Juli a fülembe liheg, és azt suttogja:

– Gyere velem!

Akár a világ végére is, szerelmem!

Egyszerre érünk a célba. Nagyon jó érzés forró ölébe engedni magam. Végtelenül hálás vagyok neki, amiért megtisztelt ezzel. Hogy mindenemmel együtt magába fogadott. A nyakát csókolom és erősen magamhoz szorítom, ahogy ő is engem. Nyögéseink elhalnak, mozdulataink egyre lassulnak, végül megszűnnek. De én továbbra is benne maradok. Így pihenünk egymás ölelésében. Egész teste remeg a karjaimban az intenzív orgazmus utóhatásaként. Mosolyogva rám néz. Szemei úgy csillognak, mint a legszebb gyémánt.

– Köszönöm – suttogom az ajkai közé, majd lágyan megcsókolom.



Korán felébreszt a lelkemben repkedő boldogság, mert jelenleg sokkal szebb a valóság, mint a megtévesztő, csalóka álmovilág. Juli mellettem alszik. A múlt éjjel egymás karjaiban aludtunk el meztelenül. Pontosabban szólva ő elszenderült az ölelésemben, engem viszont sokáig elkerült az álom. Gyengéden puszilgattam a bőrét és a haját. Most a hasán fekszik és kócos, szőke haja az arcába hull. Szeretném kisimítani

onnan, de nem akarom felébredtetni békés álmából. Csodaszép teste ékes dísz a mintátlan, grafitszürke ágyneműmnek.

Óvatosan felkelek, és csendesen kisurranok a fürdőbe. Öt perc alatt lezuhanyozom meg fogat mosok. Friss és illatos akarok lenni, amikor felébred. A konyhán áthaladva bekapcsolom a rádiót, amiben épp most kezdik játszani *Aerosmith*-től az *I Don't Want to Miss a Thing*-et. Szeretek a reggeli készülődésben zenét hallgatni. Nyitva hagyom a hálósoba ajtaját, hogy behallatszódjon ez a szép muzsika. Mire újra Juli mellé bújok, addigra őt a hátán fekve találom. Két keze a feje mellett pihen. A vékony takaró a melle alá csúszott, így most van szerencsém a reggeli napfényben gyönyörködni bennük. Egyszerűen tökéletesek. Kerek, feszes, selymes. Épp a tenyerembe illőek. Apró mellbimbói pedig az ajkaim közé. Alig bírom türtőztetni magam, hogy ne érintsem meg őket.

Juli néhány perc múlva ébredezni kezd. Mosolyogva nyújtózkodik, majd felnyitja gyönyörű szemeit és sűrű pillái alól rám néz. Ragyog. Boldog. Miattam! Tőlem!

– Jó reggelt, szépségem – suttogom, majd lágyan homlokon csókolom, ő pedig édesen lehunyja a szemét és még szélesebb mosolyra húzza az ajkát.

– Hupsz – mondja, amikor észreveszi, hogy mellei teljes valójában láthatóak, és szemérmesen magára húzza a takarót.

– Azt hiszem, ezzel elkéstél egy kicsit – nevetem a hajába.

Felkacag, majd az őt átölelő karomba fészkei magát és pusztit nyom a mellkasomra. Magába szívja az illatom, és azt kuncogja:

– Hé! Ez nem ér! Helyzeti előnyben vagy. – Szorosabbra zárom őt a karjaimba. – Kapok öt percet?

– Innen aztán el nem szabadulsz – nevetek.

– Kérlek! Ígérem, innen folytatjuk.

– Így már mehetsz. – Újabb pusztit cuppantok a homlokára. – Éhes vagy?

– Mondhatok igent?

– Más választ nem ismerek. – Rákacsintok, majd felkelek az ágyból. – Összedobok valami reggelit, amíg lezuhanyozol.

– Szuper vagy.

Az ajtó felé indulok, és egyszer csak Juli rácsap a fenekemre. Ránézek, ő pedig diadalmasan vigyorog.

– Mégiscsak sikerült mögéd kerülnöm.

Hátulról elkapom a derekát, és a hasamhoz húzva csiklandozni kezdem. Vidám kacagásának hangja a felhőkig ér. Sikítozik, rúgkapál, közben csak nevet és nevet. Vele nevetek én is. Ezután kimerülten az ágyra zuhanunk, és hanyatt fekve eldőlünk rajta. Juli kisimít egy hajtincset a szájából, majd nagyot sóhajtvá azt mondja:

– Nem baj. A látványért akkor is megérte. – Vigyorogva rám néz, majd felül és megcsapkodja a combomat. – Na, megyek zuhanyozni.

– Találsz bontatlan fogkefét a szekrényben – kiáltom utána.

Elindítom a kávégépet, és amíg az teszi a dolgát, addig megpirítok két szelet kenyeret és megvajazom. Én reggelire leginkább gyümölcsöt eszem müzslivel, tehát abból mindig van itthon. Mindent egy nagy tálcára pakolok, majd eszembe jut a tegnap délután vásárolt csokoládébonbon, így azt is a többi étel

mellé teszem. Visszamegyek a hálóba és Julira várok. Továbbra sem kaptam magamra még egy bokszeralsót sem, és abban bízom, hogy rajta sem lesz egyéb a ragyogó mosolyán kívül.

Néhány percen belül ismét csatlakozik hozzám, én pedig a szemöldökömet felvonva konstátálom, hogy maga köré csavart egy nagyméretű törölközőt. Kirobban belőlem a nevetés.

– Az meg mi a fenének rajtad?

– Egy hölgy nem reggelizhet anyaszült meztelenül – jelenti ki vigyorogva, és mellém telepszik az ágyra. – Bocs, hogy megloptam a tusfürdődet. Meg a samponodat. – Végigsimít vizes haján. – De így legalább magammal vihetem az illatodat – mosolyog rám ártatlanul.

Összebújva falatozunk, és minden nagyon ízlik neki. Megpuszítja az arcomat, majd a szájába kap egy szem málnát. Ezután kedvesen rám néz, és így szól:

– Nagyon jó volt veled az éjjel.

Imádni való ez a nő. Az arca, a hangja, a lelke, a teste. Egyszerűen megveszek érte. Megérintem az arcát és lágyan megcsókolom.

– Minden pillanata tökéletes volt – suttogom az ajkai közé.

Kiissza az utolsó korty kávé, majd a tálcára teszi az üres csészét és vesz egyet a csokoládégolyóból.

– Hm, ez nagyon finom. Megkóstolod?

– Naná!

Gyorsan fogynak a bonbonok, és már csak egy van a tálban. Egyszerre kapunk érte, de én megelőzőm. Az ujjaim közé veszem és feltartom.

– Megkapod, ha leveszed végre magadról azt a törülközőt –
incselkedem vele.

– Soha! – nevet, én meg felvonom az egyik szemöldököm.

– Utolsó lehetőség. – Az orra előtt megrázom a kezem, Juli pedig egy gyors mozdulattal az ajkai közé veszi a csokit. És azzal együtt a mutatóujjamat is. Lassan és érzékien húzza rajta végig puha ajkait, majd lecuppantja és szétrágja a bonbont.
Isten az égben!

– Nyertem – vigyorog rám diadalmasan.

Az üres tálcát villámgyorsan a földre rakom, majd Juliért kapok és lebirkózom az ágyra. Rámászok. A merevedésem a combját érinti. A feje mellett lefogom a két csuklóját, miközben ő csábítóan és várakozóan nevet rám.

– Na, idefigyelj, te *hölgy!* – Az utolsó szót erősen kihangsúlyozom, majd folytatom: – Most már túl vagyunk a reggelin, tehát erre nincs többé szükséged. – Lerántom róla a törülközőt, mire kacagva felvisít. A tekintetével hívogatón néz, miközben széttárja előttem a lábait. Kétoldalt a könyökömre támaszkodom a feje mellett. A mellei a bőrömhöz tapadnak. A következő percben pedig már nem csak a karjaival ölel körbe, hanem a csípőm köré font lábaival, valamint a nedves és forró ölével is.



Aerosmith: Egy pillanatot sem akarok kihagyni (I Don't Want to Miss a Thing)

Ébren maradnék,

Csak hogy halljam lélegzésed.

Álmodban mosolyogsz,

Míg nézlek,

Míg messze repítenek álmokképek.

Életem ebben az

Édes lemondásban tölténém,

Elvesznék ebben a pillanatban

Örökké.

Minden veled megélt pillanatot

Megőriznék.

Nem akarom lehunyni a szemeim,

Nem akarok elaludni,

Mert hiányoznál, bébi.

És nem akarok semmiről lemaradni.

Mert most is, ha rólad álmodom,

Nem pótolhat a legédesebb álom.

Még mindig hiányoznál, bébi,

És nem akarok semmiről lemaradni.

Melletted fekszem,

Szíved dobbanását érzem.

És arra gondolok,

Talán

Rólam álmodsz éppen.

Szemeidre csókot lehelek,

És megköszönöm Istennek,

Hogy együtt vagyunk, te és én.

És veled akarok maradni

Ebben a pillanatban

És örökkön-örökké...

Nem akarok mosoly nélkül élni,

Nem akarok csók nélkül élni,

Csak veled akarok lenni,

Veled itt, úgy, mint most.

Csak azt akarom, hogy magadhoz ölelj,

És érezzem a szíved hozzám közel.

Megállítani ezt a pillanatot

Az idők végezetéig.

Nyolc

Juli

Arnold hazahozott, és még percekken át csókolóztunk az autójában. Igazán különleges volt az elmúlt éjszaka. A kezdeti izgalmam egy csapásra elmúlt, mihamarabb megérintett. Ujjai és csókjai varázserővel hatnak rám. Sosem hittem, hogy valaha képes leszek egy másik férfival ilyen felszabadultan szeretkezni. Arnoldnak sikerült a testemet életre keltenie, és úgy érzem, hogy mellette a szívem is éledezni kezd.

Veszek egy gyors zuhanyt, hogy a reggeli hancúrozás után felfrissítsem magam. Kifésülöm összegabalyodott hajamat, és laza kontyba fogom a fejem tetején. A frufrumat megcsavarintom, és egy hullámcsattal hátratűzőm. Magamra kapok egy rövid farmernadrágot és egy piros színű, pánt nélküli felsőt, mert örült hőség van odakint. Felteszem a napszemüvegem, majd átautózom Riáékhoz.

A barátnőm nyit ajtót, és már az első másodpercben leolvas rólam mindent. Széles vigyorral elkapja a csuklóm és magával húz a hálósobájukba. Alig győzöm kikerülni a túl sok bőröndöt, melyek az előszobában igen komoly akadálypályát képeznek előttem. Ria bevágja maga mögött az ajtót, majd mellém huppan az ágyuk végében álló szürke színű bársony ülőkére.

– Valakinek az éjjel nagy mázlija volt – vonogatja vihogva vékony szemöldökét. – És az kettőnk közül csak te lehetsz. Jocó

már este kilenckor kidőlt a lánya mellett.

– Ria!

– Mi van? Ne is tagadd, barátnőm! Ugyanis árad belőled a szexszag.

– Jó ég! – A plafonra meresztem a szemem, de közben elnevetem magam.

Ria megfogja az egyik elszabadult hajtincsemet és beleszagol.

– Férfi-illatod van.

Komolyan. Ha nem tudnám, hogy ő a környék legkeresettebb és legprofibb ügyvédje, azt gondolnám róla, hogy egy elmezavarodott, közönséges liba. Kisimítom az ujjai közül a hajam, és a fülem mögé túrom.

– Mert Arnold samponjával mostam reggel hajam – vallom be neki, és ezúttal kihívóan rámosolygok.

– Alig hiszem el, hogy megtetted végre. Büszke vagyok rád, Juli. És milyen volt?

– Sokkal szebb, mint amilyennek elképzeltem – bazzsalygok.

Ria őszinte örömmel néz rám. Maga alá húzza a lábait és a sarkára ül. Így egész testével felém fordul.

– Ragyogsz, Juli. – A kezemért nyúl és megfogja. – Jó téged végre boldognak látni.

– Azt hiszem, most tényleg az vagyok – vallom be halkán.

– Igazán megérdemled. Így én is nyugodt szívvel utazom el, mert tudom, hogy nem maradsz magadra.

– Ria, de hát... – Azonnal abbahagyom a mentegetőzést és hálásan rámosolygok. Tudom, hogy Ria mindig anyáskodó aggodalommal hagy itthon, amikor elutazik. Megértem őt. Sok évvel ezelőtt, amikor még kereste a helyét a világban, ugyanígy

féltettem és óvtam őt. A legmélyebb és legszorosabb barátság van köztünk, ami két ember között létezhet. – Élvezd a nyaralást a családdoddal, drága Ria! Miattam most tényleg nem kell aggódnod.

Szeretettel megöleljük egymást, és így maradunk egy ideig. Ilyenkor hagyjuk, hogy a lelkünk mondja el egymásnak mindazt, amit mi nem tudunk szavakba önteni.

Izabella csicsergését és apró lábacskáinak tompa dobogását halljuk az ajtón túl, valamint Jocó nehéz lépteit. És még egy hangot, melynek hallatára nagyot ugrik a szívem. A karórámra lesek: 13:56. Elmosolyodom. Arnold sosem késik. Elválok Riától, és a tenyeremmel megtörlöm a nedves arcomat. Az a szeretet, amit Riától kapok, mindig könnyekig hat. Feláll, és felém nyújtja a kezét. Egymásba karolva és boldogan lépünk ki a szobából abba a napfénnel átítatott helyiségbe, amely telis-tele van két csodálatos férfi szeretetével, melynek ajándékozottjai mi vagyunk.

Amikor Arnold meglát, azonnal felderül egyébként is vidám arca. Ria sokatmondón rám mosolyog és magamra hagy, hogy Izabellának segítsen. Arnold hozzám jön és megérinti az arcom.

– Szia, gyönyörűm – suttogja.

– Szia – felelem neki boldogan, majd a tenyerébe engedem az arcom.

Belefeledkezünk egymásba, és csak nézzük a másik csillogó szemeit. Ria töri meg a varázslatot.

– Hé, turbékoló gerlepár! Az egy dolog, hogy a nap sem kel fel, ha én nem akarom, de erős a gyanúm, hogy ezt a pilóta *még* nem tudja. És ha nem sietünk, a végén nélkülünk emeli

magasba a gépet. Szóval gyerünk! – Ütemesen tapsol párat – Mozgás-mozgás!

Arnolddal összenevetünk, majd felemel két bőröndöt és az autóhoz viszi. Megjelenik Izabella. Citromsárga nyári ruha van rajta és hozzáillő kalapka, amely alól hosszan leomlik fekete hullámos haja. Úgy fest, akár egy gyönyörű játékbaba. Kezében a kedvenc plüssjátékát tartja: Egy hófehér macit, ami rózsaszín balettruhát visel. Izabellának mindene a tánc. Négyéves korától jár balettre, és igazán ügyes benne. Letérdelek, ő pedig a nyakamba csimpaszkodik.

– Tudod mit? – kezdek bele, ő pedig kíváncsi szemekkel figyel. – Amikor hazajössz, elviszlek fagyizni. Csak mi ketten. Rendben? – Hevesen bólogat. – És akkor elmeséled nekem mindazt a szépet, amit a nyaraláson átélsz.

– Köszönöm, keresztmami! – csilingeli, és átölel. – Ígérem, hogy megkeresem a tengerpart legeslegszebb kagylóját és elhozom neked.

– Alig várom, kisszívem. – Megpusztilom, majd felegyenesedem.

Most veszem észre, hogy Arnold, Ria és Jocó mind körülöttünk állnak. Együtt kivonulunk az utcára, ahol Arnold igencsak megpakolt autója parkol. Izabella dalolászva ugrándozik Ria mellett és a kezét fogja. Megölelem Jocót, aki mielőtt bekötné Izabellát az Arnold autójába áthelyezett gyermekülésbe, így szól:

– Egy fontos dolgot majdnem elfelejtettem mondani. Azt a drogbandát még mindig nem kapták el. Szerintem már rég messze járnak. Sőt azt sem tartom kizártnak, hogy átszöktek a

határon. Mindenesetre legyetek óvatosak, Juli! Rendben? – Bólintok, de közben kiráz a hideg. Ezután Arnoldhoz szól: – Tudom, hogy jó formában vagy, haver, és sikítva menekülnének előled azok a vadbarmok, de azért légy résen a hajnali futások idején.

– Így lesz. És kösz.

– Helyes – feleli Jocó és megveregeti Arnold vállát, majd eltűnik az utastérben, hogy bekösse a kislányát.

Riával sokáig öleljük egymást. Szerencsés utat kívánok nekik és pusztit adunk egymásnak.

– Küldj majd képeket! – szólok utána, amikor hátraül Izabella mellé.

– Így lesz. Te pedig tartsd meg a boldogságodat! Szeretlek!

– Én is téged, Ria! – Pusztit dobok neki, majd magára csukja az ajtót.

– Este felhívlak – mondja Arnold a nyitott ajtó mellett állva.

– Alig várom. Vezess óvatosan! – Lágyan megcsókolom, majd az ajkába suttogom: – Szia, édesem! – Most becézem őt először, és ez neki is feltűnik. Boldog mosolyra húzza az ajkát, majd beül az autóba. Indulniuk kell.

Az úton állva sokáig integetek utánuk. Izabella kicsi keze olyan gyorsan jár, akár egy kolibrimadárka szárnycsapdosása. Abban az autóban utazik a vidám ricsaj, ami egy perccel korábban még körülvett. Hirtelenjében a vállamra nehezedik a csend. Sietve az autóból ülök és hazaindulok. A gyerekeim már várnak otthon. Az ő kincset érő jelenlétük majd elúzi a szívemből ezt a furcsa és váratlanul betolakodó érzést, amit sokáig nem ismerek fel. Akkor kezd derengeni az arca, amikor

leparkolok a házunk elé. Most már rájöttem, ki ő. Tisztán látom magam előtt sötét és vádló tekintetét, mellyel fölém tornyosul. Ismét sikerül megfélemlítenie. Uralkodik felettem.

– Üdv itthon, Bűntudat! – köszöntöm őt keserű szájjal.

Most jövök rá, hogy nekem hamarosan azzal a tudattal kell a férjem nyughelyéhez mennem, hogy lefeküdtem egy másik férfival. Ráadásul élveztem is. Iszonyatosan, és édes bűnbe esve élveztem a múlt éjszakát.



A napok fénysebességgel száguldanak. Alex a hétvégén elutazik egy kéthetes sporttáborba, ezért most vásárolunk, pakolunk és jegyzetelünk, hogy semmi fontosat ne hagyjon itthon. Zoét is nélkülöznöm kell majd, mivel Hannáék meghívták, hogy töltsön el velük egy hetet a lány nagyszüleinél, akik egy gyönyörű fürdővárosban élnek. Hanna és a szülei minden évben ott nyaralnak. Idén felajánlották, hogy Zoét is magukkal vinnék. Hannának nincs testvére, és egyre unalmasabb neki az ott töltött idő társaság nélkül. Meg a lányommal ők szinte olyanok, mint Ria meg én voltunk ilyen idősen. Két napnál többet nem bírnak ki a másik nélkül. Zoé – Alexszel ellentétben – sosem szeretett táborba menni. Ezért külön örülök annak, hogy kimozdul végre. Természetesen elengedtem, hisz’ tudom, hogy Hanna szülei a legnagyobb örömmel viszik magukkal Zoét, és sajátjukként vigyáznak majd

rá. Jó a kapcsolatom velük, Tündével időnként összejövünk egy kávéra és a mellé járó kellemes csevejre. Ők egy nappal később indulnak, mint Alex.

Mostanában majdnem minden nap leutazom anyához, hogy az utolsó napjaiban minél többet vele lehessenek. Érzem, hogy már kevés ideje van hátra. Akármennyire is félek az elvesztésétől, mégis megnyugtató, hogy felkészíthetem a szívemet a következő fájdalomdózisra. De az egyelőre még előttem is rejtély, hogy mekkora fecskendővel kapom.

Arnolddal három napja nem találkoztam. Engem lefoglalt anya, valamint a gyerekeim útjára való készülődés, őt pedig Dani. Hazaért a nagyszüleitől, de holnapután utazik is tovább. Az idén elvállalta, hogy táborvezető lesz az általános iskolásoknak szervezett focitáborban. Két hétig marad távol, mivel az első héten az alsósoknak segít, a másodikon pedig a felsősöknek. Így ebben a pár napban igyekeznek minél többet együtt lenni. Tudom, hogy az ő apa-fia kapcsolatuk fontos mozgatórugója a bizalmas barátság és a – jó értelemben vett – bolondos haverság. Szívből örülök, hogy tudatosan őrzik és táplálják ezt az értékes kincset, melynek birtokában vannak.

Arnolddal az az éjszaka, illetve az azt követő reggel óta nem feküdtünk le egymással. Mindkettőnket magába szippantottak a hétköznapiak. Amikor pedig lehetőségünk lett volna rá, engem meglátogatott a havonta megjelenő vendégem.

A tegnap esti telefonbeszélgetésünk alatt azt kérte tőlem, hogy ma reggel munka előtt ugorjak be hozzá egy kávéra.

– Nagyon hiányzol, Juli – búgta a kagylóba, én pedig olvadoztam a kedves hangjától. – Készítek neked egy édes

jegeskávét extra adag tejszínhabbal. Épp úgy, ahogy szereted. Grátiszként pedig kapsz egy csókot is – tette hozzá hízelgően.

Nos, ezek közül egyiknek sem tudok ellenállni, ezért vagyok most itt nála. Ma a szokásosnál is korábban kelt, hogy lefussa a napi adagját, hogy azután frissen zuhanyozva, kávéval várjon engem. A kanapén ülünk, szorosan egymás mellett. Bánatos vagyok anya miatt, és izgulok a gyerekeim elutazása végett. De itt, Arnold erős karjaiban mindig megnyugszom. Ő az én hősöm, akinek az a szuperképessége, hogy segít nekem az ajtón kívül hagyni a gondjaimat. Amint itt puszilgat és simogat, miközben én próbálom magamba kanalazni a tejszínhabot, rájövök, hogy mennyire hiányzott nekem a közelsége az eltelt napokban.

– Olyan jó, hogy itt vagy végre! – mondja, miközben magához szorít. Mosolyogva hozzábújok, és az illatos nyakába csókolok.

– Meg tudod állítani az időt? Mert mindjárt indulnom kell dolgozni – motyogok a szájába, mert közben csókolózni kezdtünk.

– Mondj fel és maradj itt örökre! Majd én eltartalak – kuncogja.

– Na persze! Meg még két falánk tinit is – nevetek.

Ekkor megszólal Arnold telefonja, ami az asztalon hever. Érte nyúl, hogy megnézzze, ki az.

– Ne haragudj, de ezt muszáj felvennem. Az iskolából hívnak. Biztosan kitűzték a pótvizsgák pontos dátumát.

Hátradőlök a kanapén és élvezettel kortyolgom a kávémat, mert Arnold eddig esélyt sem adott rá, hogy beleigyak.

Csoszogó lépteket hallok a hátam mögül. Odanézek és látom, hogy Dani az. Most ébredhetett, mivel a haja szanaszéjjel áll. Fehér pólója gyűrött kissé, amit egy fekete rövidnadrággal visel. Hatalmasat ásít, nyújtózkodik, majd megdörögli a szemét. Meglepődik, amikor meglát.

– Ó, szia! Bocs. Nem tudtam, hogy itt vagy.

– Itt, de már csak tíz percig – felelem. – Ugye nem mi ébresztettünk fel?

– Dehogyan. – Rám mosolyog, majd leül a velem szemközti fotelbe. – Miattam nem kell elsietned, Juli. Apa biztosan örül, hogy itt vagy.

– Ez kedves tőled, köszönöm. Szívesen maradnék, de vár a munka.

– Értem. – Mostanra eltűnt a szeméből a reggeli álmosság, és teljesen éber állapotban van. Elgondolkodik, majd így szól: – Apát nagyon boldoggá teszed. Tudod? – Kedvesen bólintok. – Amióta vele vagy, mintha kicserélték volna. Jót teszel az egészségének – vigyorogja.

– Kösz. Ő is az enyémnek – kuncogom.

– Ha elárulok egy titkot, akkor megígéred, hogy köztünk marad? Még apának sem mondod el?

– Efelől biztos lehetsz.

– Kösz. Erről még sosem meséltem senkinek, de kissrác koromban azt képzeltem, hogy te vagy az anyukám. Emlékszem, hogy akkoriban sokat vigyáztál rám. Nagyon odavoltam érted – mosolyog. – Mindig arról álmodtam, hogy legyen egy anyám, aki pont olyan, mint te.

Őszinte szavaitól könnyekig hatódom. Hálásan rámosolygok, majd válaszolok neki:

– Remélem, tudod, hogy én mindig is saját kisfiamként szerettelek. És kérlek, ne add tovább apukádnak, de titokban nagyon örültem, amikor rengeteg tanulnivalója volt, és rám bízott téged. Imádtam veled lenni, Dani. Fantasztikus srác vagy. A legjobbtól örökölted a jellemed.

– Azt tudom. Apa valóban a legjobb fej a világon. – Hangjából és szeméből virít az Arnold iránt érzett szeretete és tisztelete.

Azt gondolom, hogy Arnold gyermeknevelési módszerét kötelező tantárggyá kellene tenni a világ összes iskolájában.

Munka után bevásároltam, most pedig épp a hűtőbe pakolom a beszerzett árut. A pulton hagyott telefonom hangosan megszólal. Amikor meglátom a kijelzőn a hívott fél nevét, idegesen összerándul a gyomrom. *Istenem, csak nem?* Remegő kézzel emelem a fülemhez a készüléket és félve szólok bele. A hang a vonal túlsó végén Erzsikéé, anya egyik ápolójáé. Ő a legkedvesebb mind közül. Arra kér, hogy ha tudok, mielőbb menjek be, mert anya egyfolytában engem emleget. Majd tapintatosan hozzáteszi, hogy ne reménykedjek semmi jóban. Miközben a romlandó ételt sebesen a hűtőbe rámolom, Zoénak kiáltok, aki a szobájában van.

– Hívtak az otthonból. Most be kell mennem a nagyihoz – tájékoztatom. Engedek magamnak egy pohár vizet, és iszom belőle.

– Anya. Csak nem...? – Zoé alsó ajka remegni kezd.

A pultra teszem a poharat és nagyot sóhajtok.

– Még nem. De azt hiszem, ez lesz az utolsó utam hozzá. – Gondolataimba mélyedve az előttem álló, félig üres poharat bámulom. Zoé is lesüti a szemét. Néhány hosszú másodpercig egyikünk sem szólal meg. Végül én töröm meg a csendet: – Hagyok pénzt, hogy rendeljete magatoknak pizzát, vagy amit szeretnétek. Alex három óra körül ér haza.

– Oké, anya – motyogja maga elé.

Megkerülöm a minket elválasztó konyhaszigetet, és megfogom a lányom vállát. Lassan rám emeli a tekintetét.

– Ne aggódj, Zoé! A nagyi egy szép helyre indul, ami számára sokkal jobb lesz, mint itt. – Vigasztaló szavaimat legalább annyira szánom magamnak, mint neki.

– Tudom, anya. De az az igazság, hogy én már elengedtem őt. – Mindezt büntudatosan mondja. – Én most miattad aggódom.

Meghatnak a szavai. Magamhoz ölelem és megpuszílom.

– Én jól leszek, drágám. Nem kell félned semmitől. Rendben?

– Igen. És nem haragszol, amiért így érzek a nagyi iránt? – kérdi félve. – Vagyis ugyanúgy szeretem őt, meg hiányzik is, de ő már régóta nincs itt.

– Egy cseppet sem. – Tenyerembe veszem az arcát és a könnyeimen át rámosolygok. – Sőt becsüllek érte, amiért volt bátorságod ezt megtenni. Nekem is már rég meg kellett volna lépnem.

– Köszí – feleli megkönnyebbülten.

– De most rohannom kell. Kérlek, pakold el itt a maradékot! – intek a pulton hagyott árucikkek felé. – Később majd felhívlak benneteket.

– Rendben. Itthon leszünk mindketten. És anya? Vezess óvatosan!

Bólintok, majd gyorsan megölelem és az ajtó felé megyek. Sietve magamhoz veszem a táskámat és a kulcsaimat, és a következő percben már úton is vagyok. Zoé előtt muszáj volt tartani magam, de most érzem, hogy eluralkodik rajtam a kétségbeesés. Ordítani és dühöngeni tudnék tehetetlenségemben. Igyekszem betartani a sebességhatárt, de legszívesebben úgy száguldanék, mint egy rakéta. Végig azért fohászkodom, hogy időben odaérjek.

– Kérlek, anya! Várj meg! – könyörgök neki abban a reményben, hogy eljutnak hozzá a szavaim. Megelőzők két előttem közlekedő autót. *A francba, hogy épp kifogtam a csúcsidőt!* Türelmetlen vagyok, ideges és rémült. Kipislogom a szemembe gyúlt könnyeket, majd balra kanyarodom. Szerencsére még épp átérek a zöldön, mielőtt váltana a lámpa. A mögöttem lévő autót megfogta a piros. Már csak néhány perc, és odaérek végre.

– Tarts ki! – biztatom magam és anyát is.

Az első üresen álló parkolóba begurulok a Merivámmal, majd kipattanok belőle és futva szelem át a kertet. Még jó, hogy egy lapos talpú cipőt vettem magamra, ebben gyorsabban haladok. Zihálva érkezem a folyósóra. A fordulónál beleütközöm Erzsike óriási kebleibe, melyeket egyben hord a hasával. Tőlem jóval alacsonyabb. Rövid haját ezüstre festette az elmúlt hatvanhárom év. Ősszel nyugdíjba vonul.

– Ugye... ugye még nem késtem el? – lihegem. A szívemhez szorítom a tenyerem, hogy magamban tartsam. Amilyen

gyorsan és erősen ver, még képes és kiugrik onnan.

– Még életben van, Julikám – feleli gyengéden, és megérinti a vállamat. – Jöjjön, igyon egy pohár vizet, mielőtt elájul itt nekem!

– Köszönöm – felelem hálásan. A kinti hőség, az idegesség és a futás együttesének köszönve pontokat látok magam előtt és kissé szédelgek.

Miután visszaállt a normális légzésem és pulzusom, belépek anya szobájába. Olyan áttetsző a fehér bőre, mintha szellem lenne. Mellé ülök az ágyra, és a remegő tenyerembe zárom csontos kezét.

– Julikám! – Hangjában épp annyi élet van, mint a testében. Csupán néhány csepp.

– Itt vagyok, anya.

A homlokához hajlok és megpusztilom. Az alsó ajkam remeg, torkomat a sírás fojtogatja. Tudom, hogy eljött a búcsúnk ideje.

Annyi erő van már csak benne, mint egy gyenge fűszálban. Eltelt egy óra, vagy kettő, amióta itt ülök vele. Körülölel minket a csend. Alig szólalok meg, ő pedig egyáltalán nem. Sokszor itt hagy engem, amíg ő leendő otthonában időzik. Onnan tudom ezt, mert ilyenkor a viszontlátás örömének mosolya terül szét az arcán, amely a hátam mögötti semminek szól. Tudom, hogy én úgysem fogom meglátni azt, amit ő, mégis hátrafordulok az üres, zöld fal felé.

– Ferenc! – motyogja anya, majd előrenyújtja a kezét.

Apa nevének említésére nagyot dobban a szívem. Ismét hátranézek, de továbbra sem látok ott semmit. Sokan úgy

tartják, hogy halálunkkor a szeretteink várnak minket odaát, és segítik az átkelésünket a földi létből a másik világba. Elgondolkodom, hogy vajon ez igaz lehet? Vagy csupán hallucináció, a beteg képzeletének szüleménye? Akárhogyan is, de anyán a félelemnek egyetlen apró jelét sem fedezem fel. Ehelyett hitet és bizalmat látok rajta. Érzem, hogy menne már. Indulna, ezért útjára kell őt bocsátanom. Az élet megadta nekem azt a lehetőséget, hogy elköszönhessek tőle. Fájdalommal átítatott szeretettel elfogadom ezt. Ekkor a lelkem mélyéről megszólal egy néma hang:

– Elengedlek.

Feltör belőlem a zokogás, amit egészen eddig magamba bírtam fojtani. Anya kezére hajtom a fejem, és hosszú időn át sírok. Siratom azt a sok évet, amit elvett tőlünk a betegsége. Siratom a sok meg nem élt értékes pillanatot. Siratom a szép gyermekkoromat, amikor a biztonságot nyújtó karjai között mindig vigaszra leltem. Siratom apát és siratom Márkot. Sírok magamért, amiért ennyi szenvedést mért rám a sors. Amiért ennyi szerettemet elvette tőlem az élet.

Egy óvatos, gyengéd tenyér simul a hátamra. Felemelem a fejem és megtörlöm a könnyeimtől égő, piros arcomat, melyhez hozzáragadt a hajam. Erzsike kedves, együttérző szeme néz rám.

– Elment, Julikám. Vége van – szól halkán. A második mondatánál megremeg a hangja.

Anyára kapom a pillantásomat. Szemei csukva vannak. Arca olyan békés és kisimult, mintha a legszebb álmot látná. Egészen biztos vagyok abban, hogy az a messzi, örök álom, amelyben ő

már benne jár, az boldog és szeretettel teli. Hiszen újra apával lehet. Elhagyta végre ezt a megfáradt, beteg testet, mely éveken át volt börtöne az ő tiszta lelkének. Hozzáhajolok és egy utolsó, lágy pusztit lehelek az arcára. Halkan és óvatosan mozgok, nehogy felzavarjam őt az örök nyugalom pihenéséből. Ezután ezt suttogom neki:

– Jó utat, anya! Kérlek, mondd meg apának és Márknak, hogy szeretem őket, és nagyon hiányoznak!

Kilenc

Arnold

Danival egész délután kosarazni voltunk. Szeretem ezt a közös programunkat. Ilyenkor tudunk a legmélyebben elbeszélgetni egymással, és a legőrültebb módon előkörködni. A tét mindig ugyanaz: aki győz, azé elsőként a fürdő. Amikor még kisebb volt, az engedékeny apai szívem nemegyszer hagyta őt nyerni. Ilyenkor azonban mindig pórul jártam, mert kifürödté előlem a bojler összes meleg vizét. Mostanra azonban igazi vetélytárssá nőtte ki magát, és már nem szorul arra, hogy elnéző legyek vele. E nélkül is gyakran megver, de ma én győztem le őt. Viszont én kedves vagyok, és hagyok neki a meleg vízből. Sőt amíg a tus alatt áll, vacsorát is készítek.

Épp a sajtot reszelem a bolognaihoz, amikor a lakás egy másik helyiségében csörögni hallok a telefonomat. Követem a hangot, ami az előszobába vezet. Amint a kijelzőre nézek, boldogan elmosolyodom, és azonnal felveszem.

– Szia, drágám! – köszöntöm vidáman.

– Elment – sírdogálja a vonal túlsó végén Juli. A mosolyom azon nyomban az arcomra fagy, és aggodalom járja át mindenem. – Anya meghalt.

– Uramisten! – Egy másodpercre szoborrá dermedek. A homlokomhoz emelem a tenyerem, majd idegesen járkálni kezdek. – Hol vagy most? Azonnal indulok – jelentem ki, és már kezdek is készülődni.

– Várj egy kicsit! – szipogja. – Még az otthonban vagyok. Alá kell írnom néhány papírt, de hamarosan indulok haza. Megtennél nekem egy szívességet?

– Bármit.

– Átmennél hozzánk, hogy elmondd a gyerekeknek? Nekem most... képtelen vagyok felhívni őket. – Ismét elsírja magát. *Ó, a rohadt életbe, bár vele lehetnék most, hogy átölelhessem!*

– Persze, Juli. Máris indulok hozzájuk.

– Köszönöm – suttogja, majd hozzáteszi: – Tudom, hogy a napjaid most a fiadé, és soha nem is venném el ezeket tőletek. De nagy kérdés lenne a részemről, ha velük maradnál, amíg haza nem érek?

Teljesen lehidalok Julitól. Most veszítette el az édesanyját, és a gyásza mellett még van energiája azon aggódni, hogy talán belerondít az apa-fia napjainkba. Istenem, nála tisztább lélek nincs a Földön!

– Ilyenre ne is gondolj! Danival máris átmegyünk hozzátok. Most lett kész a vacsora. Főztem bőven. Átvisszük, és Alexékkal együtt megesszük. Hagyunk neked is belőle. – Mindezt úgy mondom, hogy a fülem és a vállam közé szorítom a telefont, és közben egy nagy jénaiban összekeverem a tésztát meg a szószot, hogy könnyebb legyen magunkkal vinni.

– Nagyon köszönöm, Arnold. Csodálatos vagy – mondja gyengéden.

– Biztos ne menjek el érted? Nagyon aggódom, hogy egyedül kell hazavezetned.

– Én rendben vagyok. Főleg, hogy tudom, veled vannak a gyerekeim. Sietek haza.

– Maradj, ameddig szükséges! Én elintézek mindent.

Az ikrek a körülményekhez képest jól fogadták a hírt. Számítottak rá, hogy ez hamarosan bekövetkezik, hiszen Juli nem titkolta előlük, hogy a nagymamájuk egyre csak gyengül. Miközben vacsorázunk, mindketten bevallják, hogy inkább az anyjukat féltik, és attól tartanak, nehogy visszaessen a mély gyászba. Alex hozzáteszi, hogy örül, amiért Julival vagyok és mellette állok. Ez a kijelentése igazán jólesik. Megnyugtató a tudat, hogy mindketten támogatják a Julival való kapcsolatomat.

– Azt hiszem, kénytelen leszek lemondani a tábort – szólal meg Alex, és csalódottan sóhajt egyet.

– Én meg a nyaralásomat Hannáékkal – jegyzi meg Zoé. – Most nem hagyhatjuk magára anyut.

– Mikor mennétek? – kérdem.

– Alex vasárnap, én pedig hétfő reggel.

Dani szombaton utazik a táborba, hogy a többi vezetővel együtt mindent előkészítsenek a hétfőn érkező kisgyerekek számára. Ma csütörtök van. A temetésre szombaton biztosan sor kerül. Riáék aznap késő este érkeznek. Nekem kell értük mennem a reptérre. Tehát vasárnaptól már órá is lehet számítani. Vele és Jocóval majd mi vigyázunk Julira. Biztos vagyok abban, hogy ő sem akarná, hogy a gyerekei lemondják a programjaikat, amikre már hetek óta várnak és készülnek. Főleg Alex. Neki ez a tábor óriási lehetőség.

– Figyeljetek rám! – Leteszem a villámat, és a tányéromat az asztal közepe felé tolom. Épp csak annyira, hogy elérjen az alkarom, amire támaszkova előredőlök. – Természetesen nem

dönthetek anyukátok helyett, de ha ő elenged titeket, akkor menjeteK nyugodtan. Riáékkal gondunk lesz rá. Ebben biztosak lehettek.

– Hát, nem is tudom – bizonytalankodik Alex.

– Alex! Nem kell aggódnod. Ígérem, nem hagyom, hogy azok a dolgok megismétlődjenek. – Olyan határozottan mondom ezt neki, amiből azonnal tudja, hogy hihet nekem.

Alex szinte sokkot kapott, amikor két évvel ezelőtt rátalált az édesanyjára, amint az épp a konyhai rádiót verte szét egy klopfolóval. Negyedórára hagytuk itthon, amíg elugrottunk bevásárolni a közeli boltba. Én lemaradtam, mert a kocsiban hagytam az egyik csomagot. Amikor beléptem a házba, azt láttam, hogy Juli hófehér hálóruhájában a földön ülve remeg és zokog. Hosszú haja csapzottan lógott az arcába, miközben ujjai görcsösen markolták a klopfolót. Csupasz lábaiból itt-ott vékony vércsíkok szivárogtak, amit a rádió apró műanyag darabjai okoztak. Alex rémülten térdelt mellette és utánam kiáltozott. Ledobtam a földre a szatyrot, aminek a tartalma szanaszéjjel hullott, de én nem törődtem vele. Két lépésből mellettük termettem. Julit a karjaimba kaptam és a szobájába vittem. Vékony és törékeny teste olyan könnyű volt, akár egy tollpihe. Feje gyengén a vállamra esett, és sírdogálva azt motyogta:

– Vigyél magaddal, Márk!

A szívem ott és akkor kettéhasadt érte. Szerettem volna átvenni tőle a fájdalmából, hogy ne egyedül kelljen elviselnie. Fogalmam sincs, gyenge teste hogyan bírta el a gyász nehéz súlyát. Abban a pár hónapban rengeteget fogyott. Arca beesett, szemei alá – akkor úgy tűnt – véglegesen beférkőztek a sötét

karikák. Ragyogóan kék szemei fénytelenné váltak, és végtelenül szomorúvá. Juli fel akarta adni, Riával pedig nem engedték neki. Mindketten halálosan kimerültek voltunk, és elmondhatatlanul féltettük őt. De a küzdelem minden egyes rohadt, nehéz perce megérte, mert most itt van velünk ragyogva, kivirágozva. És mi szerethetjük őt.

– Köszönjük szépen a vacsorát, Arnold. Nagyon finom volt – mondja Zoé, miután az utolsó falatot is eltüntette a tányérjáról.

– Örülök, hogy ízlett, Zoé.

A fiúk a nappaliba mennek, hogy megnézzenek egy filmet. Alexnek szüksége van egy kis kikapcsolódásra, Dani pedig ebben kiváló segítséget nyújt neki. Zoét is magukkal hívják, de ő elutasítja őket. Azt mondja, nincs hozzá hangulata, inkább egyedül szeretne lenni és zenét hallgatni a szobájában. Mielőtt azonban elvonulna, még segít nekem rendet tenni a konyhában. A maradék spagettit félreteszem, hogy amikor Juli hazaér, felmelegíthessem neki. Biztos vagyok abban, hogy reggel óta semmit nem evett. A bánat nem csak a szívet, de az üres gyomrot is kitölti. Eldöntöm magamban, hogy akárhogy is, de belétömök néhány falatot. Zoéval bepakolunk a mosogatógépbe, majd amikor becsukja az ajtaját, így szól:

– Örülök, hogy itt vagy.

– Kösz. Én is. – Elmosolyodom.

– Anya boldog veled.

– Azon dolgozom, hogy ez így is maradjon, Zoé.

– Belezúgtál, igaz? – kérdi cinkosan.

– Totálisan. – Bárgyún rávigyorgok.

– Az jó. – Ő is vigyorog, majd komolyabb hangnemben hozzáteszi: – Nyugodtan fogok elutazni, mert a lehető legjobb kezekben hagyom őt itthon.

– Ebben biztos lehetsz.

Miután magamra maradok a konyhában, eszembe jut, hogy értesítenem kell Riát. Leülök az egyik székre és kikeresem a Messengeren belül a profilját. Szerencsére ott van a zöld pötty a képe mellett, tehát elérhető. Hála az internetnek és a modern technológiának, itt ingyen felhívhatom. Tudom, hogy azonnal haza akar majd jönni, nekem pedig le kell őt erről beszélnem. A harmadik becsengés után felveszi és vidáman köszönt.

– Helló, Arnold! Na, mi újság?

– Szia. Azért hívlak, hogy elmondjam, Juli édesanyja ma meghalt.

– Ó, ne! Istenem, szegény drágám – suttogja ledöbbenve. Mind számítottunk már erre, de mégis mindnyájunkat megráz a hír. – Máris megpróbálom felrakni a hátsóm a legközelebbi járatra és reggelre otthon vagyok.

– Ennek semmi értelme, Ria. Pár nap múlva úgyis hazautaztok.

– De hát Julinak szüksége van rám. Muszáj vele lennem.

– Te még ilyen messziről is vele vagy.

– Ez igaz – vallja be csendesen.

Felállok a székről és járkálgatni kezdek. Ez biztosan szakmai ártalom, mert amikor a diákjaimnak kell hosszasan elmagyaráznom valamit, akkor is ugyanígy teszek.

– Hívd fel, beszélgessetek! Az mindkettőtöknek jót fog tenni. De azt ő sem akarná, hogy a családotat hátrahagyva hirtelen

hazarepülj.

– Tudom, de...

– Itt vagyunk vele, én, meg a gyerekei. – Megállok. – Vasárnapra mindenképp itthon vagytok. Az ikrek pedig akkor utaznak el. Onnan kezdve sokkal nagyobb szüksége lesz rád, mint most.

– Talán igazad van.

– Kérlek, Ria, bízz bennem és hallgass rám!

– Oké, meggyőztél – sóhajtja. – Egyébként hogy van?

Visszaülök az előbbi helyemre és mindent, amit tudok, részletesen elmondok neki. A lelkemre köti, hogy amint Juli hazaér, üzenjek neki, és ő felhívja. Ezután elköszönünk egymástól és magam elé teszem a telefonomat. Leveszem a szemüvegemet és mellé rakom. Megmasszírozom az orrnyergem, majd hangosan sóhajtva felkönyökölök az asztalra és mindkét tenyeremet végighúzom az arcomon. Közben mindvégig Julin jár az eszem.



A tegnap délelőttöt Julival töltöttem. Sikerült rábeszélnem, hogy megengedje, hadd legyek a sofőrje és segítsége a temetés megszervezésében. A bátyjai nem tudtak ilyen hirtelen hazarepülni. Azt mondták, Juli intézkedjen legjobb belátása szerint, ők mindent rábíznak. Szép köntösbe bújtatták a „magasról teszek rá” fogalmát. Ez a legjobb módja kibújni a

felelősség alól. Legalább küldtek némi összeget, amely fedezi a temetés költségének nagy részét. De ez nem kárpótolja azt a vigaszt, amit a jelenlétük adott volna Julinak. A megnyugtató érzést, hogy nincs egyedül a fájdalmával. Elfog a düh, ha eszembe jut, hogy Andris és Jani soha, egyetlenegyszer sem voltak itthon, amióta az anyjuk az otthonba került. Mindig mindent Julinak kellett intéznie, és ez most sincs másképp. Amiben csak tudok, segítek neki. Ez a minimum, amit megtehetek érte.

Juli igyekszik tartani magát. Mégis látom rajta, hogy magába zárkózott. Úgy érzem, hogy most elsősorban a barátságomra van szüksége, én pedig ezt tiszteletben tartva teljes szívemből neki adom, ahogy mindig is tettem.

Ma délelőtt tízkor lesz a temetés. Kora hajnalban elmentem futni, ezután nyolc órára kivittem Danit a buszállomásra. Felajánlottam Julinak, hogy értük megyek, de ő visszautasított. Így most egyedül autózom a temetőbe.

Korán érkezem, még csak Juli és a gyerekei vannak itt. Egy egyszerű, karcsúsított, térdig érő és rövid ujjú fekete ruha van rajta. Szőke haját, ami most még világosabbnak tűnik a sötét ruhája miatt, szoros kontyba fogta a tarkóján. Lehajtott fejjel, némán állnak a koporsó mellett, amit sok szép virág vesz körbe. Legtöbbjük hófehér. Megpillantom azt a koszorút, amelyet én rendeltem tegnap. Közvetlenül Riáéké mellett van. Megkért, hogy a nevükben is intézkedjem. A gyenge nyári fuvallat olykor a hátára kapja a fekete gyászszalagokat, melyek ilyenkor lágy hullámai a virágtengernek.

Juli észrevesz, és csak a szemével köszönt. Alex és Zoé felém intenek. Bár nagyon szeretnék odamenni hozzájuk, mégis jobbnak látom, ha távolabb maradok. Talán nem is lenne illő mellette állnom. Nem vagyok a férje, sem családtag. Mije is vagyok voltaképpen? A barátja? A szeretője? A társa? Megrázom a fejem. Ezen nem most kell gondolkodnom.

Lassan gyülekeznek az emberek. Itt vannak Juli munkatársai, és az ikrek néhány közeli barátja. Pár távoli rokon, régi ismerősök és szomszédok, akik még emlékeztek Ibolyára. Halk duruzsolás telepszik az emberekre, majd amikor megérkezik a pap, mindenki elnémul. Juli egyenes tartással, könnyek nélkül hallgatja a szertartást és nézi végig, amint a föld alá eresztik az édesanyja testét magába záró koporsót. Egy másodpercre sem veszem le róla a szemem. Így próbálok erőt küldeni belé, mert tudom, hogy szüksége van rá. Rajtam kívül senki nem hallja, hogy a lelke milyen hangosan zokog. Amikor az utolsó lapát földet is a kupacra dobják, ő becsukja a szemét, hogy visszatartsa a könnyeit. *Nem kell mindig erősnek mutatnod magad, drágám. Én azért vagyok, hogy segíthessek. Ó, bár megengednék, hogy segítsék!* A mellkasa mélyen hullámoz, így próbálja lenyugtatni magát. Éber készültségben állok, hogy ha elájulna, én a fénysebességet is megelőzve azonnal mellette teremjek és elkapjam.

Körülöttünk már alig vannak néhányan. Alex és Zoé, akik eddig mindvégig közrefogták az anyjukat, odasúgnak neki valamit, majd magára hagyják, hogy váltsanak néhány szót a barátaikkal. Azon dilemmázom, hogy odamenjek-e mellé vagy ne. Végül csak pár lépéssel merészkedem közelebb. Amikor

meglát, elindul felém. Gyönyörű arca csupa bánat és szomorúság.

– Szia – mondja halkan, és ebben az egy szóban minden fájdalomma benne van.

– Tudok bármiben is segíteni neked? – Szeretném megérinteni, de úgy érzem, ő nem vágyik rá. Közénk vont egy vékonyka falat.

– Ha nem gond, hazavinnéd a gyerekeket? Egy órán belül otthon leszek, de egy kicsit még szeretnék itt maradni.

– Persze, Juli. Akarod, hogy megvárjalak nálatok?

– Most inkább ne. – Túl gyorsan és túl határozottan válaszol, amitől megremeg a gyomrom. Biztosan látszik az arcomon, hogy a válasza kissé rosszul érintett. Pedig esküszöm, nem akarok önzően viselkedni. Most végképp nem. Megérinti a kezem és gyengéd hangon hozzáteszi: – A mai napot szeretném a gyerekeimmel tölteni. Alex holnap reggel elutazik, és még be is kell pakolnunk. Ugye megérted?

– Természetesen. De ha bármi kell, hívj. Rendben? Számodra a nap minden percében elérhető vagyok.

– Köszönöm. – Halványan rám mosolyog az ajkaival.

Az ikrekkel a kijárat felé baktatunk. Mögöttük megyek, és séta közben hátrafordulok, hogy még egyszer leellenőrizzem, Juli jól van-e. Ekkor meglátom, hogy már nincs a szülei sírjánál, hanem a velünk ellentétes irányba halad. Kezében egy szál rózsaszín tulipánt fog. Összefacsarodik a szívem. Tudom, hogy Márkhoz megy, hogy nála keressen vigaszt. Nem nálam, egy hús-vér embernél, hanem a halott férje sírjánál. Életemben először féltékeny vagyok Márkra, amiért még a síron túl is

képes megnyugtatni Juli háborgó lelkét. Közben pedig utálom magam, hogy így érzek. A rohadt életbe! Nehogy már épp most kezdjek el egoistaként viselkedni! Az elmúlt napok és a mai események mindenkit feszültté tettek. Engem is, de főleg Julit. Hiszen most temette el az édesanyját, életének egyik legfontosabb szereplőjét. Idő kell neki, hogy megnyugodjon. És ha a lelkének most a férje emlékére van szüksége, akkor én ezt elfogadom. El *kell* fogadnom.

Jocó megírta, hogy a gépük késni fog, így éjfél körül érkeznek. Kérdezte, ez gond-e nekem, és hívjon-e maguknak inkább egy taxit. Biztosítottam afelől, hogy nem okoz problémát, és várni fogom őket a reptéren.

Az egész délutánt az edzőteremben töltöttem. A telefonom állandóan nálam volt, hogy ha Juli mégis hívna, én azt el ne mulasszam. De a fiamon kívül senki nem keresett. Az ő üzenetének is ugyanúgy megörültem, mintha Juli írt volna. Daniék rendben megérkeztek a tábor helyszínére, és remekül érzi magát. Érdeklődött felőlem, valamint Juliék iránt. Pár olyan mondatban válaszoltam neki, ami nem ad okot az aggodalomra, majd folytattam az edzést, aminek idejére rádolgoztam plusz egy órát.

Majdnem hét óra van, mire hazaérek. Nem érzem, hogy éhes lennék, ám a gyomrom hangos korgással jelzi, hogy ő ezzel nem ért egyet. Egy kiadós zuhany után magam elé veszem a tegnapi sült csirke maradékát, és hidegen fogyasztom el. Ahhoz sincs kedvem, hogy felmelegítsem. Miután elpakolok a konyhában, rendet teszek a lakás többi helyiségében is. Nincs cirkusz, de valamivel muszáj lefoglalnom magam, amíg nem

indulok a reptérre. Odáig két óra az út, de kilenc körül úgy döntök, hogy megyek. Itthon ülni jelenleg sokkal nyugtalanítóbb, mint az autóban. Ott legalább a vezetés és a zenehallgatás eltereli a gondolataimat a ma történtek okozta rossz érzésemről.

Indulás előtt még kiugrom a mosdóba. Elkapcsolom az égve hagyott lámpákat, majd belelépek az egyik kényelmes sportcipőmbé. Mielőtt a farzsebembe süllyeszteném a mobilomat, reménykedve rápillantok, hátha mégis jött üzenet Julitól. Azóta nem hallottam felőle, hogy délelőtt elkészöntünk egymástól a temetőben. Egy csalódott sóhajjal zárom be magam mögött a lakásajtót.

A kezem majdnem elfordítja a kulcsot az indítóban, amikor megszólal a telefonom. Kihúszom a zsebemből. Erős fény szinte elvakít az utca és az autó sötétjében. Juli neve áll a kijelzőn. Első reakcióm az, hogy nagyon megörülök neki. Másodjára pedig aggódni kezdek, hogy talán történt valami.

– Szia!

– Szia, Arnold. Rosszkor hívlak? Vezetsz már? – kérdi bizonytalanul.

– Épp most indulok. Jól vagy?

– Igen, azt hiszem. Feltartóztathatlak öt percre?

– Akár még tizenötre is – kuncogom. Hallom, hogy ő is elmosolyodik. – Ráérek, Juli. Mondd nyugodtan!

– Most jöttem rá, hogy én hülye, elfelejtettem neked megköszönni mindazt, amit az elmúlt napokban értem tettél.

– Nincs mit megköszönnöd. Tudod, hogy szó nélkül megtennék érted bármit. – Amint ezt kimondom, máris

megbánom. Na, nem azért, mintha nem így éreznék. Minden egyes szavamat a legőszintébben így is gondolom. Inkább arról van szó, hogy nem akarok tolakodónak vagy rámenősnek tűnni a szemében. Ő most túlságosan sérülékeny. Óvatosan kell vele bánnom.

– Én akkor is nagyon hálás vagyok neked. Nélküled képtelen lettem volna végigcsinálni. – Most én mosolyodom el kedves és őszinte szavain. – És szeretnék tőled bocsánatot kérni.

– Hogyan? – Megdöbbennek a szavai. Fogalmam sincs, miért és miben érzi magát hibásnak.

– Talán jobb lett volna személyesen elmondanom, de nem akarok várni. – Vesz egy mély levegőt és miközben kifújja, folytatja: – Tudom, hogy kissé távolságtartónak tűntem ma veled. Sajnálom, ha megbántottalak, Arnold. Nem állt szándékomban. Csak a temetés, anya... Meg úgy hirtelen minden. Nagyon felkavart. – Hallom, hogy pityeregni kezd.

Hirtelenjében nem is tudom, hogy mit mondjak és mit gondoljak. Szívből örülök a szavainak. Az meg külön kedves a szívemnek, hogy mély bánatában is észrevette az én rosszkedvemet. Amit viszont nem kellett volna éreznem. Élenjáró barom voltam, amiért féltékenykedtem Márkra. Ezt soha, de soha többé nem engedhetem meg magamnak, ha Julival akarok maradni. Márpedig vele akarok lenni. Elképzelni sem tudok egy olyan jövőt, aminek ő nem a része.

Tíz

Juli

A pakolás és készülődés lefoglal, és segít elterelni a gondolataimat az engem ért újabb veszteségről. Tegnap délután Alexszel mindent elkészítettünk, amire szüksége lehet a táborban. Este a gyerekek kérésére rendeltünk egy pizzát és sokáig beszélgettünk. Kérték, hogy meséljek nekik anyáról. A szép emlékek felidézése által közel éreztem őt magamhoz, és kevésbé fájt a halála.

Miután lefekvéskor elköszöntünk egymástól, Arnoldon járt az eszem. A legnagyobb támaszom volt ebben a pár napban, és én ezt meg sem köszöntem neki. Mielőbb pótolni akartam az elmaradásomat. Furdalt a lelkiismeretem, amiért a kelletténél jobban magamba zárkóztam, őt pedig eltoltam magamtól. Ennek oka Márk volt. Anya halála felkavarta a szívemben leülepedett fájdalmat, amit Márk elvesztése okozott. Mégis hogy nézhettem volna bele Arnold kedves szemeibe úgy, hogy közben magamban ismét a halott férjemet siratom? Erre képtelen lettem volna. Előbb muszáj volt rendezni a gondolataimat és érzéseimet. Ehhez pedig csend, nyugalom és egyedüllét kellett. Ezért anya temetése után azonnal Márk sírjához mentem. Nála kerestem a választ, a segítséget, az útmutatást. Bármit, amibe kapaszkodhatnék, ami kihúzna az engem nyakig elnyelő iszapból.

Sokáig ültem ott, azon az egyszerű kis fapadon, amit tavasszal tetettünk oda a gyerekekkel. Csukott szemmel mélyeket lélegeztem, így próbáltam magamba hívni imádott férjemet. Amikor kilátogatok hozzá, mindig ezt csinálom. Tudom, hogy a temetőben csak a teste nyugszik, én mégis itt tudok vele leginkább összekapcsolódni. Ilyenkor egy rövid időre ismét csak ő és én vagyunk. Ám ezúttal nem voltunk egyedül. Lelki szemeim előtt egyfolytában Arnold szomorú arca jelent meg. Tudtam, hogy én okoztam a bánatát, és emiatt rosszul éreztem magam. Mielőbb szerettem volna bocsánatot kérni tőle, ezért este felhívtam. Épp indulni készült a reptérre, ezért nem akartam sokáig feltartani. Csupán néhány szót váltottunk egymással, de már ettől is sokkal nyugodtabb lettem. Éreztem rajta, hogy ő is.

Háromnegyed nyolcra kell kivinnem Alexet a buszállomásra. Fél hétre állítottam be magamnak az ébresztőt, amire végül mégsem volt szükségem, mert nyugtalan lelkem ettől jóval korábban felkeltett. Hosszú próbálkozás után feladtam abbéli reményemet, hogy visszatérhetek álmországba, így ehelyett a konyhába mentem kávéfőzőt.

A forró nyári nap áldott kora reggeli hűvösét élvezve üldögélek a teraszon. A mögöttem lévő balkonajtót nyitva hagytam, hogy némi friss levegő jusson a házba. Még pizsamát viselek, ami egy vékonypántos topból és egy rövidnadrágból áll. Bal lábamat a szék szélére emelem magam elé, és behunyt szemmel hallgatom az ébredező természet hangját. Lassan, ráérősen kortyolgom a kávémat. A madarak éber csicsergését hamarosan elnyomja egy felberregő, majd tüstént monotonná

váló zúgás: az egyik szomszédom igyekszik még a hőség beállta előtt lenyírni a pázsitot. A lenge szellő az orromig fújja a frissen levágott fű illatát, amit annyira szeretek. Nagyot szippantok belőle. Egyszer csak mezítlábas csoszogást hallok bentről. Épp akkor fordulok hátra, amikor Alex kilép a házból. A szemét dörgöli és ásít egy nagyot.

– Korán keltél. Még hat óra sincs.

– Nem tudtam aludni – feleli halkán, majd lehuppan a hozzá legközelebb álló székre. Hosszú lábait kinyújtja maga előtt, és egyiket átveti a bokáján. Karját összefonja a mellkasa előtt. Tekintete a semmibe réved. Gondterheltnek tűnik. A széken lévő lábamat leteszem a csempézett padlóra és felé fordulok.

– Mi bánt, Alex?

Sokáig nem felel. Mozdulatlanul ül, mintha szobor lenne. Őt nézem, türelmesen várom a válaszát. Alsó ajkát elgondolkodva lebiggyeszti. Arcának egy része pirosabb színű, ott, ahová a párna ráncai krikszkraksz nyomokat vájtak a puha bőrébe. Selymes, szőke haja szanaszéjjel kócolódik, és ettől csak még helyesebben néz ki. Sosem hasonlított még ennyire az apukájára, mint most, ebben a pillanatban. Emlékeimből előbukkan Márk látványa, amitől nagyot ugrik a szívem. Megjelenik előttem az a sok-sok kép róla, amikor kijött a medencéből vagy a zuhany alól. A törülközőjével mindig összeborzolta a haját, nekem pedig ilyenkor volt a legvonzóbb, a legellenállhatatlanabb, a legszexisebb. Soha egyetlen alkalmat sem mulasztottam el, hogy ne túrjak bele a hajába, és közben végigcsókoljam a nyakát. Márk hamar rájött, hogy ez a

gyengém, ezért amikor csak tudta, úgy időzítette a tusolást, hogy a közelében legyek, amikor végez vele.

A kis trükkös. Istenem, mennyire szerettem! Mennyire szerettük egymást!

– Talán mégsem jó ötlet elmennem a táborba – sóhajtja Alex, majd rám néz tengerkék szemeivel. Kiolvasom belőlük az aggodalmat, aminek tudom az okát. A szíve mélyén még mindig attól tart, hogy visszaesem abba az állapotba, amiben az apja elvesztése után hónapokig kínlódtam. Többször is ő kapart fel a földről – szó szerint –, amikor összeestem és elájultam. Egyetlen gyermek sem érdemli azt, hogy ilyen állapotban lássa a saját szülőjét. Ahogyan azt sem, hogy bármelyiküket is ilyen fiatalon elveszítse. Sajnos az élet úgy hozta, hogy az apjuk halála, a gyász, valamint az abból való felépülés miatt neki és Zoénak előbb kellett felnőniük, mint a legtöbb társuknak. Viszont épp ez a tragédia teszi még szorosabbá a mi hármunk kapcsolatát.

Az asztalra teszem a félig teli bögrét és átnyúlok Alexhez. Végigsimítom a karját, miközben szeretettel rámosolygok.

– Nincs miért aggódnod, kisfiam. – Így ma már csak akkor hívom, amikor a lelkét szólítom meg. – Velem minden rendben lesz.

– Arnold is ezt mondta. Meg azt, hogy ő majd vigyáz rád. – Gyengéd meghatottság terül szét a szívemben, amiért ennyire törődnek velem.

– Ez igazán kedves – kuncogok. – Látod? Körbevesznek az őrangyalok – viccelődöm vele, de közben arra gondolok, hogy nekem Ria és Arnold valóban a védelmezőim, a bástyáim.

Nélkülük már rég összeomlottam volna, akár egy csatát veszített erőd az ostrom alatt. – Máskor is elutaztál már, és sosem volt gond. Most sem lesz.

– Tudom, de most Zoé sem marad itthon. Ráadásul tegnap temettük el a nagyit. – Második mondatát félve ejti ki, közben figyeli a reakciómat. De nekem nem okozott ezzel fájdalmat. Semmivel sem fáj jobban anya elvesztése, ha megemlíjtük őt vagy a temetést.

– Alex, drágám! Egyelőre még én vagyok a szülő, és gyanítom, hogy ez a helyzet hosszútávon is így marad. – Rákacsintok, ő pedig most először végre félmosolyra húzza a száját. – A te dolgod a szórakozás, az élet élvezete. Az aggodalmaskodást pedig hagyd meg nekem! Rendben?

– Oké, anya – vigyorog. Láthatóan sokkal jobb kedvre derült.

– Ez a beszéd! – Megpaskolom a vállát, majd egy hajtásra kiüszom a maradék kávémat. – Most pedig ideje készülődni, mert a busz veled vagy nélküled, de nyolc órakor elindul.

Egyszerre állunk fel a székekből. Ő megy be elsőként az ajtón, és a fürdőszoba felé indul. Az én utam a konyhapulthoz vezet, hogy készítsek neki néhány szendvicset útravalóul. Elhaladok a fényképekkel teli fal mellett, melyek közül az egyikre rásüt a szemben lévő ablakon át betörő reggeli napfény. A fotó egy különleges nap emlékét őrzi, azt a fajta élményt, amiből csak egyetlen és első van. A képen Márk, a büszke és boldog apa, egyik vállán a hétéves hasonmása ül, aki akkor nyerte meg élete első aranyérmét. Önfeledt nevetésük elveszik a másik tekintetében. Akkor észre sem vették, hogy lefényképeztem őket, később mégis ez lett a kedvenc közös

fotójuk. Gyönyörű nap volt, mint a legtöbb, amit együtt éltünk át.

A délelőtti folyamán Zoéval előkészítettük a holmiját, amit magával visz a nyaralásra. Néhány apróságért elmentünk a boltba, majd egy gyors ebéd után most Riáékhoz igyekszünk. Alig várom, hogy találkozzunk végre. Éjjel három óra körül értek haza, de még volt ereje írni nekem egy üzenetet, hogy rendben megérkeztek, és kettő körül várnak bennünket.

Amikor ajtót nyit, azonnal egymás nyakába ugrunk. Izabella közénk furakszik, figyelmet követelve magának. Leguggolok, és jól megölelgetem őt. Nagyon hiányzott már nekem ez a kedves, tiszta lelkű, cserfes kicsi lány. Megbeszéljük, hogy a jövő héten beváltom az elutazása előtt tett ígéretemet, és egy egész délutánt eltöltünk majd kettesben. Amíg én a keresztlányommal foglalkozom, addig Ria Zoét öleli meg és beszélgetésbe elegyednek. Lányos hangoskodásunk bizonyára eljutott Jocóig, mert a következő percben meglátjuk, amint felénk tart.

– Őszinte részvétem az édesanyád miatt – mondja, amikor erős karjaiba von. Pár pillanatig beleveszek az ölelésébe, mely úgy hat rám, mint vigasztaló testvéri szeretet. – Főzzek nektek kávé? – kérdi, miután elengedtük egymást.

Riával egyszerre válaszolunk. Zoé és Izabella a kislány szobájába mennek, mi pedig Riával a nappaliba. Kényelmesen elnyúlunk a kanapén. Vállára hajtom a fejem, és egymásba kulcsoljuk az ujjainkat. Kislány korunk óta ezt csináljuk, ha egyikünket valamilyen bánat éri. Elsírom neki anya

távozásának minden apró részletét. Mire a végére érek, valamivel megkönnyebbültebbnek érzem magam.

– Ugye tudod, hogy neki már sokkal jobb ott, ahol van? – kérdi, és közben hüvelykujjával a kézfejemet cirógatja.

– Igen – sóhajtom. – Ez az én egyetlen vigaszom, Ria. És épp emiatt tudtam őt végre elengedni.

– Nagyon bátor és erős vagy, Juli.

– Hm. Kár, hogy ezek közül egyiket sem érzem magamban – felelem elgondolkodva.

Jocó egy nagy tálcával a kezében belép a szobába. Két isteni latte van rajta, mellettük pedig egy üvegtálban édes keksz.

– Egészségükre a hölgyeknek!

Azonnal lecsapok a sütire, mert csábítóan néz ki. Amikor beleharapok, rájövök, hogy az íze a kinézeténél tízszeresen jobb. Ria a kávéjáért nyúl, beleiszik, majd a másik tenyerébe engedi és hátradől a kanapén.

– Mondta Zoé, hogy kora reggel indulnak nyaralni. Neked még szabad a holnapod, ugye?

– Igen és a kedd is – felelem, és veszek egy újabb kekszet. – Anya halála miatt kaptam pár napot.

Ria bólint. Látom rajta, hogy magában terveket szövöget. Kíváncsi vagyok, vajon mit talált ki már megint.

– Kilencre nálad vagyok, és elmegyünk vásárolni. – Mivel értetlenül nézek rá, folytatja: – Az elutazásom előtt megbeszéltük, hogy amikor hazajövök, veszünk valami göncöt az osztálytalálkozóra.

– Basszus! Az jövő pénteken lesz? – kérdem meglepve. – Teljesen kiment a fejemből.

- De ugye eljössz, Juli?
- Talán anya miatt nem lenne illendő. És egyébként sincs hangulatom bulizni.
- Ne azt nézd, hogy mi illik és mi nem! Senki nem fog elítélni amiatt, ha megpróbálsz magad jól érezni. Üldögélünk, cseverészünk, és miután berúgunk, majd jól kibeszéljük a többieket – kuncogja. – Isteni lesz, meglátod.
- Nem is tudom – bizonytalankodom, mert igazából lenne kedvem menni, meg nem is.
- Akkor megyünk. Kész. Ezt eldöntöttük. – Győztes képpel vigyorog. Ria most is nyert.



Alex tegnap késő délután felhívott, hogy elmondja, rendben megérkeztek. A szálláshelye nagyon szép, és a két jó barátjával osztoznak egy szobán. Sietett, mert készülődnie kellett az esti szalonasütesre. Régi hagyomány, hogy ezzel a programmal nyitják és zárják a tábort.

Ma reggel Zoétól is elbúcsúztam. Tündének századjára is megköszöntem, amiért magukkal viszik a lányomat. Készítettem nekik szendvicseket útravalóul, valamint némi bolti nassolni valót. Zoé és Hanna ragyogtak az örömtől és az izgalomtól, amiért együtt nyaralhatnak. Biztosan élménydús hét vár rájuk. Kicsit furcsa lesz ilyen hosszú ideig egyedül lennem, de talán nem is lesz olyan rossz. Végül is hozzá kell

szoknom, mert ki tudja, hogy jövőre melyik gimibe mennek majd az ikrek.

Ria pontosan érkezik. Természetesen most is dudálva és hangosan vihogva. Amikor mellém ér, leengedi az ablakot és így szól:

– Ugorj be, csajsz! Ma kiűzöm belőled a rosszkedvet. – Rám kacsint, majd a szemére engedi a homlokára tolt napszemüveget.

Mosolyogva beülök mellé. Úgy érzem, hogy remek délelőtt elé nézünk. Ez kell most nekem: egy barátnős nap, ami segít kibillenteni a szomorúságomból, még ha csak néhány órára is.

Ria a mélygarázsba parkol. A reggelin mindketten túl vagyunk, így most első utunk egy kávézóba vezet.

– Erőt kell gyűjteni a vásárláshoz – magyarázza, miután megkaptuk az italainkat.

Ria szóval tart, és megállás nélkül beszél. Amint őt figyelem, észreveszem, hogy egy jóképű, öltönyös pasi tekintete a barátnőmre tapadt. Ezen nem csodálkozom, mert Ria gyönyörű. Ebben a szűk és rövid citromsárga ruhában látványa mágnesként vonzza a férfiszemeket. Valamint a nők irigykedő pillantását. Az évek alatt én mindehhez már hozzászoktam, a barátnőm pedig soha egyikkel sem törődik. Őt Jocón kívül senki nem érdekli, és ezt a férje is nagyon jól tudja. Nem féltékeny, mert nincs oka rá. Riának csak Jocó létezik, aki pedig végtelenül büszke imádott feleségére.

Az öltönyös pasi vigyorát még a szája elé tartott papírpohár sem rejti el, ahogy hátrahajtott fejjel kiissza az utolsó csepp kávéját. Le sem veszi a szemét Riáról. A karját a mellette lévő

asztalra engedi, majd egy marokszorítással vékony lappá gyűri a poharat. Megfeszülő bicepsze jól látszik fekete zakója alatt. Feláll a székről, és magabiztosan felénk veszi az irányt. Riának minderről fogalma sincs, mert a látókörén kívül esik a pasas. De még ha közvetlenül mellettünk lenne, akkor sem figyelne rá. Én magamban már előre jót kuncogok azon, ami hamarosan történni fog. Szegény fickó, már most sajnálom. Amikor megáll az asztalunknál és megszólítja Riát, én hátradőlök a széken, hogy a lehető legkényelmesebben nézhessem végig a műsorszámot. Már csak egy tál popcorn kellene, hogy tökéletes legyen az összehatás.

– Egy ideje figyelem önt onnan a másik asztaltól.

Ria a férfira néz, és előveszi a legbájosabb mosolyát. A pasi ettől azonnal lóra kerül, és öntelt képpel Riára vigyorog. Már korábban kiszúrtam, hogy egy tipikus beképzelt szépfiú. Egyszerűen árad belőle az arrogancia, a nagyképűség, az én-mindent-és-mindenkit-megkapok-életérzés. Bizonyára mindezidáig így is történt, mert még nem találkozott a barátnőmmel.

Riát még nálam is jobban idegesíti a fickó nyomulása, ezért megjátszott lelkesedéssel, aminek alakítása Oscarért kiált, így felel:

– Ez igazán kedves öntől. Ez esetben, kérem, tegyen meg nekem valamit! – A férfi szeme elégedetten felcsillan, akár a prédáját becserkészni készülő vadnak. Mert még nem tudja, hogy hamarosan lecsap rá az állatok királya, azaz jelen esetben királynője. Ria mosolya eltűnik, arca egy pillanat töredéke alatt szigorúvá és rideggé válik. Tekintetéből apró, éles kések

bökdösnek a pasas irányába: – Menjen vissza az asztalához, és onnan figyeljen tovább!

Köhögésnek álcázom a kitörő nevetésemet, amit a férfi arckifejezésének látványa csalt elő belőlem. Azt hiszem, ezelőtt még soha senki nem mondott neki nemet. És nem is az a típus, aki ezt jól tűrné. Megszokta, hogy előtte minden bugyi egyetlen pillantásától a földre csusszan. Épp ideje volt már, hogy valaki letörje a túl nagyra nőtt szarvát ennek az önimádó baromnak. Szégyenét a fölényesség álarca mögé rejtve sietve eloldalog mellőlünk.

– Mekkora seggfej! Mintha nem látta volna az ujjamon csillogó gyűrűt. Csoda, hogy a fénye nem égette ki a retináját – fújtat Ria, miközben maga elé tartja a kézfejét és gyönyörködve szemléli a meseszép karikagyűrűjét. Én továbbra is megállás nélkül vihogok. – De komolyan. Ráadásul láthatta ez a faszfej, hogy veled vagyok. *A barátnőmmel*. Egek! Hát némelyeknek semmi sem szent?

– Nyugodj már le, Ria! – nevetek. – Inkább idd meg a kávédat, és menjünk! Keressünk neked valami dögös ruhát, hogy széttörhess még néhány férfiszívet. – Erre már belőle is kibukik a nevetés.

– Pompás ötleteid vannak.

– Tudom – vigyorgok.

Több üzletet is bejárunk, de Ria tetszését egyik ruha sem nyeri el. Végül a sokadik butikban végre megtalálja azt, amit keres. Leakaszt a fogasról két ruhát, és magával vonszol a bolt hátsó részébe, ahol a próbafülkék vannak.

– Ezt próbáld fel! – parancsolja, majd a kezembe nyomja az egyiket.

– Ria! Már a múltkor is megmondtam neked, hogy én most nem veszek magamnak új ruhát.

– Juli! – utánozza az őt megszólító hanglejtésemet. – Csak azt mondtam, hogy próbáld fel. Na, gyere már! – vigyorog. – Jó buli lesz.

– Rendben – sóhajtom égre emelt szemekkel. A hosszú barátságunk alatt megtanultam, hogy jobban járok, ha mihamarabb beadom a derekam, mert úgyis addig győzködne, amíg igent nem mondok.

Két egymás melletti fürkébe megyünk. Átöltözés közben Ria egyfolytában beszél és magyaráz. De én most kivételesen alig hallom, amit mond, mert a ruha látványától lefagyok. *Na, én ebben tuti, hogy nem megyek emberek közé!* Amíg a vállfán lógott, meg sem néztem a fazonját. A színe már akkor sem tetszett.

– Kész vagy már? – kérdi. – Juli?

– Megtettem, amit kértél: felpróbáltam. Úgyhogy most már le is veszem magamról – szólok ki neki.

– Addig biztosan nem, amíg nem látlak benne. Gyere már ki!

Ekkor türelmetlenül dörömbölni kezd a fürke ajtaján. A végén képes, és szétveri itt nekem. Vagy meghallja az egyik itt dolgozó, és kitiltanak minket az üzletből. Veszek egy mély levegőt és kilépek. Amikor Ria meglát, szó szerint tátva marad a szája.

– Baszki, Juli, gyönyörű vagy! Sokkal jobban áll rajtad, mint gondoltam.

– Oké, megnéztél benne. Most már levethetem végre?

– Előbb még mutatok valamit. – Megfogja a csuklómat, és a fürkék előtt elhaladva a keskeny folyosó végében álló hatalmas tükör elé vezet. – Odanézz!

A próbafülkében nem volt tükör, ezért csak éreztem magam a ruhában, de nem láttam. A tükörképünkre emelem a tekintetem és alaposan megnézem azt a két nőt, akik velünk szemben állnak. A hosszú, fekete, hullámos hajú gyönyörű nő magabiztosan mosolyogva és állát felszegve néz rám. A rajta lévő piros ruha úgy simul tökéletesen formás testéhez, mintha ők ketten egyek lennének. A dekoltázsát ízlésesen szabadon hagyva feszesen végigvonul a derekán, csípőjén és combján, majd a térdétől lágyan omlik a bokája alá. A mellette álló szégyellős szőkén egy méregzöld színű, szintén bokáig érő ruha van. Derékban és csípőn feszes, bal combjáig mélyen felsliccelt. Dekoltázsa zárt. A vállán egy vékony pánt fut hátra, amely a csupasz hátán keresztbe fonódik és belekapaszkodik a csípője fölé érő ruha szegélyébe.

– Nagyon dögös vagy – vigyorogja Ria kajánul, amikor a tükörben a hátamat bámulja, mert közben megfordított, hogy én is megnézhessem magam hátulról is a ruhában. – Igazam van vagy igazam van? – kuncogja elégedetten, mert látja rajtam, hogy nekem is tetszik az, amit látok.

Igaz, hogy szinte meztelennek érzem magam ebben a költeményben, de azt meg kell hagyni, a barátnőmnek fantasztikus ízlése van. Magamtól soha nem vettem volna fel ezt a ruhát sem a színe, sem a fazonja miatt. Most mégis be kell látnom, hogy igazán jól áll rajtam, és minél tovább viselem,

annál inkább megszeretem. De mindez semmit nem számít, mert úgysem veszem meg. Egyszerűen nem telik rá, és kész.

– Megvesszük – jelenti ki ellenkezést nem tűrően.

– De Ria, nekem ez most nem fér bele.

– Nekem viszont igen. – Kimeresztett szemmel nézek rá, majd szóra nyitom a szám, de Ria mutatóujja megállít. – Nézd, Juli! Kurva jól keresek, és te tudod a legjobban, milyen keményen megdolgoztam mindazért, amim most van. Nem azért törtetem éveken keresztül, hogy luxusban éljek, vagy az eszemet játsszam a pénzemmel. Hanem azért, hogy a családomnak ne kelljen semmiben sem hiányt szenvednie. Sem anyagiakban, sem pedig szeretetben. Engem mindkettőtől megfosztott az anyám. Soha nem fogom elfelejteni, hogy milyen sokszor ehettem meg alhattam nálatok. A szüleid sosem sajnáltak tőlem egyetlen falat ételt sem. Te pedig mindig mindenben mellettem álltál. – Ria őszinte szavaitól és a sok régi emléktől elfutják a szememet a könnyek. – Mindig is te voltál az én családom, Juli. És ha én mindazt, amit tőled kaptam, azzal szeretném meghálálni, hogy veszek neked egy ruhát, akkor nagyon szépen kérlek, ne fossz meg engem ettől.

– Nagyon szeretlek, Ria – suttogom remegő hangon, mert megváltozott szívem belül hangosan zokog.

Megöleljük egymást. Mindkettőnk válla azonnal nedves lesz a másik könnyeitől. Mindig is tudtam, hogy a kettőnk barátsága ritka és különleges. Most már abban is biztos vagyok, hogy ez a kapcsolat a lelkek között, az égben kötöttet. Nem ebben az életünkben kezdődött, és nem is ebben az életünkben fog véget érni. Mi mindig is együtt voltunk, és együtt is leszünk.

Vállaljunk fel bármilyen földi szerepet, mi ketten egymás kezét szorítva sétálunk végig életeken át.

– Viszont az ebédet én fizetem – jelentem ki, miután az arcunkat törölgetve elszakadtunk egymástól.

– Rendben, ezt elfogadom. – Rám nevet, majd visszamegyünk a fürkékbe átöltözni. Mielőtt bemennénk, még így szól: – Egyébként ez a ruha igazán jól passzol Arnold szeméhez. – Kissé elpirulva mosolygok, mert nekem is pont ez járt a fejemben.

Ráérősen és hosszasan ebédelünk. Mindketten csirkesalátát rendeltünk és ásványvizet. Ria részletesen elmeséli a nyaralásuk élményeit. Tudja jól, hogy nekem most pontosan erre van szükségem. Az ő szórakoztató történeteire, amiket úgy tud előadni, hogy közben mindketten dőlünk a nevetéstől. Örülök, hogy eltereli a figyelmemet a veszteségemről. Időnként a szívembe lopakodik anya hiánya, ami érthető, hiszen két napja temettem el. De most olyan jó kikapcsolódni, és nem egyedül lenni a fájdalommal. Tudom, ha beszélni szeretnék róla, csak egy szavamba kerül, és Ria minden porcikájával rám figyelne. Ő nem csak a fülével hallgat, hanem a szívével is. Akárcsak Arnold. Ők ketten kincset érnek az életemben.

Elmúlik négy óra, amikor Ria leparkol a házunk előtt. Ma van az apósa hetvenedik születésnapja, ezért hat órára ünnepi vacsorára mennek. Megköszönöm neki ezt a csodaszép napot, majd egymást megölelve elbúcsúzunk.

Az elmúlt napokban nem értem rá a házimunkával foglalkozni. A rumlit tetézi, hogy mindkét gyerekemet hosszú utazásra indítottam. Emiatt az egész ház a feje tetején áll.

Elkészített, végül aztán mégis itthon hagyott ruhadarabok, szennyes a gyerekszobák padlóin, bevetetlen ágyak, tiszta edényekkel teli mosogatógép, megszáradt és vasalásra váró, tiszta ruhák. Azonnal nekilátok, hogy mindent a helyére varázsoljak. Ma muszáj végeznem mindennel, ugyanis holnap délelőtt vendéget várok. Kati néni, az anyósom, szombat délután felhívott, hogy részvétet nyilvánítson anya miatt. Elmondta, hogy holnap ideutazik, mert akad némi elintézni valója. Megkérdezte, hogy beugorhat-e hozzám egy kávéra tizenegy óra körül. Őszintén megörültem a hívásának és a leendőbeli viszontlátásnak. Hónapok óta nem találkoztunk. Azon töprengek, talán megvallom neki, hogy találkozgatom valakivel. Úgy gondolom, jobban járok, ha óvatosan és cseppenként adagolom be neki az Arnolddal bontakozni készülő kapcsolatomat. Valami azt súgja, hogy Kati néni nem díjazná, ha csak úgy elé állnék azzal, hogy összejöttem a fia egyik legjobb haverjával. Aki mellesleg az én egyik legjobb barátom is.

Hat óra körül engedélyezek magamnak egy negyedórás kávészünetet, amit a teraszon fogyasztok el. Közben válaszolok Alex üzenetére, melyben megírta, hogy mennyire jól érzi magát és örül, hogy a táborban lehet. Zoé felhív pár szóra. Elmeséli, hogy amint megérkeztek, Hannával azonnal a strandra mentek. Azt mondja, később majd átküld néhány fotót azok közül, amiket a délután folyamán készített. Este Tündéék elviszik őket az egyik pizzériába. Felőlem is kérdez, és nagy vonalakban elmondom neki a napomat.

A délutáni takarítás alatt volt időm töprengeni. Rájöttem, hogy anya halála nem csak gyászt, hiányt és szomorúságot hagyott nekem, hanem még valamit: megkönnyebbülést. Nem csak ő volt rabja a betegségének, hanem én is. A mindennapjaim nagy részét kitöltötte az ő állapota. Sosem esett nehezemre leutazni hozzá és intézni az ügyeit. Szeretettel és türelemmel ültem mellette órákon át. Mégis függtem tőle, ezáltal pedig a családom is. Legtöbbször a látogatásához igazítottam a napjaimat. És most azzal, hogy elment, anya feloldott engem mindez alól. Felszabadított. Hiszen hiába is szépíteném, a betegsége teher volt. Ahogy neki, úgy nekem is. Majd' belehaltam ilyennek látni őt: riadtnak, zavartnak, gyengének, önmaga számára is idegennek. Bármit megtennék, hogy visszakapjam őt. A régi őt. A betegsége előtti őt. Azt, akit már akkor elveszítettem, amikor megjelent nála az Alzheimer-kór. Akinek hiánya egész életemet végigkíséri.

Későre jár, mire mindennel végzek. Fáradtnak érzem magam, álmosnak azonban nem. Ahogy odakint sötétedni kezd, úgy telepszik rám szép lassan a magány súlya. Nem értem, miért zavar ez most, hisz' az ikrek sokszor alszanak a barátaiknál. Sosem okozott problémát, ha egyedül kellett töltenem egy-egy estét. Pontosabban jó ideje nem okoz már problémát. Éles kontraszt húzódik a napom első része és a mostani között. Olyan szép volt a ma délelőtt, olyan jó volt nem egyedül lenni és nem gondolni semmire. Most túl hangos a csend, túl nyüzsgő a magány, és túl fényes a sötétség.

Céltalanul bóklászom a házban, sehol nem találom a helyem. Tévézni nem szoktam, az olvasáshoz pedig kivételesen nincs

hangulatom. Unalmamban és kínomban nekilátok mojitót csinálni, bár nem is kívánom az ízt. Miközben készítem, gondolatban valahol máshol járok. Csak a végeredményre ocsúdok fel. A formás, minta nélküli üvegkancsóban igazán szép látványt nyújt a limedarabkákkal és a friss mentalevéllal telerakott ital. A felső szekrényből leveszek egy nagy poharat, majd kinyitom a hűtő alatti fagyasztót, hogy kivegyek belőle néhány jégkockát. Ekkor ismét belém hasít a magányosság éles tűre. Nincs kedvem egyedül elfogyasztani. Meg akarom osztani valakivel. Hiányoznak a gyerekek, hiányzik Márk, anya és apa, azonban van valaki, akire e percben még az ő társaságuknál is jobban vágyom. Magam is meglepődöm ezen a számomra is új érzésen, amit óvatosságból vagy büntudatból mindig elnyomok magamban. Ezúttal azonban nem így teszek. Most engedem, hogy a szívemet kitöltse a türelmetlen és éhes vágyódás Arnold iránt. Azt akarom, hogy itt legyen velem. Ekkor támad egy ötletem. A kancsót a konyhapultra helyezem, kétoldalt mellé pedig egy-egy üres poharat. Készítek erről egy fotót a telefonommal, amit Messengeren elküldök Arnoldnak a következő szöveg kíséretében: *Segítesz nekem meginni?* Ezután úgy meredek a kijelzőre, hogy pislogni is elfelejtek. Bűvölöm a készüléket, hogy mielőbb választ kapjak. Türelmetlenül várom, mikor jelenik meg végre a három táncoló pontocska, amely jelzi, hogy Arnold ír. Nagyot ugrik a szívem, amikor egy perc múlva befut a válasza: *El ne kezdődjél nélkülem! Indulok!*

Megfogom a kancsót és a hűtőbe teszem. A fürdőbe sietek, hogy felfrissítsem magam. Megfésülködöm, és egy kis parfümöt permetezek magamra. Megállapítom, hogy az esti

zuhanyzás után magamra kapott fehér alapú, apró fekete pettyekkel díszített térdnadrág, valamint a fekete, pánt nélküli top megfelelő öltözék lesz egy itthoni spontán randihoz. Be kell ismernem, hogy legalább annyira izgulok, mint az első randink előtt. Ennek pedig az az oka, hogy amióta magasabb szintre emeltük a barátságunkat, még sosem fogadtam őt itthon egyedül. Arnolddal épp csak, hogy elkezdődött valami köztünk, amikor az élet úgy osztotta a lapokat, hogy alig legyen lehetőségünk egy kis intim együttlétre. Talán most, hogy egyikünk gyerekei sincsenek itthon, több időt tudunk majd együtt tölteni.

Amint meghallom a kopogását, azonnal ugrom, hogy ajtót nyissak. Világos farmert és fekete pólót visel. Istenien néz ki, mint mindig. A szokásos ragyogó mosolyával ajándékoz meg, amelyhez társul a szemében lévő aggodalom.

– Olyan jó, hogy itt vagy! – vallom meg neki őszintén, amikor átölel.

– Mi baj, Juli? – leheli a hajamba. Hiába. Akárhogyan is próbáltam a mosolyom mögé bújni, Arnold átlát rajta.

– Az, hogy nagyon-nagyon hiányoztál – suttogom, majd szorosabban a karjaiba fúrom magam. Megnyugtató végre közöttük lenni.

Mindkét pohárba dobok pár jégkockát, Arnold pedig teletölti őket mojitóval és a nappaliba megyünk. A lelkemnek, valamint a meghitt hangulat előhívásához gyertyafény kell. Meggyújtom az asztalon lévő nagyméretű fehér gyertyát, majd leülök Arnold mellé. A vállamra teszi a kezét, én pedig hozzábújok. Némán iszogatjuk az italainkat és nézzük a kellemes fényt adó táncoló

lángocskát. Ahogy telik az idő, úgy kezd a szobán kívülre kerülni minden, ami szomorú és rossz. Jó végre megpihenni Arnold biztonságot nyújtó csendjében. Ő az én pajzsom, mely megvéd az engem ért veszteségek fájdalmától.

Miután a kiürült poharakat másodjára is megtöltjük, halkan beszélgetünk a félhomályban. Így sokkal közelebb van egymáshoz a lelkünk, mint az erős fényben és a harsány hangoskodásban. Elmondom neki, hogyan és miként éltem meg az elmúlt napokat. Megvallom neki az anyámmal kapcsolatos érzéseimet, melyekre ma délután jöttem rá. Félttem, hogy talán elítél és önzőnek tart majd, de tévedtem. Arnold még saját magamnál is jobban megért engem.

– Éveken át haragudtam az életre, amiért ezt tette anyával. Hogy nem engedte őt méltósággal megöregedni. Amikor elment, vele halt a lelkem egy darabja. Közben pedig magamban hálát adtam, hogy megszűnt végre a szenvedése. Be kellett látnom, hogy neki csak egyetlen kivezető út volt a betegsége fogságából: a halál. Most már érzek magamban annyi erőt, hogy ezt elfogadjam, és szeretettel elengedjem őt.

– Ez nagyon szép és nemes tőled – mondja Arnold őszintén. – Édesanyád büszke lenne rád. – Pusztit lehel a halántékomra, majd a fülembe súgja: – Sőt, szerintem az is.

– Köszönöm – suttogom könnyekig hatódva a szavaitól, melyekről tudom, hogy a szívéből szóltak. Szorosabban hozzábújok, magamhoz szorítom a mellkasom előtt egymásba fonódó karjait. – Örülök, hogy átjöttél.

– Örülök, hogy áthívtál. – Egymásra mosolygunk, majd az ajkához hajlok és lágyan megcsókolom.

Órákkal később a mojito utolsó cseppje is elfogy. Késő éjszakába nyúlóan felváltva beszélgetünk, hallgatunk, csókolózunk egymással. Mindezt úgy, hogy egy percre sem engedjük el a másikat. Igazán meghitt és bensőséges ez az együttlét. Olyan, mintha körülöttünk megállt volna az idő. Egyetlen bizonyosság ennek ellenkezőjéről az asztalon álló, vastag üvegkockában lévő áttetsző viasz, melynek mennyisége észrevétlenül fogy. Melynek fénye mosolygós és meleg aranyba öltözteti a szobát.

Arnold jelenléte olyan megnyugtatóan hat rám, hogy érzem, erőt vesz rajtam az álmoság. De ez nem a testi-lelki kimerültség okozta fáradtság. Ez olyan, mint amikor egy síró kisbaba végre békére lel édesanyja óvó és szerető karjaiban. Amikor tudja, hogy rábízhatja önmagát, mert édes szendergése féltő biztonságban lesz végig, amíg ő bejárja az álmvilágot és visszatér a valóságba. Elnyomok egy ásítást, Arnold mégis meglátja.

– Bocsánat – rámosolygok.

– Fáradt vagy, Juli. Hazamegyek, hogy pihenhes – szól kedvesen, majd lazít az ölelésén. Indulni készül.

Ekkor rádöbbenek, hogy nem akarom, hogy itt hagyjon. Ha elmenne, eltűnne ez a kellemes légkör és nyugalom. Mindkettőt ő hozta magával, és akaratlanul is elvinné. Ezek hozzá tartoznak, az ő részei. Nekem viszont szükségem van rájuk.

– Kérlek, Arnold, ne menj el! – mondom, miközben karjait visszafonom a testem köré.

– Mit szeretnél, Juli? Mit tegyek? – bújja a nyakamba. Mély hangjának zengése megrezegteti a bőrömet. Becsukom a szemem, mert nagyon jó érzés.

– Azt, hogy velem maradj, és egész éjjel szorosan tarts a karjaidban.

– Az menni fog – kuncogja, majd megcsókolja a nyakam. Borostája megcsiklandozza a bőrömet, amit imádok, mert ez olyan arnoldos.

Belehalnék a bűntudatba, ha a hálósobába mennénk, és Márk helyére egy másik férfi feküdne, ezért inkább a nappaliban maradunk. A sarokülőgarnitúra egyik része olyan széles, hogy bőven van hely rajta mindkettőnknek, de mi olyan szorosan tapadunk egymás testéhez, hogy még egy keskeny padon is könnyen elférnénk. A hátamat Arnold mellkasához préselem. Érzem a szíve dobogását. Egyik keze a hasamat fonja át, a másik pedig a vállamat. Összekulcsoljuk az ujjainkat. Az állát a fejem búbjára támasztja. A lehelete cirógatja a hajszálaimat. Egy pillanatra elengedi a kezem, hogy maga mögé nyúljon a kanapé szélén tartott világosszürke, vékony takaróért. Egyetlen mozdulattal ránk teríti, majd a keze visszatér előbbi helyére. Hosszú, gyengéd csókot lehelek a kézfejére, majd becsukom a szemem. Így még közelebb érzem őt magamhoz. Hüvelykujja körkörösén cirógat, ajkai millió apró puszit nyomnak a fejem különböző részeire, ahol csak ér. Minden csókja és érintése gyógyír a szívemnek.

– Álmodj szépeket, kedvesem! – suttogja a fülembe, én pedig mosollyal az arcomon alszom el.



Idejét sem tudom, mikor aludtam utoljára ilyen jól. Mosolyogva ébredek, és azon töprengek, talán így aludtam át az éjszakát. Nyugodtnak és kipihentnek érzem magam. Arnold teljesítette a kérésemet, és egész éjjel a karjaiban tartott. Felé fordítom a fejem és miközben hallgatom egyenletes szuszogását, mutatóujjammal óvatosan végigsimítom szép arcát. Lágycsókot nyomok mindkét szemhéjára, az orrára és az ajkaira. Mocorogni, ébredezni kezd, én pedig gyermeki kíváncsisággal figyelem ennek folyamatát. Amikor felnyitja a szemeit, elsőként engem pillant meg.

– Jó reggelt! – suttogom mosolyogva, majd hátrasimítok a homlokából egy hajtincset.

– Szia, édesem – suttogja ő is. – Öröm lenne minden reggel a gyönyörű látványodra ébredni. – Kedvesen rám mosolyog. – Hány óra van?

– Fél tíz múlt.

– Mennyi? – Alkarját a homlokára emeli és halkán felnevet. – Ezer éve nem aludtam ilyen sokáig. A hajnali futásnak már lőttek.

– Bocsi – kuncogom, majd a nyakába fúrom a fejem.

Karjaiba zár, és cirógatja a csupasz vállamat. Egyik lábamat a combjára húzom, és mélyen magamba szívom bőrének édes, férfias illatát, amiért annyira odavagyok. Érintése kezdi

feléleszteni a testemet, de nem érezném helyénvalónak, hogy itt, ebben a házban szeretkezzem vele. Ő is vágyik rám, ezt még ha akarná, sem tudná leplezni. Egyértelműen látom, és ez még jobban feltüzel. De elnyomom magamban a vágyat. A füléhez hajolok és belesúgom:

– Este átmegyek hozzád. Kibírjuk addig?

– Muszáj lesz – kacsint rám pajkosan.

– Kérsz kávét? Esetleg reggelit? – kérdem csak azért, hogy mindkettőnk figyelmét eltereljem valamivel a szexről.

– Ne fáradj vele! – búgja a fülembe, és szorosabban átölel. – Inkább maradjunk így még egy kis ideig. Hamarosan úgyis haza kell mennem.

Boldog elégedettséggel kuckózom be magam erős karjai közé. Résnyire nyitom előtte a szívemet és hagyom, hogy beljebb jöjjön.

Fél tizenegyre jár az idő, amikor kikísérem őt a ház elé. Átfogom a derekát, ő pedig két tenyere közé tartja az állcsontomat és lágyan megcsókol.

– Várni foglak este – suttogja a mosolygó ajkaimnak.

– Juli! – Az erélyes, hangos női hang a nevem kiejtésébe belesűrítette megbotránkozását, felháborodását és csalódottságát.

Arnolddal tüstént szétrebbenünk, és az anyósomra nézünk, aki a járda szélén áll. Amilyen apró termetű, annyira ijesztő a jelenléte. Sötét szemeiből, melyekkel minket bámul, viharfelhők áramlanak a fejünk fölé. Tekintete megerősíti mindazt, amit a hangjával közölt az imént. De mindazok mellett

érzek belőle még valamit: ítélkezést. Mélyen és megbocsáthatatlanul elítél engem.

– Kati néni! Hát megérkezett? – Próbálom palástolni a szégyenemet és a zavaromat, de nem igazán sikerül. Partra vetett halként vergődöm ebben a lehetetlen szituációban.

– Igen. És úgy látom, épp a legjobbkor. Vagy a legrosszabbkor. – Megvonja a vállát. – Attól függ, kinek a szemszögéből nézzük – feleli gúnyosan.

– Akarod, hogy maradjak? – kérdi Arnold halkan. Látom rajta, mennyire aggódik értem.

– Nem kell. Minden rendben van. Menj csak! – felelem.

Amikor hozzám hajol, hogy puszt adjon a homlokomra, hirtelen elhúzódom tőle. Nem csak őt, de magamat is meglepem e cselekedetemmel. Mintha szégyellném őt felvállalni az anyósom előtt. De most nincs időm azon töprengeni, hogy ezzel talán megbántottam.

– Főzhetek kávét? – kérdem Kati nénitől, miután bemegyünk a házba.

– Igen, kérek.

Az ebédlőbe invitálok, ám ő kijelenti, hogy a nappali kanapéja sokkal kényelmesebb megfáradt lábainak. Sokáig időzöm az italok elkészítésével. Igyekszem elhúzni az időt, amennyire csak tudom, hogy minél később kelljen vádló szemei elé kerülnöm. Basszus, mintha az esküdtszék tagjainak kellene bizonytságot tennem az ártatlanságomról. Reszkető kezembe fogom a csészékkel és némi harapnivalóval megrakott tálcát, és remegő gyomorral a szobába megyek.

A helyiség arcátlanul az orrom alá dörgöli, hogy vétkes vagyok. Mindenhol ott virítanak az elmúlt éjszaka nyomai: a kanapé végében az összekuszálódott, félredobott pléd, a csonkig leégett gyertya, valamint a két üres pohár, bennük egy-egy fekete szívószál valamint néhány megfonnyadt limedarábka. Tisztára kiment a fejből, hogy mindent így hagytam, amikor kikísértem Arnoldot. Átfut az agyamon az a nevetséges gondolat, hogy ha most rögtön eltüntetném mindezt, talán Kati néni észre sem venné.

– Ez nem az, aminek látszik – motyogom a világ legbénább és legszánalmasabb mondatát, amit ember csak kiejthet a száján. És az a legszomorúbb az egészben, hogy a múlt éjjel tényleg nem történt semmi.

– Akkor mi ez? Mert nekem úgy tűnik, hogy italozgatás után Arnold itt töltötte az éjszakát. Vagy tévedek? – Felvont szemöldökkel végignéz a kócos hajamon és a gyűrött ruhámon, melyen egyértelműen látszik, hogy abban aludtam. Mivel nem válaszolok, ezért ő a fejét csóválva hangosan sóhajt, majd belekortyol a gőzölgő kávéba, ami olyan erős és fekete, mint az ő engem méregető tekintete.

Régebben nagyon közel álltunk egymáshoz, sok mindent meg tudtunk beszélni. Megtörte őt az élet, mégis mindig talpra állt. Emiatt nagy tisztelettel voltam felé, és vagyok most is. De Márk elvesztésével lazult a kettőnk közötti kapocs. Hogy ennek mi az oka? Magam sem tudom. Egyszerűen így alakult. Talán egyikünk sem találta meg a másikban azt a vigaszt, amelyre oly nagy szükségünk lett volna, ezért jobbnak láttuk elengedni egymás kezét. Én a gyerekeimbe és a munkámba temetkeztem.

Nekem itt vannak Riáék – meg Arnold –, valamint egészen idáig az anyukám. Kati néni a férje szeretete mellett abban próbált békére lelteni, hogy Erikát ne engedje visszaesni a függőségbe. Véglegesen kivették őt az elvonóról, és azóta teljes figyelemmel kísérik az életét. Akárhogyan is, de a módszer hatékonysága őket igazolja, mert Erika azóta is tiszta.

Kati néni számára az örök hűség és a sírig tartó *igen* szent és sérthetetlen. Mindig is osztoztam a véleményén, aminek ő igazán örült. Miután elveszítettem Márkot, neki természetes volt, hogy ezután nem fogok más férfit keresni magam mellé. Ezzel én is így voltam – egészen mostanáig. Amíg nem jött Arnold. Szerettem volna ezt szépen és kedvesen beadagolni az anyósomnak. Megértetni vele, hogy az érzéseim a fia felé semmit nem változtak, és soha nem is fognak, viszont szeretnék boldog lenni. De most már mindenben elbizonytalanodtam. Teljes káosz uralkodik a fejemben és a szívemben. Jelenleg semmiben sem vagyok biztos. Legkevésbé önmagamban és az érzéseimben.

– Legalább ne itt, a fiam házában henteregnél más férfiakkal!
– jegyzi meg fagyosan.

Szoborra dermedek a szavaitól. Úgy beszél velem, mintha egy olcsó ribanc volnék. A kezemben félúton megáll a csésze, amit jobbnak látok mielőbb visszatenni az asztalra. Amilyen erősen remeg a kezem az idegességtől, a végén még a ruhámra vagy a szőnyegre lötytyinteném a kávé.

– Ez ugyanúgy az én házam is – jegyzem meg halkán és bátortalanul. – És nem hentergem más férfiakkal. – Ki kell állnom önmagamért, ugyanis más nem teszi meg helyettem.

Kati néni mindezt elengedi a füle mellett. Egyszerűen meg sem akarja hallani, amit mondok. Rosszul érint az igazságtalansága.

– Nem is tudom, kire haragszom jobban – sóhajtja csalódottan. – Rád vagy Arnoldra. A hűtlen feleségre, vagy a hazug barátira.

– Nem vagyok hűtlen! – csattanok fel, de menten megbánom, és lecsendesítem a hangom. – Ön is jól tudja, hogy sosem bántottam Márkot.

– Az emlékét viszont megcsaltad. – Belém fúródó tekintete újabb késdöfés a lelkiismeretembe. Erre nem tudok mit felelni. Szégyenemben lehajtom a fejem. – Tudod, Julikám, az asszonyi szív csak egy férfit szerethet egész életében. Ez a mi sorsunk, ezt el kell fogadnunk. Ha én elveszíteném Sándort, sosem akarnék mást a helyébe. Még a gondolata is elborzaszt. – Fintorogva összerándul, mintha citromot nyalt volna. Én továbbra is hallgatok. Érzem, hogy a torkomat sírás fojtogatja. – Megértem, hogy fiatal vagy, hogy vannak – köhint egyet – bizonyos testi igényeid. De azokat legalább ne Márk ágyában elégítsd ki!

Ökölbe szorítom a kezem, hogy ne remegjen. Szeretném magam megvédeni, de nincs értelme. Kati néni makacs, mint az öszvér. Ha a fejébe vesz valamit, nincs az az isten, aki azt kirángatná belőle. Olyan édes-mázasan tálalja fel, hogy vétkes vagyok, hogy lassan magam is kezdem elhinni. Soha ezelőtt nem markolta ilyen erős szorítással a szívemet a bűntudat, mint most. Rá kell jönnöm, hogy az anyósomnak talán igaza van: egy csalárd, gonosz, hűtlen feleség vagyok. *Mégis mi a fenét képzeltem?*

Tizenegy

Arnold

Haragszom magamra, amiért ilyen kellemetlen helyzetbe hoztam Julit az anyósa előtt. Ha csak öt perccel korábban eljövök tőle, mindez nem történik meg. Tudom, hogy szegénykém mennyire sérülékeny és bizonytalan. Nem hiányzik neki egy újabb gond. Igazából nem is értem, hogy Katalin min húzta fel magát ennyire. Juli az égvilágon semmi rosszat nem tett. Ezzel mindkettőjüknek tisztában kell lenniük.

A délutánt egy hosszú és kiadós edzéssel töltöttem, hogy levezessem a felesleges feszültséget. Sajnos nem sikerült. Délelőtt óta velem van a szűnni nem akaró rossz sejtelem. Türelmetlenül járkálok fel-alá a lakásban, mint egy ketreche zárt oroszlán. Julira várok. Tíz perce üzent, hogy elindult hozzám. Most már bármikor befuthat. A másodpercek olyan idegesítően lassan vánszorognak, hogy legszívesebben rájuk kiabálnék, hogy igyekezzenek már. Amikor végre felberreg a kapucsengő, hangosan kifújom a tüdőmbe szorult levegőt és az ajtó felé megyek.

Juli rossz állapotban van. Duzzadt és piros szemei elárulják, hogy sokat sírt. Farmer van rajta és egy egyszerű, szürke póló. Haját copfba fogta a tarkója fölött. Amint meglátom, a karjaimba vonom.

– Édesem! – suttogom a hajába. Az a tervem, hogy bármi áron, de kiűzöm belőle a szomorúságot. Máskor is megtettem

már, ezúttal is képes leszek rá. – Annyira aggódtam érted. – Hallom, ahogy sírdogál. Szorosabban tartom, simogatom a hátát, hogy megnyugtassam. Ezer és ezer pusztit lehelek a hajára. – Kérlek, mondd el, mi történt! – kérlelem halkán.

Kibontakozik a karjaimból. A közelemben lévő előszobai szekrényről elveszem a félig teli csomag papír zsebkendőt és neki adom. Látom, hogy szüksége van rá. Kifújja az orrát, megtörli a szemét és az arcát.

– Gyere, menjünk beljebb! – hívom, mert továbbra is az előszobában állunk.

Juli nemet int a fejével. Mélyen magába szívja a levegőt, majd hangosan kifújja.

– Beszélnünk kell – mondja.

Ez nem hangzik túl jól. A frászt hozza rám.

– Megijesztesz, kicsim. – Hangom kedveskedő, de ordít belőle az aggodalom.

Néhány túl hosszú másodpercig hallgat. Látom rajta, hogy azt mérlegeli, kimondja-e vagy sem. Végül egy mély sóhajjal együtt megteszi:

– Azt hiszem, nekem ez nem megy.

– Hogy micsoda nem megy? Juli? Semmit nem értek. – Teljesen összezavar. Mégis mi a fene történt vele azóta, hogy délelőtt elváltunk egymástól? Mit mondott neki az anyósa? Mély hallgatásba burkolózik. Látom, hogy háború dúl a lelkében. A saját csatáját vívja önmagával. Zaklatott, és még nálam is riadtabb. Közelebb lépek hozzá, és megfogom mindkét vállát. – Édesem, szépen kérlek, beszélj hozzám! – A

szememmel könyörgök neki, hogy nézzen rám, ám ő ehelyett elfordítja a tekintetét.

– Sajnálom, Arnold – motyogja maga elé. Bukfencet vet a gyomrom. Majd még egyet. Azután újra. A gyomrom folytonos cigánykerekét jár bennem az idegességtől. Lehajtott arcát nézem, próbálom leolvasni róla a gondolatait. Az érzéseit. – Azt hiszem, hibát követtünk el.

– Tessék? Hibát? Miféle hibát? – Elengedem a vállát, mert attól félek, hogy idegességemben még véletlenül megszorítom.

Nem felel, nem beszél. Kínoz a hallgatása. A hajamba túrok, majd a tarkómon egymásba kulcsolom az ujjaimat és fújtatva a plafonra bámulok. *Hát ezt nem hiszem el!* Egyszerűen nem akarom elhinni, amit mond. Ismét járkálásba kezdek, épp úgy, mint amikor rá vártam. Kattog az agyam. Próbálom megfejteni, mi romlott el. *Mit ronthattam el?*

– De hát, olyan jól megvoltunk. Olyan szépen alakultak a dolgaink. – Ránézek, de ő még mindig a padlót bámulja. Látom, hogy némán sír. – Juli? Te nem így látod? – Igyekszem megkapaszkodni valamibe, hogy ne zuhanjak a mélybe.

– Sajnálom – szipogja. – Tévedés volt.

Ez tette be nálam a kaput. Döbbenten rámeredek.

– Tévedés? Neked én tévedés vagyok? – kérdem valamivel hangosabban, mint szerettem volna. Most sem válaszol. Úgy mered a földre, mintha odaragasztották volna a tekintetét. Kezd elborulni az agyam. – Mondd a szemembe! – Ezúttal kiabálok. – Nézz a szemembe és úgy mondd, hogy nem jelentek számodra semmit!

Vállát rázza a zokogás, miközben folyamatosan nemet int a fejével. Szenved, akárcsak én. Érzem, hogy szememet marják a sós könnyek. Kipislogom őket, mert nem gyengülhetek el. Még nem.

– Arnold, ne kérd ezt tőlem! – nyöszörgi.

– De muszáj. – Megremeg a hangom. – Mert ha képes vagy a szemembe mondani, hogy nem érzel irántam semmit, akkor én képes leszek elengedni téged. Kérdezés nélkül hagylak kilépni azon az ajtót. – Visszaszívom az orromba tóduló könnyes váladékot, és az ajtóra mutatok. – Mert abból biztosan tudni fogom, hogy hazudtál – teszem hozzá halkan.

Végre rám emeli a tekintetét és kérdően pislog. Gyönyörű arcán patakzanak a fájdalmas könnyek. Teszek felé néhány lépést, végül megállok előtte. Minden mozdulatomat árgus szemmel követi. Szeretném megérinteni, lecsókolni arcáról a szomorúságot, és az ölelésemmel kiűzni a szívéből a bánatot. Mégsem teszem. Ehelyett tükröt tartok a lelkének, hogy megláthassa benne önmagát. Halkan beszélni kezdek:

– Becsaphatod magad, Juli. Hazudhatsz önmagadnak és másoknak is. De nekem nem. Az sem érdekel, ha letagadsz a világ előtt. Nem számít, mert én tudom az igazat. – Közel hajolok az arcához, de nem érintem meg. Szavaimat az ajkaira lehelem: – Jobban ismerem a lelked, mint te magad. Tudom, hogy érzel irántam valamit. Sosem mondtad ki, viszont annál többször megmutattad. Főleg azon a gyönyörű éjszakánkon, melynek minden egyes pillanata igaz volt. A szavak lehetnek hazugok, a tettek azonban soha.

Olyannyira meglepődik, hogy néhány percre a sírást is abbahagyja. Talán sikerül végre áttörnöm a falat, amit délelőtt óta maga köré emelt. Egy hajszálnyit sem húzódok hátra, érzem a bőrömön forró leheletét. Mellkasa idegesen hullámzik. Szeretném megcsókolni, és tudom, hogy ő is akarja.

– Eddig megbíztál bennem. Most miért kételkedsz mégis? – suttogom. – Akár elismered, akár nem, de te magad is tudod, hogy én tudnék neked segíteni. Ne tolj el magadtól! Együtt megoldjuk. Csak bízd rám magad!

Némán folynak a szeméből a könnyek. Tekintete riadt és kétségbeesett. Annyi gyötrelem van benne, amiből nekem is jut bőven. De nem baj, én elviselem. Azt szeretném, hogy adja át szívének minden csepp fájdalmát, majd én cipelem helyette egy életen keresztül. Akár az örökkévalóságon át. Megtennék érte bármit, csak ne szenvedjen végre. Ha kell, gondolkodás nélkül lemondok róla, ha azzal békére lel. De tudom, hogy nem ez lenne a megoldás. Szívem minden egyes dobbanása azt üzeni, hogy nekünk közös az utunk.

Most már én sem tartom vissza a könnyeimet. Amikor észreveszi, még jobban sírni kezd. Átölelem, és olyan szorosan fogom, hogy épp csak össze nem roppantom törékeny csontjait. *Istenem, annyira szeretem!* A pólóm a mellkasomhoz tapad a könnyeitől. Vajon még mennyi el nem sírt fájdalom lakozik a szívében?

– Együtt megoldjuk – suttogom remegő hangon, miközben a haját simogatom. – Meg fogjuk oldani. – Juli válaszul motyog valamit, de nem értem a szavait. – Hogy mondod? – kérdem, és pusztit nyomok a fejére.

– Hogy ezt nem lehet megoldani – sírja.

Kissé eltolom magamtól, hogy a szemébe nézhessek. Hogy a szemembe nézhessen.

– Tudom, hogy most zaklatott vagy. De ne félj! Mindent meg lehet oldani. – Lesüti a szemét. – Igaz Juli? Mit mondott neked Katalin?

– Azzal vádol, hogy megcsaltam Márkot.

– Ho-hogyan? – Kibuggyan belőlem a nevetés, melynek hangzása könnyen összekeverhető a sírással. – De te nem csaltad meg Márkot.

Védekezően összefonja maga előtt a karját.

– Azt mondta, hogy én hűtlen feleség vagyok, te pedig hazug barát.

– De te egy szavát sem hiszed. – Ezt kijelentem, nem pedig kérdezem. Megvonja a vállát. Leesik az állam. Nem lehet, hogy elhiggye ezt a szarságot. Idegesen végigszántok a hajamon, majd Juli állát megfogva felemelem a fejét, hogy a szemembe nézzen. – Juli! Tudod, hogy ez nem igaz. Mi nem tettünk semmi rosszat.

Ekkor elrántja a fejét az ujjaim érintéséből, és sírva üvölteni kezd:

– Te nem is! Csak én! – Mutatóujjával a mellkasára bökdös. – Egy utolsó féreg vagyok, Arnold! Legszívesebben szemen köpném magam, amiért ezt tettem! Amiért megcsaltam a férjemet. Ő nem ezt érdemelte tőlem, bassza meg! – Idegesen zihál, és hátrasimít a haján.

Alapjáraton türelmes ember vagyok, de most érzem, hogy kitörni készül belőlem az állat. Elborul az agyam, nem tudok

józanul gondolkodni, és már nem is akarom visszafogni magam.

– A kurva életbe, Juli! Fogd már fel végre, hogy Márk meghalt! Halott! Érted? – ordítom. – Soha nem fog visszajönni!

Amint ezeket kimondtam, pontosabban kiüvöltöttem, tüstént vissza akarom szívni, mert észreveszem, hogy Juli megijedt tőlem. Sosem hallott még ordítani, mivel nem is szoktam. Úgy pislog rám, mint egy szörnyeteggé vált idegenre. Tudom, hogy viselkedésemmel túllöttem a célon és megbántottam őt vele. Ez nem vall rám. Őszintén megsajnálom mindkettőnket.

– Bocsáss meg! – motyogom. Úgy szégyellem magam, mint életemben még soha.

– Nem, igazad van – feleli sírás nélkül, fagyosan, érzelemmentesen. – Márk valóban nem fog visszajönni. És tudod mit? Hátralévő életem minden egyes kibaszott másodpercében azt kívánom, hogy bár ne így lenne!

A bejárati ajtó hangos csattanása légyzümmögés ahhoz képest, amekkora csörömpöléssel szilánkokra törik a szívem.



Két napja nem láttam, nem hallottam felőle. Az ideg megesz. Miután rám csapta az ajtót, magamra kapkodtam a futószerelemet és tizenöt kilométert beleraktam a lábaimba. Úgy futottam, mint akit kergetnek. Hajtott az adrenalin, a

feszültség, a zaklatottság. A testemet a végsőig kimerítettem, az agyam azonban ugyanolyan éber maradt. Egy pillanatra sem hagy nekem nyugtot. Kedd óta nem alszom. Éjszakánként álmatlanul forgolódom és Julira gondolok. Múlt éjjel elkocogtam a házukig. A nappali ablakainak redőnyein át kiszűrődött a fény. A zsebembe nyúltam a telefonoméért, hogy felhívjam és megkérjem, engedjen be. Aztán mégsem tettem. Lemondóan sóhajtottam, majd hazasétáltam.

Holnap lesz az osztálytalálkozó. Legszívesebben lemondanám. Egyedül Juli miatt nem teszem meg. Abban bízom, hogy eljön, ahogy mondta, és ott talán tudunk beszélni. Nagyon nem így terveztem ezt a hetet. Azt hittem, hogy minden éjjel velem lesz. Hogy kihasználjuk ezt a néhány napot, amíg a gyerekeink nincsenek itthon. Ehelyett mi veszekedtünk egy hatalmasat, és attól félek, hogy szakítottunk is. Még most sem akarom elhinni, hogy mindez a valóság, és nem csupán egy rossz álom. Minden olyan szépen alakult közöttünk. Juli mind jobban kezdett feloldódni és egyre közelebb engedni magához, amiért én végtelenül boldog és hálás voltam. Végre közös útra tévedtünk. Nem gondoltam volna, hogy egy óvatlan pillanatban majd elragadja őt mellőlem a hurrikán és messzire sodorja. A kérdés már csak az, hogy rálelhetek-e még egyszer ebben a tomboló viharban.

Úgy érzem, nem bírom tovább. Muszáj hallanom felőle, különben megbolondulok. Bemegyek a hálósobámba és az éjjeliszekrényemről felemelem a telefonomat. Ránézek a beagle formájú pralinéra, amit azóta itt tartok, hogy Juli

megvette nekem. Kedves kis csokipötty szemei szomorúan néznek rám.

– Neked is hiányzik, igaz? – kérdem fennhangon.

Azt hiszem, kezdek bedilizni. Egy darab csokoládéval beszélgetek. Grimaszolva hátat fordítok, és kimegyek a szobából. Menet közben a telefonomon előhívom a híváslistát, majd megérintem a keresett nevet és a fülemhez tartom a készüléket. Amíg várakozok, bal alkarommal a falnak támaszkodom és ráfektetem a homlokomat. A harmadik csengésre beleszól a hang:

– Szia, Arnold! Na, mondd, mi újság?

– El fogom őt veszíteni, Ria – sóhajtom kétségbeesetten.

Ria nagyot sóhajts és egy ideig nem felel.

– Ne mondd ezt! Te is tudod, hogy Juli mennyire bizonytalan. Akár egy bárányka.

– Ártatlan – szólok közbe.

– Mi van?

– A bárányok ártatlanok, Ria. Nem pedig bizonytalanok. – Kioktatom, pedig esküszöm, nem akartam.

– Tökmindegy. Itt most nem is ez a lényeg.

– Tudom, bocs. Nem akartam kötekedni. Csak rossz passzban vagyok. – A konyhaasztalra teszem a szemüvegem és összeacsipentem az orrnyergem.

– Semmi baj. Megértetek. Juli engem is elhajtott.

– Tessék? Téged? Ezt nem hiszem.

– Pedig így van. Állandóan leráz. Menekül előlem, mert nem akarja hallani a véleményem – kuncogja. – Én melletted vagyok, Arnold.

- Kösz, ez sokat jelent nekem.
- Nagyon boldog volt veled.
- Éppen ez a baj. Hogy csak *volt* – sóhajtom.
- Ne add fel! Adj neki időt!
- Időt? Ria! A világ összes idejét nekiadnám, ha tudom, hogy végül velem marad. De kezdem elveszíteni a reményt. Azt hiszem, Juli sosem lesz felkészülve arra, hogy elengedje Márkot.
- Csak össze van zavarodva. Magad is tudod, hogy sosem volt az a határozott típus. Viszont ha valamit – pontosabban valakit – biztosnak érez, ahhoz foggal-körömmel ragaszkodik. – Erre nem tudok mit felelni. – Figyelj rám! Ma ráerőszakolom magam és beszélek vele. Épp ideje, hogy a kezembe vegyem a dolgokat – jelenti ki elszántam. – Jössz holnap a buliba, ugye?
- Az a tervem.
- Remek. Ott találkozunk.
- De mi van, ha... – Ki sem merem mondani azt, amitől a legjobban tartok.
- El fog jönni. Efelől biztosíthatlak.
- Kösz, Ria – rebegem hálásan.
- Neked csupán annyi a dolgod, hogy a szokásos szívdöglesztő formádat hozd – vihogja. – Ja, és zöldben legyél!

Tizenkettő

Juli

A tegnap délutánom Izabelláé volt. Elvittem őt fagyizni, és amíg mohón elpusztította a három hatalmas gombócból álló fagylalttornyot, részletesen elmesélte a nyaraláson gyűjtött élményeit. Ezután a kedvenc játszóterére mentünk, ahol sokat mókáztunk és rengeteget nevettünk. A kiadós mozgástól megéhezett, ezért a napot egy-egy szelet pizzával koronáztuk meg. A világoskék blúzán foltot hagyott a rácsöppenő ketchup, amivel mi egy percre sem törődtünk. Ahogyan Ria sem fog. Kifejezetten jólesett a vele töltött idő, mert addig sem a gondjaimmal törődtem. Sikerült néhány órára megszabadulnom tőlük, de amint hazaértem a fojtogatóan sűrű csendbe, máris újra magába zárt.

Ma munka után azonnal a temetőbe jöttem. Órák óta itt vagyok, és egy darabig még biztosan maradok. Ez az egyetlen hely, ahol gondolkodni tudok. Ahol nem zavar senki. Máskor mindig beszéltem Márkhoz. Meséltem neki a napjaimról, az érzéseimről, a gyerekeinkről. Most minderre képtelen vagyok. Csak ülök némán, saját gondolataimba merülve, egyetlen szó nélkül. A fölém tornyosuló fenyőfa ágai kellemes hűvöset adnak a tikkasztó melegben. A langyos szél elhozza nekem az édes gyantaszagot. Összeborzolja a hajam és a tincseimet az arcomba fújja, hiába simítom ki belőle újra és újra. Végül a

táskámból előkeresek egy csatot, és segítségével feltűzöm a tarkóm felett.

Nem mondhattam el Arnoldnak az igazat. Mégis hogyan tehettem volna? Már így is épp eléggé megbántottam szegényt. Több szúrást képtelen lettem volna ejteni a szívére. Majd' belehaltam a fájdalomba, amikor magára hagytam őt a bánatával. Azzal, amit én okoztam neki. Ugyanolyan utolsó féreg vagyok, mint amilyen az az önző Kriszta volt. Mégsem volt más választásom. Az anyósom a tudtán kívül ráébresztett valamire: Arnold nagyon-nagyon fontossá lett számomra. Rájöttem, hogy a közelmúltban többször gondoltam rá, mint Márkra, illetve a hiányára. E fölött elsiklottam, észre sem vettem, amíg meg nem jelent Kati néni és kiselőadást tartott arról, hogy mi egy hűséges feleség dolga. Bepánikoltam, hogy Arnold majd kitúrja Márkot a szívemből, és hamarosan feledésbe merül. Ő viszont nem ezt érdemli tőlem, hisz' a legcsodásabb férj volt. Nekem kell életben tartanom az emlékét. Számomra már csak ennyi maradt belőle: tizenhat év keserűséggel átítatott boldog emlék. Ezt nem engedhetem el, hogy a ködbe vesszen, bármennyire is vágyom Arnoldra.

A hátam mögül lépéseket hallok közeledni, melyeknek halk zaját elnyeli a zöld fű. Talán a gondnok az, vagy valamelyik itt nyugvó lélek egyik hozzátartozója. Bárki is legyen, nem fordulok meg. Még akkor sem, amikor a közvetlen közelemben hirtelen elnémulnak a csendes léptek.

– Szóval itt bujkálsz.

– Szóval megtaláltál – felelem Riának az övéhez hasonló hangszínen úgy, hogy közben nem nézek rá, sőt meg sem

moccanok.

Kérdezés nélkül mellém ül. Ugyanazt a testtartást veszi fel, amelyben én vagyok. Mintha csak az árnyékom lenne. Mindkét talpunk a földön, tenyereink a testünk mellett a pad szélébe kapaszkodnak. Csendben meredünk magunk elé. A fák lombjai között és a bokrokban megbúvó madarak csicsorgásán kívül semmilyen egyéb hang nem szól közbe. Ria jelenléte megnyugtat. Nem vágytam társaságra, most mégis örülök, hogy itt van. A jobb kezem hajszálnyi távolságra van az ő baljától. A kisujjammal óvatosan megérintem, amire ő azonnal reagál. Egymásba fűzzük az ujjainkat, és szótlánul, mozdulatlanul üldögélünk tovább.

– Nagyon megbántottam őt, Ria – szólalok meg halkan, óvatosan. Felemészt a bűntudat, amit mindkét férfi iránt érzek.

– Ebben maximálisan egyetértek veled.

Szavainak minden hangja egy-egy szúrás vérző szívembe, még akkor is, hogy tudom, igaza van. A vállára hajtom a fejem és nagyot sóhajtok.

– Mégis mi a fenét csináljak?

– Kérj tőle bocsánatot!

– Mintha az olyan egyszerű lenne – felelem keserűen.

– Mondták már neked, hogy mennyire hülye vagy? – Felemelem a válláról a fejem, és amióta itt van, most először nézek rá. Döbbent és értetlen arckifejezésemet látva gunyorosan elvigyorodik. – Jól hallottad, Juli. Világraszóló idióta vagy.

Első és ösztönös reakcióm megsértődni a szavain, majd magyarázkodásra nyitni a szám, hogy megvédjem magam.

Végül egyiket sem teszem. Ehelyett beismerem a barátnőm igazát. Szégyenkezve lesütöm a szemem és vállat vonok. Egész tenyerével beburkolja a kézfejem és megszorítja, hogy éreztesse, velem van és szeret.

– Igazán szerencsésnek mondhatod magad, amiért kaptál még egy esélyt a boldogságra. Sok embernek egyetlen csepp sem jut a szerelemből. Neked viszont Cupido kiásott egy hatalmas kutat, ami sosem szárad ki. Igyál belőle, vagy fürödj meg benne! Bánom is én, mit csinálsz, de ne lökd el magadtól Arnoldot!

Szavai elgondolkodtatnak. A szívem mélyén valami azt súgja, Riának igaza van, és fogadjam meg a tanácsát. De egy láthatatlan erő mégis visszatart és elbizonytalanít.

– És mi lesz Márkkal? – kérdem tőle félve.

– Márk teste itt van. – Szabad kezével az előttünk álló fekete márványkőre mutat. – A lelke pedig itt. – A szívemre bök az ujjával. – Ez a két dolog már sosem fog megváltozni, bármi is történjék. Fogadd el végre, és temesd el magadban a múltat! – Kiszökik a szememből egy könnycsepp, amit azon nyomban elmorzsolok. – Engedd be az életedbe a boldogságot, Juli! Nálad jobban kevesen tudják, hogy milyen törékeny az élet.

Egyszerre nézünk a sírkőre, oda, ahol hófehér betűkkel Márk neve áll. Alatta pedig érkezésének és távozásának évszámai, melyek között borzongatóan rövid idő telt el.

– Arnold szeretni tudna téged egy életen keresztül, ha végre hagynád neki.

Későre jár, mire hazaérkezem. Készítek egy szendvicset és magamba erőszakolom. Muszáj, mert reggel óta egy falatot sem

ettem. Ezután elnyújtózom a kanapén és kezembe veszem az aktuális olvasmányomat. Nem fádom, mégis magamra húzom a szürke plédet, ami alatt három nappal ezelőtt Arnold ölelésében aludtam át az éjszakát. A takaró még halványan őrzi az illatát. Az arcomhoz szorítom és lehunyt szemmel mélyen magamba szívom. *Hiányzol! Bocsáss meg!* Ezt az üzenetet elsősorban Arnoldhoz intézem, de kicsit Márknak is szól. Hiába. Ő nem tud nem hiányozni nekem. Mégis, most Arnoldra sokkal jobban vágyom, mint elhunyt férjemre.



A nappaliban talál rám a reggel. Fáradt vagyok, nyúzott és kialvatlan. Unottan feltápászkodom és kitámolygok a fürdőbe. Talán egy frissítő zuhany segít rajtam. Monoton mozgással elkészülök, hogy ledolgozzam a hét utolsó munkanapját. Ma este lesz az osztálytalálkozó, de jelen pillanatban egy cseppnyi hangulatom sincs hozzá. Ha Ria nem lenne ennyire rámenős, tuti, hogy itthon maradnék. Tegnap a lelkemre kötötte, hogy ma hétre legyenek kész. Jocó felajánlotta, hogy elvisz minket, éjjel pedig majd hazataxizunk. Nincs kibúvó, muszáj elmennem.

Amikor kilépek a házból, meglátom, hogy a kapu alá becsúszttak valamit. Hunyorogva nézem a lapos tárgyat, melynek hófehér, fényes felülete visszaveri a napfényt. Hamar rájövök, hogy mi az és kitől jött. Ettől máris éberré válok.

Kíváncsi mosollyal az arcomon nyitom fel a fedelét, melynek belső felén a következő, kézzel írott üzenet áll: *Kérlek, ne hagyjuk, hogy ez legyen az utolsó! Várni fogok rád ma este, és ha kell, egy életen át...* Amint elolvasom, nyomban összefacsarodik a szívem. Biztos vagyok benne, hogy Arnold ugyanezt érezhette írás közben, és ettől még szomorúbbá válok. Néhány hete arra kért, engedjem neki, hogy elhalmozhasson a finomabbnál finomabb, hattyú formájú pralinékkal. Most pedig attól tart, hogy az élet (vagy talán inkább egy rossz döntésem) kegyetlenül eltaposta a kapcsolatunk magját, mielőtt az szárba szökkenhetett volna. Óvatosan végigsimítok a szavakon, mintha ezzel vigaszt adhatnék sebzett szívének. Egy percen át gyönyörködöm a hattyúban, közben próbálom kitalálni, vajon milyen ízű lehet a tölteléke. Újra és újra elolvasom Arnold írását, melyből ordít a kétségbeesettség. Ami sajog, éget, szúr belülről. De mindez kell nekem. Minden egyes tűszúrásra szükségem van. Ugyanis Arnolddal ellentétben én megérdemlem a fájdalmat.

– Nem, azt én sem szeretném, drága Arnold! – suttogom elcsukló hangon, majd elhomályosul előttem a szép ajándékom látványa.

Lassan és nehezen telt le a munkaidő, de most végre itthon vagyok. Elbújhatok a besötétített hálósobám rejtekében, hogy lepihenjek egy órára. Egész délelőtt alig tudtam a munkára koncentrálni. Folyton az esti partin, Arnoldon és Márkon járt az eszem. Valamint az anyósomon, aki a látogatása óta felfelbukkan a lelki szemeim előtt. Tegnap este majdnem felhívtam. Szerettem volna beszélgetni, kibékülni vele, tisztázni

a félreértést, mégsem volt hozzá bátorságom. Már épp elszundítanék, amikor rezegni kezd mellettem a telefonom. Szidom magam, amiért nem kapcsoltam ki a készüléket. De amikor meglátom, hogy Kati néni hív videóchaten, nyomban kiröppen belőlem a fáradság és bukfencet vet a gyomrom. A konyhába sietek és leülök az ablakkal szembeni székre, hogy természetes fényben lehessenek a beszélgetésünk alatt. Remegő ujjamat elhúzó a kijelzőn, hogy fogadni tudjam a hívását.

– Szervusz, Julikám! – köszönt. – Azért hívlak, mert bocsánatot szeretnék kérni tőled. Ne haragudj, amiért igazságtalanul viselkedtem veled.

– Kati néni, kérem...

– Engedd meg, hogy előbb elmondjam, amit akarok. – Mélyet sóhajt, és folytatja: – Elismerem, furcsa volt téged más férfival látnom. Ráadásul épp a fiam egyik jó barátjával. De ez nem mentség arra, hogy olyan csúnyán beszéltem veled. – Szégyenében lesüti a szemét. Vesz néhány újabb mély levegőt, hogy erőt gyűjtsön a folytatáshoz: – Márk és te a szememben mindig is egyek voltatok. Sosem tudtam úgy gondolni egyikőtökre, hogy a másik ne jelenjen meg előttem azon nyomban. Ez a mai napig is így van. – Szomorúság gyűlik a szemébe, az én torkomba pedig egy jókora gombóc. Elérzékenyülök a szavaitól. – Tudom, hogy mennyire szeretted őt. Épp emiatt lepett meg, hogy hirtelen mással vagy.

– Sajnálom, Kati néni. Kérem, higgye el, hogy aznap terveztem elmondani önnek, hogy találkozgatom valakivel. Esküszöm, nem akartam, hogy így tudja meg! – Kétségbeesett hangom tisztán tükrözi a bensőmet.

– Juli, nyugodj meg! Te nem tettél semmi rosszat. Én reagáltam túl a helyzetre. – Kipislogja a szeméből a könnyeket.
– Már korábban be kellett volna látnom, hogy túl fiatal vagy ahhoz, hogy egyedül éld le az életed. Nincs jogom elvárni tőled, hogy ezt tedd, és nem is akarom. Csak váratlanul érintett, ez minden.

A könnyeimen át hálásan rámosolygok. Nehéz súly gördül le a szívemről.

– Köszönöm szépen – rebegem, és megtörölöm a szemem. – Nem is tudja, hogy mindez milyen sokat jelent nekem.

– Mindig is a lányomként szerettelek téged. Azt hiszem, egyszerűen csak megijedtem, hogy téged is el foglak veszíteni. – Újabb kövér könnyek buggyannak ki a szeméből. Zavartan nevetgélve letörölgeti őket az arcáról. – Tudom, hogy ennek semmi értelme. Ne haragudj, kérlek!

Őszintén megsajnálom ezt az elveszett, jóságos asszonyt, akire túlságosan sok csapást mért az élet. Nagyon is értem, amit mond. Bár Erika tiszta, de az ő élete sosem lehet teljes és harmonikus. Damoklész kardja ezután már mindig nem csak az ő, hanem az egész családja feje felett ott fog lebegni. Emiatt az anyósom állandó aggodásban él. A stabil és szép életet élő fia pedig tragikus hirtelenséggel meghalt. Én vagyok az egyetlen kapaszkodója, ami a normális életben tartja. Igaz, hogy az elmúlt években keveset találkoztunk, a szívemben mégis mindig a legnagyobb szeretettel gondoltam rá és Sándor bácsira. Régebben próbálkoztak párszor, hogy meghívják magukhoz egy-egy hétre az ikreket, amit viszont én nem engedtem soha: egyszerűen félek Erika közelébe engedni őket.

Emiatt emészt a bűntudat, mégsem tudom elengedni ezt a fóbiámat.

– Kati néni, azon, amit a fia iránt érzek, senki sem tud változtatni. Szeretni fogom őt, amíg élek.

– Tudom, kislányom, tudom – szipogja. – Te nagyon jó lélek vagy, Julikám. Ezért sem szabad, hogy egyedül maradj. Menj, és éld szépen az életed! És tudd, hogy az égvilágon semmi rosszat nem gondolok rólad!

Őszinte szeretettel és csodálattal nézek rá a könnyeimen keresztül. Legszívesebben átölelném, amiből érezné, nem haragszom rá. Az ember követ el hibákat, tesz vagy mond olyat, amit később megbán. De amíg van elég bátorsága és a szívében megfelelő mennyiségű szeretet ahhoz, hogy bocsánatot kérjen, addig bármit újra lehet kezdeni.

Még egy jó félórán keresztül beszélgetünk egymással. Jobbára én mesélek neki. Anyáról, illetve utolsó napjairól, a gyerekekről, a mindennapjaimról, és egy kicsit Arnoldról is, mert érdeklődik felőle. Elmondom, hogy tetszik nekem, és őszintén megvallom a vívódásaimat. Ismét elnézést kér, látom a szemében a bűnbánatot. Bátorít, azt tanácsolja, hogy előre felé tekintsek. Mindkettőnk lelkét felszabadította ez a bensőséges beszélgetés, és miután bontottuk a hívást, megszállt egy kellemes nyugalom.

Már jóval hét óra előtt készen vagyok. Felvettem a Riától kapott méregzöld színű ruhát, a hajamat pedig laza hullámokba szárítottam. Némi smink, parfüm, és a külsőm készen is van. Belülről viszont izgulok és nyughatatlan vagyok. Alig várom, hogy találkozzam végre Arnolddal, de félek is tőle. Mit mondjak

majd neki? Egyáltalán én kezdeményezzek? Vagy várjam meg, amíg ő nyit felém? Vagy a ma reggeli ajándéka volt az első közeledő lépése, és most már rajtam a sor? Megkönnyebbülten sóhajtok fel, amikor meghallom Jocó autóját begördülni a házunk elé. Végre valami, ami kiszakít ebből az örült eszmefuttatásomból.

Ria gyönyörű, mint mindig. Éjfekete hajához, ami sűrű hullámokban omlik a karjaira és a hátára, tökéletesen passzol ez a piros ruha, amely kiemeli nőies idomait. A szemét erősen, mégis ízlésesen kihúzta feketével, ajkai pedig vörös rúzszt kaptak. Állati dögös, és ezt meg is mondom neki. Miután beülünk az autóba – ő Jocó mellé, én pedig hátra –, nevetve így válaszol:

– Akárcsak te, drága barátnőm! Tuti, hogy mi leszünk az est két fénypontja. Igaz, bébi? – Játékosan a férje vállára csap.

– Van okom aggódni? – kérdi Jocó, de csak viccből, mert ő maga is tisztában van vele, hogy Riát egyetlen férfi sem érdekli rajta kívül.

– Ó, édes, tudod, hogy én csak neked ragyogok – dorombolja neki Ria, majd puszit nyom az arcára. Magamban jókat kuncogok rajtuk. Imádni valók.

Jocó leparkol a Szitakötő elé. Kiszállunk, és Ria még hátraint neki:

– Puszilom Izabellát! – Jocó most fog érte menni a szüleihez.

– Átadom, cicám. Érezzétek jól magatokat! És Juli? – Érdeklődve ránézek. – Mindent bele! – Sokatmondón rám kacsint. Tudom, hogy Arnoldra céloz, ahogy azt is, hogy ők ketten nagyon jóban vannak. Jocó bizonyára mindent tud

kettőnkről. De ezt én egy cseppet sem bánom. Ahogy nekem jólesik Riával megbeszélni a gondjaimat, úgy Arnoldnak is szüksége van egy megbízható jó baráttra.

Amikor belépünk az étterembe, lopva körbenézek. Tekintetemmel Arnoldot keresem, és amikor sehol nem látom, elfog a csalódottság érzése.

– Nyugi, el fog jönni – mosolyog rám a barátnőm, és vállával megböki az enyémet. – Gyere, ülünk le oda és igyunk valamit!

Az asztal felé megyünk, amelyikre Ria rámutatott az imént. Korán érkeztünk, még alig vannak néhányan. Rendelünk magunknak egy-egy koktélt. Ria Pina Coladát kér, én pedig a kedvencemet, Daiquirit. Szeretem ezt a fehérrum alapú italt, melynek igazán finom ízt kölcsönöz a hozzáadott kevés cukorszirup és a limelé.

– Ma felhívott az anyósom és bocsánatot kért – kezdek bele a történetbe, mert már tükön ülve vártam, hogy beavathassam Riát a részletekbe. Töviről hegyire elmesélek neki mindent, majd így fejezem: – A lényeg, hogy áldását adta az Arnolddal való kapcsolatomra – jelentem ki büszkén.

Azt vártam, hogy Ria majd velem együtt ujjong, amiért ez az akadály is elgördült előlünk. De nem tesz ilyet. Még csak nem is mosolyog. Elgondolkodva beleiszik a koktélijába, lassan és aprókat kortyol belőle a szívószállal. A válla felett hátradobja a haját és rákönyököl az asztallapra. Rosszallóan összeráncolja a szemöldökét, majd így szól:

– Na, idefigyelj, én szende virágszálam! – A megszólításra a homlokomra ugrik a szemöldököm. – Nagyszerű hír, hogy az

anyósod meggondolta magát. Csakhogy ez az égada világon semmit nem számít.

– Ezt nem értem.

– Hát persze, hogy nem – vigyorogja. – Mondd, Juli! Mikor állsz már ki végre önmagad és az mellett, akit szeretsz? – Szólni akarok, de ő azonnal belém fojtja a szót a magasba emelt mutatóujjával, melynek körme a ruhájával harmonizáló színben pompázik. – Ha Arnoldot akarod, akkor mondhat bárki bármit, legyen akár az anyósod, a kollégáid, én, vagy az egész istenverte város, de igenis ki kell állnod mellette. Ne azért maradj vele mégis, mert az anyósod „megengedte”. – Fintorogva idézőjelet mutat az ujjával.

Szégyenlősen lesütöm a szemem és a fülem mögé tűrök egy hajtincset. Basszus, igaza van Riának. Eddig mindig mások véleményéhez mérten döntöttem a saját életemről. Való igaz, hogy Kati néni bocsánatkérését zöld jelnek vettem, engedélynek, feloldozásnak a bűnöm alól, amit valójában el sem követtem.

– Épp ideje lenne eldöntened, hogy mit is akarsz valójában. – Ria hangja szigorú, határozott. – Ha Arnold mellett döntesz, akkor menj, és tegyétek egymást boldoggá! Ha viszont a félelmeid erősebbek, akkor a legjobb, amit tehetsz, hogy elengeded őt, hadd élje tovább az életét. De ne játssz vele, mert ő nem ezt érdemli, Juli.

Keserűség nyilall a szívembe. Be kell látnom, ezen a két választáson kívül nincs harmadik út. Elengedni nem akarom, ez biztos. De mégis hogyan szeressem őt úgy, hogy a szívemnek csupán minden második dobbanása szól érte? Márkot sosem

tudnám kilökní magamból. Kérdés, hogy Arnold ezt hosszú távon is elviselné, megértené?

Hamarosan egyre több ismerős arc tölti meg a helyet. Néhányan körénk állnak vagy mellénk ülnek, hogy pár szóban elmeséljük egymásnak az életünket. Én inkább a hallgató szerepét öltöm magamra. Bólogatok, helyeslően hümmögök, vagy beleiszom az italomba, hogy addig se kelljen beszélnem. Mindeközben a tekintetem folyton-folyvást Arnold után kutat. Kezdek kétségbeesni, hogy talán mégsem jön el. Alig jutnak el hozzám Imola szavai, aki bőszen ecseteli, hogy számára milyen fontos a karrier, és az üzletasszonyi életébe sehogy sem fér bele egy gyerek, de még a férj sem. Végül elköszön tőlünk, és amikor ellép előlem, ismét kilátásom nyílik a bárpultra, ahol meglátom őt. Fenyőzöld színű ing van rajta és szűkített, szürke öltöny és hozzáillő nyakkendő. Sosem hagyja túl hosszúra lenőni a haját, mindig igényesen rendben tartja. Én mégis észreveszem, hogy vágatott belőle egy keveset. A borostája most is kifogástalan, amiért kifejezetten odavagyok. Egész lénye, megjelenése elegáns és vonzó. A szívem olyan hevesen ver, hogy úgy érzem, menten kiszakad a mellkasomból és örömében Arnoldhoz pattog. Én őt nézem, ő pedig engem. Mindketten azon mélázunk, vajon mi járhat a másik fejében. Ám egyikünk szeme sem fedi fel a bensőnket uraló érzéseket. Egymáséba olvad a pillantásunk, és megszűnik körülöttünk a világ. Ria szeme, akár a pingponglabda, ide-oda jár egyikünkről a másikra. Végül hangosat sóhajt, és unottan hátradől a széken.

– Nem tudom eldönteni, vajon melykőtök a gyávább. Olyan sóvárgó kiskutyaszemekkel nézitek egymást, hogy a végén még

megsajnálak titeket – gúnyolódik.

Alig hallom őt, mert most Arnoldon kívül senki más nem érdekel. Beleiszik az előtte álló whiskybe, de egy percre sem engedi el a tekintetem. Erősen fogva tart. Fészkelődni kezd – talán idejön. Ismét ugrik egyet a szívem. Ám a következő percben elveszi őt tőlem valaki. Bogdán Csilla a semmiből termett mellette, mintha odateleportálta volna magát. Arnold kénytelen felé nézni, és kényszeredett beszélgetésbe elegyedni vele.

– Nocsak! Úgy tűnik, Csilluci szeme is megakadt a mi jóképű Arnoldunk sármos külsején – vihogja Ria. – Bezzeg tizenhárom évesen úgy elhajtotta szegényt, mint orráról a legyet.

Pár percig lopva figyelem őket. Csilla hátravetett fejjel kacarászik, és Arnold erős alkarján nyugtatja a kezét. Kedvem lenni visszaadni neki a huszonnégyszáz évvel ezelőtti gonoszságát, amikor leöntötte a szép új ruhámat kólával. De én tutira mennék, és vörösbort lötytyintenék a melleit alig eltakaró fehér ruhájára. Figyelem, hogy Arnoldból mit vált ki Csilla rámenős viselkedése. Azt hiszem, megnyugodhatok, mert láthatóan hidegen hagyja. Talán csak illendőségből viseli el. Arnold mindenkivel igyekszik udvarias lenni, ettől függetlenül nagyon idegesít a nő. Alig tudom magam türtőztetni, fel ne robbanjak.

– Közönséges lotyó – prűszkölöm grimaszolva. Ria rám néz és hangosan felvihog.

– Nemrég vált el a harmadik férjétől. Őt is kizsigerelte, mint az előző kettőt. Igazi pénzéhes vipera ez a nő. Ne aggódj, számára Arnold csupán némi szórakozás. Csilla a megtömött és jó öreg halakra vadászik a tengerben. – Felvonom az egyik

szemöldököm és azt figyelem, komolyan mondja-e mindezt. Hosszú combját átveti a másikon, kihúzza magát, és mintha titkot árulna el, bizalmasan folytatja: – A második férjének a lánya tizenkét évvel volt idősebb Csillánál. Ezek után gondolhatod, hány éves lehetett a pasi. Khm, akarom mondani a bácsika – nevet. – Az első férje egyévi házasság után bedobta a törölközőt. Állítólag szívroham vitte el, de sosem lehet tudni – vigyorog titokzatosan, amitől leesik az állam.

– Egek! Ugye nem azt akarod mondani, hogy Csilla... – Még gondolatban sem merem befejezni a feltevésemet, nemhogy kimondani. Ria látja, hogy mennyire ledöbbentem, ezért hangos vihogásba kezd, amiből máris rájövök, hogy csak ugratott. – Hülye vagy! – Rácsapok a karjára.

– Oké, csak poén volt. Amúgy tényleg meghalt az apóka, de nem Csilla nyírta ki. Viszont mindhárom férje után tengernyi lóvé ütötte a kis kacsóját.

– Honnan tudsz te ennyi mindent?

– Ügyvéd vagyok. Nem rémlik? – vigyorog büszkén. – Előbb tudom meg, ha valaki válni akar, mint az a személy, akit elhagyni készülnek.

Unottan vállat vonok, és kiiszom az utolsó korty italomat. Intek a közelben elhaladó pincérnek, hogy hozzon még egy kört. A háttérben megszólal *Cyndi Lauper: Time After Time* című dala, amely soha, egyetlen osztálytalálkozó partiról sem hiányozhat. Néhányan a táncparkettre vonulnak. Van egy páros, Róbert és Léna, akik az általánosban annyira utálták egymást, hogy egyszer Róbert levágta Léna derékig érő hajának egyik fürtjét, ő pedig bosszúból a földre dobta a srác tolltartóját

és addig ugrált rajta, amíg apró darabokra nem tört a tartalma. Megesett, hogy Léna döglött egeret talált az iskolatáskájában, amire válaszul fél üveg mézet öntött Róbertébe. Ezt játszották éveken keresztül. Most, amikor anyaként visszatekintek minderre, őszintén megszanom a szüleiket. Elképzelni sem tudom, mit gondolhattak a gyerekeikről, és az egész akkori helyzetről. Léna és Róbert később az egyetemen találkoztak újra, ahol azonnal egymásba szerettek. Azóta pedig boldog házaspárként élnek három gyerekkel. Ma már nevetve elevenítik fel a régi veszekedéseiket, és arra a kérdésre, hogy miért gyűlölték egymást ennyire, ők maguk sem tudják a választ. Figyelem a szép táncukat, melyből árad a szerelem és a szenvedély, közben azon gondolkodom, hogy az élet micsoda meglepetéseket tud okozni. Ha két embernek közös a sorsa, akkor hiába küzdenek az érzéseik ellen, végül úgyis egymásba olvadnak az útjaik.

– Ó, a fene! Pöcsfej-veszély két óránál – duzzog Ria a pohara pereme felett.

Ami neki két óra, az nekem nyolcat jelent, ezért hátrafordulok, és amikor meglátom, hogy ki közelít az asztalunkhoz, fintorogva az égre emelem a szemem. Sajnos már túl késő elmenekülni előle.

– Szép jó estét a gyönyörű hölgyeknek! – vigyorog önelégülten Jón Norbi.

Ha nem lenne ennyire tenyérbemászó a képe, a modora pedig öntelt, beképzelt és mesterkélts, igazán helyes pasi lenne, mert alapjáraton jóképű és megnyerő külsejű. Magas, szálkás, elegáns. Arcát olyan simára borotválja, hogy kezd gyanús lenni,

egyáltalán van-e neki arcszőrzete. Világosbarna hajában természetesnek ható melírcsíkok húzódnak, amiről ő váltig állítja, nem festeti. Lazán hátrasimítja, és ekkor a mandzsettája alól kibukkan a csuklóján lévő Rolex. Az áruszállítással foglalkozó cég, amit néhány évvel ezelőtt az apja Norbi hátsója alá dugott, igencsak jól tejel, és ezt ő egy percig sem akarja elrejteni a világ elől. Minden lehetőséget megragad, hogy fitogtassa a vagyonát.

– Juli, szépségem, neked igazán jót tesznek az évek. Szébb vagy, mint valaha!

Idegcsillapító bájoságától legszívesebben behúznék neki egyet. Védekezően összefonom magam előtt a karjaimat, és bal lábamat átvetem a jobbomra. Norbi felcsillanó szemei, amint végigpásztázzák a combomat, juttatják eszembe, hogy a ruhám mélyen felsliccelt, és én épp most fedtem fel csupasz combomat ennek a majomképűnek.

Mi lenne, ha kimennénk egy kis friss levegőt szívni? Csak te meg én, mint a régi szép időkben. – Rám kacsint, engem meg elkap az undor.

Norbi mindig is nagy nőcsábász hírében állt, amivel nem lenne semmi probléma, ha nem várna rá otthon egy feleség és három kisgyerek. Fel nem foghatom, hogy képes az a nő szemet hunyni a férje kicsapongásai felett. Ria még nálam is jobban elítéli az ilyesfajta életmódot, és szavát adja véleményének:

– És mondd csak, Norbika! Hogy van a kedves nejed? – kérdi Ria erős éllel a hangjában. – Hallom, hogy már a negyedik gyereket várja. Ő is lány lesz?

– Neked ehhez semmi közöd! – sziszegi a fogai közül.

– Valóban nincs. Egyelőre – teszi hozzá fensőbbbségesen. Az asztalra támaszkodik, és Norbi felé hajol. – De mihelyt rájön az a szerencsétlen asszony, hogy képtelen vagy a gatyádban tartani a fogpiszkálót, elsőként hozzám fog jönni. Én pedig még a bőröd alól is kihúzom számára a koszos pénzedet.

Norbi érzi, hogy Ria sarokba szorította. Ádámcsutkája fel-le ugrál, ezért egy leheletnyit lazít a nyakkendőjén.

– Hogy te mekkora picca vagy! – fröcsögi indulatosan.

– Ó, ezzel nem mondtál újdonságot.

Ria, mint aki jól végezte dolgát, elégedetten hátradől a székén és a kezébe veszi a koktélgját. Arcára a győztesek vigyora ül ki, Norbiéra pedig a megfélemlítetteké, némi elfojtott agresszióval vegyítve. Feldúltan hátrafordul és a mosdók felé indul. Mozgása idegesen kapkodó. Az új bőrcipőjének sima talpa megcsúszik a padlón, és majdnem hanyatt vágódik. Riával szakadunk a nevetéstől. Olyan hangosan vihogunk, hogy mindenki felénk néz.

– Annyira utállak, Ria, amiért hagytad, hogy ez a nyáladzó seggfej legyen az első csókom – mondom, miután kezd csitulni a nevetésünk.

– Ezt meg már melyik ujjadból szoptad ki?

– Nem is tudom. – Vállat vonok. – Mindig is úgy gondoltam, hogy azért nem árulod el, hogy ki volt a titkos csóklovagom, mert valójában Norbi volt, és meg akarsz engem védeni attól, hogy a különleges, első csókélményem undorító emlékké változzon.

– Élvezted azt a csókot? – kérdi őszinte érdeklődéssel.

– Nem tudom. Lehet. Igen, azt hiszem élveztem. – Enyhén elpirulok. – Vagy talán így huszonnégy év távlatából kinagyítottam annak emlékét, és én tulajdonítottam neki túl nagy jelentőséget. – Elmerengek saját szavaimon.

– Nem Norbi volt az. – Ria ezt olyan határozottsággal jelenti ki, hogy eszembe sem jut megkérdőjelezni az igazát. Megnyugtató annak tudata, hogy Norbival soha nem volt köztünk semmi. Másrészt felötlik bennem az újabb kérdés, hogy akkor mégis ki volt? Melyik srác? És Ria miért nem mondja el még most sem?

– Mondd el, ki volt!

– Soha.

– Miért?

– Mert nem, és kész. Ezennel téma lezárva. Most pedig kiugrom pisilni.

Tudom, hogy Riát semmivel sem tudnám megtörni, mégis fúrja az oldalam a kíváncsiság. Talán egyszer fény derül a lovagom személyére. Egyedül maradok az asztalunknál. A bárpult felé nézek, ahol korábban Arnold ült, de most csak az üres székének látványa fogad. Csilla is eltűnt a szemem elől. Megremeg a gyomrom az ijedségtől. Tudom, hogy elszúrtam vele a dolgot, hogy megbántottam, de azt mégsem hittem, hogy ilyen hamar vigaszra lel egy másik nőnél. Azonban nincs jogom ezt felróni neki, főleg azok után, hogy hetek óta nem voltunk együtt. Csilla igazán vonzó nő, kevés férfi tudna neki ellenállni. Bármennyire fáj, nem hibáztathatom Arnoldot.

A maradék jókedvem is elhagy, az utolsó reménysugár pedig eltűnik belőlem, mintha valaki leoltotta volna a villanyt. Teljes

sötétségbe borul a szívem. Haza akarok menni, bebújni a paplan alá és sajnálni magam, amiért ennyire szerencsétlen vagyok. A táskámért nyúlok, hogy kivegyem belőle a telefonomat és taxit hívjak, amikor egy puha, meleg, lágy ujjbegy végigsimít a vállamon. Testem azonnal felismeri a bőr érintését, és reagál rá. Megborzongok és libabőrössé válok. Becsukom a szemem. Azt kívánom, hogy sose hagyja abba a cirógatást. Ujja szép lassan, kimérten, centiméterről centiméterre haladva lesiklik a kézfejemre. Finom érintése nem csak a bőrömet, de a lelkemet is simogatja. Végül a tenyerébe veszi az enyémet. Ekkor kinyitom a szemem és hátrahajtom a fejem, hogy a szemébe tudjak nézni. Tekintete komoly, az enyém kíváncsi.

– Táncolj velem! – Kijelentése inkább tűnik parancsnak, mint kérdésnek, de ezt egy pillanatig sem bánom. Mélyen bűgő, selymes hangja körbeölel és magába zár. A szívemben ismét kigyúl a reménység fénye.

Tizenhárom

Arnold

Késve érkezem az étterembe, mert Danival sokáig beszélgettem telefonon. Végre volt egy szabad félórája, amit rám szánt, én pedig ezt semmiért sem mulasztottam volna el. Amikor belépek a Szitakötőbe, azonnal kiszúrom a társaság két legcsinosabb nőjét. Úgy ragyognak, mint a fekete égbolt két legfényesebb csillaga. De engem csak és kizárólag az egyikük érdekel. Juli lélegzetelállítóan káprázatos. Mély beszélgetést folytatnak az őket körbevevő osztálytársainkkal. A bárpulthoz megyek és rendelek magamnak egy whiskyt jéggel, citrommal. Juli nem vett észre, azt sem tudja, hogy bámulom. Gyönyörű, mint mindig. Nagyon jól áll neki ez a szín. Most már értem, Ria miért parancsolt rám, hogy zöldet húzzak. Hogy passzoljak Julihoz. Legalábbis az öltözőkűnket tekintve.

Nem sokkal később egy nő, akinek a nevét mindig elfelejtem, megfoszt a szép kilátástól. Pont olyan szögben áll be Juli elé, hogy testének egyetlen apró részletét sem láthatom. Nagyot sóhajtok, és beleiszok az italomba.

– Szevasz, Arnold! Jó téged újra látni – köszönt a régi haverom, Róbert. Mindig is jó fej srácnak tartottam, azt leszámítva, hogy a suliban milyen ádáz csatákat vívtak Lénával, aki mára a felesége lett. Külföldön élnek, de az osztálytalálkozóinkra mindig hazautaznak.

– Hogy vagy, Róbert? – kérdem, miután kezet fogtunk egymással. A pultra könyököl, és rendel egy sört meg egy pohár bort. Utóbbit bizonyára Lénának viszi.

Mesél a külföldi életükről, ahol fogorvosként praktizál. Léna főállású anyaként otthon neveli a három csemetéjüket, melyek közül a legnagyobb hat-, a legkisebb pedig alig egyéves. Amikor ezt elmondja, számomra is hihetetlennek tűnik, hogy az én fiam már tizenhét éves. Róberték még pelenkáznak és óvodába járatják a kicsiket, én meg jövőre egyetemre indítom Danit. Amikor mindezt megosztom vele, ő is ugyanúgy meghökken, akárcsak én.

– De te még akkor is fiatal leszel, amikor a fiad a saját útjára lép. Én viszont öregemberként fogom férjhez adni a legkisebb lányomat. Ha megérem egyáltalán – nevet, majd megpaskolja a vállam. – Na, megyek, mert vár az asszony. – Megemeli a kezében tartott bort. – Később még beszélünk.

– Mindenképp – felelem nevetve és Juliék asztala felé nézek, ahol az az Ibolya vagy Imelda nevű nő továbbra is eltakarja őt előlem.

Az étterem másik feléből harsány nevetésre leszek figyelmes. Megérkezett Bogdán Csilla, az én egykori szerelmem, aki annak idején kegyetlenül kikoszarozott. Őt nézve azon gondolkodom, vajon mit ettem rajta annyi éven keresztül. Bizonyára a menőségét és a népszerűségét. Persze nagyon szép lány volt, és ezt a tulajdonságát mind a mai napig sikerült megőriznie. De a közönséges viselkedése szinte már taszító.

Imola – hát persze, Imolának hívják – végre búcsút int a lányoknak, és továbbáll. Julival egyszerre nézünk egymásra.

Tekintetemmel a lelke mélyére akarok hatolni, hogy onnan megtudjam, mit érez, mit gondol, mert az arca mindent elrejt előlem. Olyan érzelemmentesen néz, akár egy viaszbaba. Tudom, hogy ez csak álarc, és a megszeppentségét akarja leplezni vele, mégis keresnem kell rajta egy jelet, bármit, amiből tudom, hogy nem fog elutasítani, ha most odamegyek hozzá. Megmarkolom a poharamat és meghúzódom, hogy erőt gyűjtsek. Megigazítom a zakómat és felállni készülök, mert elhatároztam, lesz, ami lesz, de muszáj beszélnem vele.

– Meghívsz egy körre? – Csilla a semmiből terem melletttem. Úgy nézek rá, mint aki szellemet lát. Zavart ábrázatomat látva nagyot kacag, és kezét az alkaromra teszi. Pár másodpercre lefagyok, megszólalni sem tudok. Julira kapom a fejem, akinek szemében most először látok érzelmeket. Rosszallóan néz rám. Vagy talán féltékenyen? Nincs időm eldönteni, mert Csilla folyamatosan beszél hozzám, amiből alig értek valamit. – Gyere, nosztalgiázzunk egy kicsit! – kacérkodik nevetve.

Az a tervem, hogy beszélgetek vele néhány percet, majd udvariasan lerázom. Így talán könnyebben és véglegesen megszabadulhatok tőle. Hagyom, hadd beszéljen arról, amiről csak akar. A legnagyobb része úgysem jut el az agyamig. Lopva Julira nézek, aki már nem engem figyel, hanem Riával beszélget.

Cyndi Lauper dala sok mindenkit táncra hív. Csilla engem is próbál elcsábítani, de én hajthatatlan vagyok. Az egyetlen nő itt a teremben, sőt bárhol a világon, akivel én táncolni akarok, az Juli. Hosszú próbálkozás után végül feladja, és újabb partner keresésére indul. A lányok asztalánál eközben megjelent Norbi.

Semmi kedvem végignézni ennek a nagyképű seggfejnek a műsorát, ezért inkább kiugrom a mosdóba.

Amikor visszatérek, egyedül találom Julit az asztaluknál. Láthatóan feszült, tekintete körbejár a termen. Engem viszont nem lát, mert egy jókora fikusz takarásában vagyok. *Most vagy soha!* Mögé kerülök, és ahogy felé közeledem, veszem csak észre, hogy az elől zárt ruhája hátul a csípőjéig nyitott. Csupán két hajszálvékony pánt akadályozza meg abban, hogy lehulljon karcsú testéről. Már most tudom, hogy ez a ruha lesz a vesztem, de amikor rájövök, hogy alatta egy bugyin kívül semmit nem visel, úgy érzem, mentem felrobban a testem. Mögé settenkedem, és egyetlen ujjbegyemmel megérintem a vállát, amitől azonnal befejezi a táskájában való kotorászást. Ahogy selymes bőrén végighúzom az ujjam, azt kívánom, bár az ajkaimmal is megtehetném ugyanezt. Örületesen vágyom rá. Mindenére! A testének melegére, a szívének szeretetére. Érzem, hogy megborzong. Karján a világos, majdhogynem láthatatlan kis pihék az égbe meredeznek. Oldalra dönti a fejét, amiből tudom, hogy lehunyta a szemét. Akár egész éjen át tudnám őt cirógatni. Sosem fáradnék bele. Sosem unnám meg. Amikor a kézfejéhez érek, tenyerembe zárom apró kezét és mellé lépek, hogy lássam az arcát. Lassan felnyitja a szemét és kíváncsi tekintettel figyel.

– Táncolj velem! – Olyan hangsúllyal szólítom fel, hogy esélye se legyen kitérni előle. *Előlem.* Alig láthatóan bólint, majd feláll. Csak annyi időre engedem el a kezét, amíg levetem a zakómat és a szék támlájára terítem. Ezután ismét kézen fogom, és a táncparkett közepére vezetem.

Miközben átfogom a derekát, az az érzésem támad, hogy *Eric Clapton* ma csak nekünk énekel *Wonderful Tonight* című számát.

– Álomszép vagy. – A füléhez hajlok és belesúgom: – Valamint muszáj elmondanom, hogy őrjítően szexi vagy ebben a ruhában.

– Köszönöm – rebegi szégyenlősen. *Éééés elpirult!* Sok-sok idő után sikerült ismét zavarba hoznom. Tudom, hogy egy gonosz manó vagyok, de annyira ellenállhatatlan, amikor előnti a pír a világos arcbőrért.

Mindkét tenyeremet meztelen hátára simítom, és közel húzom magamhoz. Kerekded keble a mellkasomhoz préselődik. Jól hittem; valóban nem visel melltartót. Karjait a nyakam köré fűzi. Az arcomat olyan közel tartom az övéhez, hogy még jól láthassuk egymást. Tudom, hogy észrevette a keményen álló farkam. Leplezni sem tudnám.

– Sajnálom – suttogom –, de annyira jó téged a karjaimban tartani. Iszonyatosan hiányzol, kicsim.

– Te is nekem – mondja halkan, lehunyt szemmel. Forró lehelete megcsiklandozza az ajkaim.

Fejét a vállamra hajtja, én pedig államot a feje búbjára teszem. Lassan ringatózom vele abban bízva, hogy talán így végtelenné tudom tenni ezt a zenét és vele együtt a perceket is, amelyekben összesimulhatunk.

Találkozik a tekintetem Riáéval, aki rám vigyorog és felfelé tartott hüvelykujjával jelzi, hogy elégedett a látványunkkal. Aprót biccentek felé. Néhány társunk elcsodálkozik, amiért így lát bennünket. Norbi felvont szemöldökkel néz rám, majd a Juli csupasz hátát ölelő kezemet vizslatja. Végigsimítok rajta, fel a

lapockájáig, majd vissza, le a ruhája pereméig, és szorosabban átfogom. Hadd lássa csak mindenki, hogy ez a gyönyörű nő hozzám tartozik.

„Egy fogadásra megyünk,

Ahol mindenki megfordul

Az után a gyönyörű nő után,

Aki mellettem van.”

– Köszönöm a ma reggeli hattyúmat – szólal meg kissé rekedtes hangon. – Kellemes meglepetést okoztál vele.

– Kérlek, Juli! Bocsáss meg nekem! Nem akartam veled úgy beszélni a múltkor. – Válaszul megrázza a fejét, jelezve, hogy nem haragszik, majd még jobban hozzám bújik. Lágy csókot lehelek a hajára, majd a füléhez hajolva kérdem: – Hogyan hozhatnánk helyre a kettőnk dolgát?

Orrom hegyével gyengéden megbökődöm a halántékát és az arcát. Így kérem, hogy nézzen rám. Megteszi.

– Félek, hogy sosem fogom tudni megadni neked azt, amire te vágysz. – Édes hangja úgy szól, mintha keserű orvosságba mártották volna.

„Csodálatosan érzem magam,

Mert látom a szemedben

A szerelem tüzét megcsillanni.

És az a furcsa az egészben,

Hogy te még nem jöttél rá,

Hogy mennyire szeretlek téged.”

– Én csupán egyetlen dolgot akarok: hogy elfogadj végre. – Pillantásom telt ajkaira téved, onnan pedig ismét a szemére. – Hogy elfogadd azt, hogy szeretlek. – Végre kimondtam azt, ami már hetek óta sürgetően és türelmetlenül perzseli a bensőmet.

– Arnold én...

– Csssss! – Egy rövid pillanatra ajkammal megérintem az övét. – Nem kell, hogy kimondd – suttogom. – Ne mondd ki, amíg nem érzed teljes szíveddel, hogy igaz lenne. – Lehunyja a szemét, és ekkor egy könnycsepp gördül le végig az arcán. Ajkaimmal felfogom, és a nedves bőrébe lehelem a szívemet: – Bocsáss meg, de én képtelen vagyok továbbra is magamban tartani. Beléd szerettem, Juli. Annyira szeretlek, mint ezelőtt még soha senkit. – Egy szagztatott sóhaj hagyja el az ajkát, amibe belesajdul a szívem. – Abban bízom, hogy mindez elég lesz ahhoz, hogy egy napon csupán töredékét érezd annak, amit

én érzek irántad. Ha ez igazzá válik, nekem meglesz mindenem, amire ember csak vágyhat.

– Bocsáss meg, amiért nem adhatom neked a teljes szívemet!
– sírja fájdalmasan. Olyan kétségbeesetten kapaszkodik a nyakamba, mint fuldokló a mentőövbe.

Szavai nem szúrják át a szívemet, csupán megkarcolják. Tisztában vagyok azzal, hogy Julinak egy része mindig is Márké lesz. Ezzel meg kell tanulnom együtt élni, és úgy érzem, hosszú távon is menni fog. Kérdés, hogy ő képes lesz-e megbirkózni ezzel, és legyőzni végre a saját démonait? A semmiből támad egy ötletem.

– Utazz el velem!

– Tessék? – néz rám kérdően a könnyein át.

– Jól hallottad. Menjünk el innen jó messzire! Oda, ahol nem ismer bennünket senki. Ahol csak mi ketten vagyunk.

– Nem is tudom.

– Mindössze két napot adj nekem! Engedd, hogy két napra elraboljalak téged a valóságból! Adjunk magunknak egy utolsó esélyt! – Nyelek egy nagyot, majd folytatom: – És ha utána sem leszel biztos bennünk, ígérem, eltűnök az életedből és végleg nyugton hagylak. – Közben magamban azért imádkozom, hogy erre ne kerüljön sor, mert fogalmam sincs, hogy bírnám nélküle az életet. Pláne úgy, hogy volt szerencsém belekóstolni és megtudni, mennyire csodálatos minden vele eltöltött perc.

Lesüti a szemét és lebiggyeszi az alsó ajkát. Látom, hogy magában mérlegel, a válaszát fontolgatja. Úgy tűnik, talán beadja a derekát. Most végképp nem ereszthetem, amikor már

ilyen közel a cél. Egyik kezemmel megérintem az állát és gyengéden megemelem, hogy rám nézzen.

– Azt gondolom, hogy óriási tévedés lenne nem belépni azon az ajtón, ami a közös boldogságunk szobájába vezet.

Pár pillanatra összeráncolja a szemöldökét, majd halvány félmosolyra húzza a száját.

– Rendben, Arnold. Elutazom veled – mondja félénken. Gondolkodás nélkül lecsapok rá, és megcsókolom hívogató, sós ízű ajkait.

Tizennégy

Juli

Arnold tegnap azt mondta, hogy ne pakoljak be túl sok holmit, csupán néhány kényelmes ruhadarabot és lábbelit. Egy eldugott kis erdei falucskába visz, egy ismerősének a tóparti házába. Elmesélte, hogy a fiát ő készítette fel a matematika érettségire, amit a srác hibátlanul megírt. Az édesapa plusz fizetség gyanánt felajánlotta, hogy egy hétvégére odaadja Arnoldnak a vidéki házukat. Azt ugyan nem tudom, vajon Arnold miképp intézte el fél éjszaka alatt, hogy ma odaautazhassunk... Arra kért, hogy a pakoláson kívül ne törődjek semmi egyébbel, én pedig igyekszem így tenni.

Minden, amire úgy gondoltam, szükségem lesz ebben a két napban, benne van egy kisebb, fekete bőröndben, amit kikészítettem a bejárati ajtó mellé. A karóráim szerint még tíz perc van hét óráig. Ekkorra ígérte, hogy értem jön. Izgulok, és ezt a ránk váró napok titkainak tulajdonítom. De ha őszinte akarok lenni önmagammal, akkor be kell ismernem, hogy ennél többről van szó.

Kora hajnalban felébresztett egy rossz álom, aminek hangulata azóta sem ereszt. Arnolddal táncoltam, épp úgy, mint tegnap este. Miközben ő szorosan magához ölelt, egy hang, ami Márké volt, az alábbi mondatot súgta a fülembe: *Nagyon vigyázz rá!* Sem értelmezni, sem felfogni nem volt időm, mert a következő pillanatban a semmiből fölénk került egy sötét felhő.

Kinyúlt belőle egy hatalmas kéz, és erőnek erejével kiragadta Arnoldot a karjaimból. Kiabáltam, sírtam, és hiába kapaszkodtunk egymásba, az a szörny mégis elragadta őt tőlem. Nem maradt más utána, csak a fojtogató és sűrű üresség, ami átkísért az ébrenlétbe. Verejtékben úszva keltem, könnyektől nedves arcomra tapadt a hajam. Perceken át összekucorodva, remegve sírtam. Próbáltam értelmezni, megfejteni az álmot, de nem jutottam előbbre.

Ennek már több mint két órája, és engem még most is kiver a víz, ha csak eszembe jut ez a rémálom. Abban bízom, hogy az utazás és Arnold közelsége kiűzi majd belőlem a balsejtelmet, ami annyira befészkelte magát a lelkembe, mint egy kártékony kukac az érett gyümölcsbe: belülről fal fel és rothaszt el.

Majdnem fél nyolc van, de Arnold még sehol. Nem vall rá a késés, és ez csak növeli a bennem tanyát ütő rossz előérzetet. Tudom, hogy a kora reggeli futást nem hagyná ki, ahogyan azt is, hogy engem sosem várakoztatna meg. Nagyon aggódom érte. Többször is hívtam már, de nem veszi fel. Hol a készülék kijelzőjére, hol pedig az ablaküvegen túli utcára pillantok. Előbb-utóbb majd csak megjelenik valahol. Muszáj, hogy jelentkezzen, különben megőrülök ebben a kíméletlen várakozásban. A tenyerem izzad, az ujjaim pedig görcsöt kaptak, olyan erősen markolom a telefonomat. Amikor végre megszólal, alig tudom fogadni a hívást, mert a nyirkos ujjam nehezen csúszik a sima képernyőn.

Tizenöt

Arnold

Tegnap késő este írtam egy üzenetet Konrádnak, hogy gond lenne-e, ha ezen a hétvégén kölcsönvenném a tóparti házukat. Öt percen belül megérkezett a válasza:

Menj csak nyugodtan, barátom! A bejárónő előkészíti a házat. Nektek csak annyi a dolgotok, hogy élvezzétek az ottlétet és pihenjete. Érezzétek magatokat otthon! Üdvözöllek.

Konrádot az edzőteremből ismerem. Amikor megtudta, hogy matematikatanár vagyok, megkért, hogy segítsek a fiának felkészülni az érettségire. Először nem akartam elvállalni, mivel a fiú középiskolás, és féltem, hogy az a tananyag majd kifog rajtam. De Konrád addig kérlelt, míg végül beadtam a derekam. Miután felfrissítettem a tudásomat, heti három alkalommal foglalkoztam a sráccal, aki szorgalmasan és elszántan gyakorolt. Végül nulla hibapontos eredményt írt, én pedig legalább olyan büszke voltam rá, mint a saját fiamra. Konrád is meg volt elégedve mindkettőnk munkájával, és azt mondta, hogy hálája jeléül felajánlja a vidéki nyaralójukat, amit kedvem szerint bármikor igénybe vehetek. Vissza akartam utasítani, ám ő hajthatatlan volt. Azt mondta, ez a legkevesebb, amit tehet azért, hogy megköszönje a fáradozásaimat.

Egész éjjel alig tudtam lehunyni a szemem az izgatottságtól, amit az okozott, hogy Juli elfogadta a meghívásomat. Tudom, hogy mennyi minden múlik a következő két napon, így

maximálisan oda akarom tenni magam. Ez a hétvége arról fog szólni, hogy megmutassam neki, mennyire szeretem. És ha végre elfogad párjául maga mellé, akkor közös életünk minden egyes napján is ezt fogom tenni. Másra sem vágyom, mint, hogy boldoggá tegyem ezt a nőt.

A bepakolással hamar végeztem, hisz' nem sok holmit viszek magammal. Az a tervem, hogy ebben a két napban ki sem tesszük a házból a lábunkat, illetve a közvetlen környékéről. Talán Julinak lesz kedve csónakázni egyet. Konrád megírta, hogy nyugodtan használhatjuk a saját stégéhez kikötött kis csónakot. A képek alapján gyönyörű a hely. Alig várom, hogy megérkezzünk végre.

Hajnali öt óra van, én pedig már az erdőben vagyok, hogy lefussam a mai tíz kilométeremet. A kevés alvás ellenére túlteng bennem az energia, ezért az átlagosnál valamivel gyorsabb a tempóm. Bizonyára egy óra alatt végzek, így bőven lesz időm lezuhanyozni, elkészülni, és hét órára az én szépségemnél lenni.

Itt az erdőben ritkán van rajtam kívül más, főleg ilyen korai órában. Néha azonban, mint például ma, szembetalálkozom az idős, valamikori erdésszel, aki a kutyáját sétáltatja. Lassan, ráérősen bandukolnak, kiélvezik az erdő csendjét és a friss levegőt. Én már visszafelé, az autómhoz tartok, kissé fáradtabban, mint ahogy elindultam. Tizenegy kilométer van mögöttem, és még kettő van hátra a kocsimig. Kicsit túlpörgettem magam. Ahogy elhaladok mellettük, intek és biccentek, ők pedig kedvesen köszönt:

– Jó reggelt, Arnold! Ma reggel is fitt vagy, mint mindig.

– Akárcsak ön, kedves István bácsi – lihegek mosolyogva. Balu, a farkaskutya örömében vakkant egyet. Ők ketten hűséges társai egymásnak. István bá’ hetvenhat éves, és amikor az egészsége engedi, kijönnek egy rövid sétára.

Ahogy közeledem az autómhoz, azt látom, hogy egy idegen férfi áll mellette. Meglepődöm, vajon mit akarhat. Ezelőtt még sosem láttam erre felé.

– Segíthetek, uram? – kiáltom neki messziről, miközben felé kocogok. Szakad rólam a víz és szomjan halok, mert én hülye, az autóban felejtettem a kulacsomat. Ráadásul ma valamivel jobban túlhajtottam magam. Tudom, hogy mindkettő óriási felelőtlenség volt a részemről, de utólag már hiába bánkódok.

A hangomat hallva felém fordul, én pedig megállok. Néhány méter választ el minket egymástól. Ekkor látom, hogy a rajta lévő, két számmal nagyobb ruhája koszos és szakadt. Csapzott, fekete haja a homlokába és a fülére lóg, arca és karja maszatos. Napok vagy hetek óta élhet fedél nélkül. Biztosan éhes és szomjas lehet. Magamban elhatározom, hogy odaadom neki a vízzel teli kulacsomat, és némi pénzt ételre. Így talán mielőbb elhúzhatok innen. Mert akármilyen nyeszlett a külseje, sötét és gonosz tekintetétől kiver a jeges veríték.

– Hé, haver! Tudnál adni egy kis lóvét? – kérdi mély, rekedt hangon. Hirtelen nagyon rossz előérzetem támad, és minden erőmet össze kell szednem, hogy magabiztosnak tűnjek.

– Nincs nálam túl sok, de egy kis kajára valót tudok adni – felelem, ő meg elvigyorodik és felcsillan az egyik aranyfoga a felső sorban. Nekidől a vezetőülés felőli ajtónak és engem bámul. Nagyot nyelek. – Engedj oda az autómhoz! Bent

hagytam a tárcámat, hadd vegyem ki. És vizem is van – teszem hozzá. Igazság szerint a pénztárcám nálam van, de mielőbb szeretnék bejutni az autómba és eltűnni innen.

A vigyorgása ráfagy pizkos képére, tekintete elsötétül.

– Te tényleg ennyire hülyének nézel, baszd meg? – förmed rám.

– Tessék? – kérdem meghökkenve.

– Komolyan azt képzeled, hogy beveszem ezt a szart? Még hogy bent hagytad a tárcádat. Na persze! – Hangosan felnevet, engem meg a frász kerülget démoni hangjától, mely visszhangot ver az erdő békéjében. Most már mielőbb szeretnék szabadulni innen.

– Mi a mai fogás, tesó? – Ez egy másik idegen hang, ami oldalról jön, a fák közül. Odakapom a fejem, és egyszerre két másik fickó lép ki a vastag törzs mögül. Testalkatukat tekintve ők valamivel szélesebbek, mint az aranyfogú. A kopasz, akinek mindkét karját számtalan tetoválás fedi, kifejezetten erősnek tűnik. A másik alacsonyabb a társainál, és egy mély sebhely éktelenkedik a bal szeme alatt.

Beismerem, kezdek ideges lenni. Fejben az erőviszonyokat latolgatom. Az elsővel gond nélkül elbánnék. A másik kettő már keményebb dió, de talán az éhségtől és a fáradtságtól kevésbé összeszedettek. Bízom benne, hogy őket is padlóra tudnám küldeni. De nem szabad lebecsülni az ellenséget. Főleg, amikor ők hárman vannak, én meg ennyire túltoltam a mai futást. Sosem szoktam verekedni, de tudom, hogy ma anélkül nem szabadulok innen.

– Ez a köcsög hazudott nekem – mondja az aranyfogú, és felém bök az állával. – Azt állítja, hogy a pénze a kocsiban van, csak azért, hogy lerázzon minket. Pedig én látom, hogy ott dudorodik a zsebében.

Ösztönösen a zsebemhez kapok, ahol a tárcám és a slusszkulcsom van. Még jó, hogy a telefonomat otthon hagytam a töltőn. Valóban nincs nálam sok pénz, de amit találok, nekik adom, csak mehessek végre.

– Hé, srácok! Nem akarok balhét. Nektek adom, ami nálam van, és mehet mindenki a dolgára. – Próbálok higgadtan megoldani ezt a dolgot.

– Elkussolsz, de rögtön! – kiáltja a kopasz, amitől meghűl az ereimben a vér. – Nem te mondd meg, mi lesz. Értetted, te kis faszszopó? Itt én vagyok a főnök! – fenyegetőzik ordítózva, agresszív tekintete szikrákat szór felém. Békítően a vállam mellé emelem mindkét kezem, mire a két másik, akár a hiénák, vihogni kezdenek. Nem láthatják rajtam, hogy félek.

Biztos, hogy a kopasz a bandavezér. És ekkor rájövök, hogy bizonyára ők azok, akiket hetek óta köröz a rendőrség. *Vigyázzanak, mert szemtanúk szerint kés van náluk!* Ezt a figyelmeztetést többször bemondták a helyi hírekben. Hallani is ijesztő volt. Ennek ellenére az ember mégis hajlamos azt gondolni, hogy a velük való találkozás veszélye őt magát nem fenyegeti. Hogy az ilyen szörnyetegek csak más, rajtunk kívülálló emberek életében kelnek életre. Hogy mi csak a tévében és a rádióban találkozunk velük. Mígnem egy nap, munkába menet, a szupermarketből hazasietve, esetleg egy kellemes találka után, vagy akár épp futás közben lecsapnak az

emberre és legrosszabb rémálmukat váltják valóra, amiről azelőtt elképzelni sem tudták, milyen lehet.

A kopasz int az aranyfogúnak, aki tesz felém néhány lépést.

– A tárcádat! – utasít ellenkezést nem tűrően. Felém nyújtott kézfejen egy fekete koponyafej éktelenkedik. Némán sóhajtok, és előveszem a zsebemből. Bátorkodom kivenni belőle az irataimat, de a sebhelyes vihogása megállít.

– Hiába veszed ki, a pokolban úgysem lesz rájuk szükséged – mondja, és mindhárman egyszerre nevetnek fel. Bele sem merek gondolni, mire célzott ezzel.

Az aranyfogú kikapja a kezemből a tárcát. Belenéz, átlapozza a bankókat, amivel túl gyorsan végez. Mint mondtam, alig van nálam készpénz.

– Ez a zseton lófasznyit sem ér – mondja felháborodva a kopaszra nézve.

– A kulcsot – jelenti ki a főnök, miközben szúrósan engem néz.

– Tessék? – Azt hittem, nem hallom jól.

– Azt mondtam, a kulcsot. Mi van, baszd meg, süket vagy? – szól rám ingerülten.

Na, nem! Az autómat nem adom nekik. Azt nem hagyom.
Nem hagyhatom!

– Nektek adtam az összes pénzemet. Hagyjatok elmenni, és ígérem, nem szólok senkinek egy szót sem! – próbálkozom újra.

– Már megint egyezkedsz velünk? – kérdi fenyegetően a sebhelyes. Erre inkább nem felelek semmit.

– Add ide azt a tetves kulcsot, te izomagyú pöcsfej! – ordítja az aranyfogú.

Nem gondolom át a tettem, hanem ösztönből cselekszem. Amikor a kulcsért nyúl, én elkapom a karját, szabad kezemet ökölbe szorítom és teljes erővel gyomorszájon vágom. Az ütéstől azonnal a földre terül, és négykézlábra ereszkedve nagyokat nyögve öklendezik. Hajt az adrenalin, ezért belerúgok az oldalába, és ezzel teljesen harcképtelenné teszem. Eggyel kevesebb. Ám a java még csak most jön. A másik kettő egyszerre kezd felém rohanni. Mentálisan már készülök az összecsapásra, igyekszem stabilan állni a lábamon, bár enyhén szédelgek, aminek a fizikai kimerültség, a stressz és az olthatatlan szomjúság az oka. De még egy kicsit muszáj, hogy kitartsak. Ha az ütéseim célzottak és átgondoltak, és mellém áll a szerencse, akkor hamarosan véget ér ez az egész.

Elsőként a sebhelyes ér hozzám, és miközben az ütéseit igyekszem kivédeni, melyek keményebbek és erősebbek, mint gondoltam, nem figyelek a kopaszra. Túl későn veszem észre, hogy hátranyúl, és kivesz valamit a koszos, szakadt farmere korcából. Túl későn pillantom meg a markában tartott fémes tárgyat, melyen megcsillan a felkelő nap sugara. Túl későn érzem meg a jeges, fémes érintést a bőrömön. Túl későn ér el az agyamig a fájdalom. A kés pengéje átszúrja a pólómat, majd belém fúródik, felnyársal, és a helyén tátongó lyukból ömleni kezd belőlem a meleg, ragacsos nedvesség. A kiabálás és a menekülő futás tompa hangjai csak foszlányokban jutnak el hozzám. Egy halk puffanást hallok, olyat, mint amikor a vadászaton lelőtt vad ernyedte teste holtan a földre zuhan.

A hátam és a fejem alatt kemény talajt érzek. Izzadt bőrömet szűrják az elszáradt, goromba fűszálak. Jobb kezemet a hasamra szorítom, hogy magamban tartsam az életet, ami most vörös gejzirként bugyog ki belőlem. Hörgök és zihálok, mert alig kapok levegőt. Hiába süti az arcomat a nap, én mégis rettenetesen fázom. Annyira vacogok, hogy a fogaim összekoccannak. Egész testemben remegek és reszketek. Olyan szomjúságot érzek, mint eddigi életemben még soha. Mintha a torkomba és a számba beköltözött volna a forró, száraz sivatag. A fölém magasodó fák lombjai lassan összezáródnak, és minden teljes sötétségbe borul. Az utolsó kép, amit látok, két arc. Két ember arca, akik a világot jelentik nekem. Két ember arca, akiket most magukra kell hagynom. Nincs többé zaj, sem sivatag, sem hideg, és fájdalom sincs, csupán a semmi teljessége. Lebegek. Minden és semmi lettem.

Tizenhat

Juli

Görcsösen markolom a telefont és a fülemhez szorítom. Közben idegesen járkálok a házban. Remeg a gyomrom és folynak a könnyeim. Képtelen vagyok felfogni Jocó szavait. *Megsebesült. Hasba szúrták. Eszméletlen. Kórházba vitték.* Nem, ez még biztosan a hajnali rémálmom folytatása. Az nem lehet, hogy Arnold megsebesült. Ő erős és sportos és kemény. Legyőzhetetlen. Halhatatlan. *Istenem, ez nem lehet igaz!* De ahogy Jocó pár mondatban elhadarja a történeteket, be kell látnom, hogy ez nem álom, hanem a kegyetlen és ijesztő valóság.

– Egy idős úr talált rá, aki a kutyáját sétáltatta az erdőben. Azonnal értesítette a mentőket és a rendőrséget – magyarázza Jocó vezetés közben. – Az a rohadt drogbanda volt, Juli! – mondja keserűen. – Azt hittem, azok már hét határon túl vannak. De elkapom őket, ha addig élek is. Ezt nem ússzák meg! – Felszívja az orrából a könnyeit.

– Azonnal indulok hozzá – jelentem ki határozottan, és a kulcsaimat a táskámba dobálom.

– Engedd, hogy küldjek érted egy autót! Ebben az állapotban nem vezethetsz.

– Ne fáradj vele! – felelem, és az ajtó felé viharzok. Megtorpanok, amikor meglátom az előszobában az odakészített bőröndömet. Éles fájdalom hasít a szívembe, amikor arra

gondolok, hogy nekünk most Arnold autójában kellene ülnünk és egy boldog hétvége felé utaznunk. Ám ehelyett ő élet és halál között lebeg, engem pedig felőröl az ideg és a félelem. Ekkor eszembe jut még valami, pontosabban valaki. Ijedten a szám elé kapom a kezem. – Uramisten, Dani! Dani táborban van, Jocó! Muszáj értesítenünk! – sírom kétségbeesetten.

– Már úton vagyok érte. Két órán belül a kórházban leszünk – magyarázza. – Utána pedig megyek és levadászom azokat a mocskokat – teszi hozzá bosszúszomjasan, majd hallom, amint felkapcsolja a szirénát, hogy mielőbb a táborba érjen.

Bontom a vonalat és kirohanok az autómhoz. Újabb versenyfutás az idővel. Apa és Márk hirtelen és búcsú nélkül hagytak itt. Anya megvárt, hogy elköszönhessek tőle, azután eltávozott. Arnoldnak maradnia kell. Muszáj, hogy életben maradjon. Nem veszíthetek el még egy számomra fontos embert. Több fájdalmat már nem viselne el a megfáradt szívem.

A kórház sürgősségi osztályának fertőtlenítő- és félelemszaga van. Körbefogja a halál jeges marka. Idegesen fel-alá sétálok a fényesre koptatott fehér padlón. Képtelen lennék ülni maradni. Egy nővér annyit mondott, várjak. Nem tudom, mi van Arnolddal, hol lehet, mit csinálnak vele. De bármi is történik, csak az számít, hogy mentsek meg. Tartsák őt nekem életben! Ria nemrég felhívott, hogy együtt sírjunk. Azt mondta, mihelyt az anyósáék át tudnak menni Izabelláért, ő azonnal idejön.

Már két órája itt vagyok, és még mindig nem tudok semmit. Felemészt ez a várakozás. A pultnál lévő nővért, aki már háromszor türelmetlenül elhajtott, nem akarom többet

zargatni. Normális esetben megérteném, hogy ő sem tud semmit, de most erre képtelen vagyok. Úgy érzem, menten megbolondulok, ha nem tudom meg most azonnal, hogy mi van Arnolddal.

– Juli! – A hang felé kapom a fejem. Dani falfehér arcára csíkokat rajzoltak a lefolyó könnyei. Felém szalad, és a karjaimba veti magát. Majd’ egy fejjel magasabb nálam, most mégis úgy zokog a nyakamba, akár egy riadt kisgyermek. Hisz’ valójában az is. – Ugye nem fog meghalni? Ugye nem? – sírja fájdalmasan, nekem pedig megszakad a szívem, amiért nem tudom megnyugtatni. Hogyan is mondhatnám neki azt, hogy életben marad az édesapja, amikor én magam sem vagyok ebben biztos?

– Tudni már valamit? – kérdi Jocó halkán. Csalódottan megrázom a fejemet, miközben Dani hátát simogatom.

– És nálad van hír?

– Eddig még semmi, de innen azonnal az őrsre megyek.

Kiveszek a táskámból egy csomag papír zsebkendőt és Daninak adom. Lerogy a közeli műanyag székre és kifújja az orrát.

– Szólj, kérlek, ha bármit is kiderítesz!

– Mindenképp. És te is. – Átölel, majd megveregeti Dani vállát. – Szegény srác – mondja őt nézve, és elcsuklik a hangja.

Miután Jocó elment, leülök Dani mellé és az ujjaimat az övébe kulcsolom. Némán sírunk és magunkban Arnoldért imádkozunk.

Nem tudom, mióta ülünk így. Sem azt, hogy jót vagy rosszat jelent, hogy órák óta semmit nem tudunk Arnold állapotáról.

Már sírni sincs erőm. Ülök mozdulatlanul, bámulom a szemben lévő fehér falat és szorítom Dani remegő kezét. A síri csendben hangosat dobban a szívem, amikor meglátok egy orvost közeledni. Szemüveges, ötven év körüli lehet. Magas és széles testalkata betölti a folyosó járatát. Feje tetején erősen kopaszodik, maradék haja szinte mindenhol hófehér. Fáradt arcán gondterhelt ráncok ülnek. Danival egyszerre ugrunk fel a székekről, és még szorosabban fogjuk a másik kezét. Reszketve várjuk a jövőnkről szóló híreket.

– Önök Novák Arnold hozzátartozói? – kérdi mély hangon az orvos. Mindketten bólintunk. – Én dr. Kiss Péter vagyok, az osztály főorvosa.

– Hogy van az apám, doktor úr?

– Megműtöttük, de az állapota még válságos. – Ezt hallva Dani keze megrándul az enyémben. – Rengeteg vért vesztített, és el kellett távolítanunk a lépét. A következő negyvennyolc órában teljes megfigyelés alatt tartjuk a beteget. – Pár pillanatra elhallgat. Leveszi a szemüvegét és megdörzsöli az orrnyergét, majd bizalmas hangon folytatja: – Őszinte leszek önökkel. Ha túléli a következő két napot, akkor esélye lesz a teljes felépülésre.

A szavai porig sújtanak. Akaratlanul eszembe jutnak Arnold tegnap este elsuttogott szavai, melyekben arra kért, hogy adjunk magunknak két közös napot, és utána meglátjuk, mi lesz. Az a két nap álomszép lett volna. Ez viszont, ami most ránk vár, a pokol legmélye.

– Nagyon kérem, mentsék meg! – Dani könnyörgése akár az enyém is lehetne.

– Mi minden tőlünk telhetőt megteszünk az édesapádért – feleli az orvos szomorkásan és megérinti Dani felkarját, hogy nyomatékosítsa szavait.

– Bemehetünk hozzá? – kérdem.

– Sajnálom, asszonyom, de nem. Amíg nem stabilizáljuk a beteg állapotát, addig csak és kizárólag az itt dolgozók mehetnek be. A férje – erre a megszólításra nagyot nyelek, és Dani is rám kapja a fejét – nagyon gyenge és érzékeny. Ezt meg kell érteniük.

– Igen – sóhajtom szagगतottan, és Danival egymásra nézünk a könnyeinken át.

– Annyit azonban engedélyezek, hogy az üvegfalon át láthassák. De kérem, tartsák be az előírásokat!

– Hálásan köszönjük, doktor úr.

– Hamarosan önökért küldök egy nővért. Itt várják meg! Most pedig elnézésüket kérem, de folytatnom kell a munkámat.

Nem kell sokáig várnunk a nővérrre. Pár perccel az orvos eltűnése után megjelenik egy alacsony termetű, tőlem néhány évvel fiatalabb ápolónő. Hosszú, szőke haját szoros kontyba tornyozva viseli a feje tetején. Járáskor tompán csattog a padlón a bőr klumpája, aminek fehér felületét színes minták díszítik: egy rajzolt, sárga hajú, mosolygós nővérke injekciós tűvel a kezében, körülötte mindenféle egyéb orvosi eszköz hever.

– Kövessenek, kérem! – mondja kedvesen. Hangja ugyanolyan vékony, mint a testalkata.

Végigvezet minket a folyosón, majd kinyit egy kétszárnyú ajtót, ami egy másik folyosót rejt magában. Balra fordulunk, és

egy újabb ajtón át egy kicsiny, halványzöld színű váróterembe érkezünk. Az ajtóval szembeni, a fal szélességében végighúzódó ablak a kórház kertjére néz. Az oldalsó fal mellett egy fehér műanyag széksor áll, ezzel szemben pedig egy belülről elhúzott sötétítőfüggönnyel eltakart ablak van. Beleremeg a gyomrom, amikor rájövök, hogy mögötte minden valószínűség szerint Arnold küzd az életéért.

– A főorvos úr megengedte, hogy innen megnézhessék a beteget – szólal meg a nővér, miközben az elfüggönyözött ablak melletti ajtóhoz lép. – Itt maradhatnak, azzal a feltétellel, hogy nem zavarják az orvosok és az ápolók munkáját. A beteg szobájába azonban tilos belépniük, amíg nem kapnak rá engedélyt. – Danival bólintunk, hogy megértettünk, és elfogadunk mindent. – Rendben. Elhúzó a függönyt, utána magukra hagyom önöket.

Dani keze az enyéért nyúl és földbe gyökerezett lábbal figyeljük, amint Arnold haldokló testének látványa elénk tárul. A válláig egy fehér lepellet van lefedve. Mindenhol csövek lógnak ki belőle, az őt életben tartó gépek monoton pityegése hozzánk is elér. Az arca csupa zúzóadás és véraláfutás. Bal szeme körül egy hatalmas, sötétlila monokli terület szét, ajkán vörös duzzanat.

A szám elé kapom mindkét kezem, hogy magamba fojtsam a torkomból felszakadó üvöltő zokogást. Nem borulhatok ki Dani előtt. Ő csak belőlem tud erőt meríteni; muszáj, hogy tartsam magam, amíg velem van.

– Apa! – Dani az ablakhoz lép, és mindkét tenyerét meg homlokát az üvegre tapasztja. Meggörnyedt vállát rázza a

zokogás. – Apa, kérlek, ne hagyj magamra! Kérlek! Kérlek! Kérlek, apa!

Ha valaki az életében fültanúja volt már kétségbeesett gyereksírásnak, az nem hallotta még Danit. Gyötrődő könyörgésének hangja millió vérző sebet ejt a lelkemen. Ez a majdnem felnőtt fiú itt hullik darabjaira előttem. Erőtlenül, megsemmisülve vergődik attól rettegve, hogy elveszíti az egyetlen embert, aki számára a legfontosabb a világon. Ez az a pont, amikor véglegesen elhatározom magamban: történjék bármi, de őt soha az életben nem fogom magára hagyni. Mellé lépek, és a hátára teszem a tenyerem.

– Túl fogja élni – mondom remegő hangon. – Fel fog épülni, mert tudja, hogy nagyon szeretjük őt.

Dani lassan felém emeli nedves arcát, és hálás tekintettel néz. Ismét megfogom a kezét és úgy szorítjuk egymást, mintha ezzel Arnold gyenge testébe akarnánk küldeni az életet. Egy emberként imádkozunk érte. Közös a félelmünk, közös a fájdalmunk, és közös a reményünk. Abba az egy vékonyka szálba kapaszkodom, hogy Arnold sokkal jobban szeret bennünket annál, mint hogy magunkra hagyjon.

Amióta itt vagyunk, Danival egy percre sem hagytuk magára Arnoldot, egyikünk mindig a kis váróteremben van. Csak a mosdóba ugrunk ki pár percre, amikor szükségét érezzük. Ria délután bejött hozzánk. A külső folyosón, ahol Dani nem láthatott, a nyakába borulva sírtam. Végre szabadjára engedhettem azt a sok felgyülemlett rettegést és fájdalmat, amit a fiú előtt elnyomtam magamban. Próbáltuk rávenni Danit, hogy néhány órára menjen el Riáékhoz. Zuhanyozzon le, és

aludjon egy keveset, de hajthatatlan, akárcsak én. Buldózerrel sem mozdíthatnak el minket Arnold közeléből, amíg nem tudjuk biztosan, hogy túl van az életveszélyen.

A gyerekeimnek megüzentem, hogy Arnold kórházban van. Arról nem tájékoztattam őket, hogy valójában mekkora a baj. Nem akarom, hogy a távolból érte és értem aggódjanak. Alex még egy hétig a táborban lesz, és szeretném, ha a lehető legjobban telne neki ez az idő. Zoé hétfő este ér haza, és Ria azt mondta, ő majd mindent elintéz helyettem. Zoé náluk marad, amíg én a kórházban vagyok. Nekem most itt van a helyem Arnold mellett. A főnökömtől kértem néhány nap szabadságot. Szerencsére nagyon megértő volt. Most képtelen lennék a munkámra koncentrálni.

Egy orvostól megtudtam, hogy Arnoldot a mentőautóban újra kellett éleszteni. Amikor erről beszélt, patakokban könnyezett a szívem. Elmondta, hogy ha csak pár perccel később talál rá az az idős bácsi az erdőben, akkor Arnold már nem élne. Eldöntöttem magamban, hogy mihamarabb vége ennek a rémálomnak, személyesen felkeresem azt az embert, hogy megköszönjem neki a tettét. Szívből remélem, hogy Arnold is elkísérhet hozzá.

Éjfélre jár az idő, mire Danit elnyomja az álom. Magzatpózba kuporodva alszik a kemény székeken, amit korábban leterített egy pléddel. A kedves éjszakás nővér hozott nekünk egy-egy takarót. Vigyázva, hogy fel ne ébresszem, betakargatom őt a másikkal, hogy ne fázzon. Szegény fiút teljesen kimerítették a történetek. Örülök, hogy végre alszik, legalább néhány órára elszakadhat a valóságtól. Az ablaküveg elé húzok egy

mozgatható széket és Arnoldot nézem. Nagyon fáj őt így látnom. Még mindig alig hiszem el, hogy mindez vele, *velünk* történik. Ökölbe szorul a kezem, amikor eszembe jut, mit tettek vele azok a vadállatok. Hogy voltak képesek bántani őt, a világ legszelídebb emberét? Letörlök egy könnycseppet az arcomról, ami most a harag és a gyűlölet könnye. Nagyot sóhajtva hátradőlök a széken. A gépek ritmikus csipogása engem is elálmosít. Nem akarok elaludni, a szemhéjam mégis makacsul lecsukódik és elszenderedem.

Fogalmam sincs mennyi ideig alhattam, de odakint még mindig sötét van, amikor ideges léptek és hangos kiabálás zajára riadok fel. Amikor meglátom, hogy az előttem lévő ablak túloldalán be van húzva a függöny, elfog a pánik. Rémülten felpattanok a székről, ami a hirtelen mozdulatomtól nagy csattanással hátradől. Dani erre a hangra ijed fel. Kikerekedett szemekkel nézünk egymásra, és hallgatjuk a szomszéd szobából átszűrődő ijesztő hangokat. A pityegő géphang egyetlen, folyamatos sípolásra vált, amitől mindkettőnk ereiben meghűlt a vér.

- Leállt a szíve!
- Ki kell ütnünk!
- Próbáljuk meg újra!
- El fogjuk veszíteni!

Dani olyan kétségbeesve néz rám, mintha tőlem várná, hogy megmentsem az apját. Isten bizony, megtenném, ha módomban állna. Könnyező sóbálvánnyá bénít mindkettőnket a jeges félelem, ami teljes súlyával ráült a kicsiny szobára.

– Meg fog halni – suttogja olyan hangsúllyal, ami egyszerre lehet kérdő, kijelentő és felkiáltó mondat, miközben ijedten csóválja a fejét. – Istenem, Juli! Az apám meg fog halni! – ismétli, és mind a tíz ujjával végigszánt a kócos haján. A tehetetlenségtől elborul az agya. Az ablakhoz lép, és két öklével verni kezdi. – Apa! Apa! – üvölti fájdalmában. – Maradj velem, apa!

Dani állapota a lelkem kivételése. Legszívesebben én is ütnék, rúgnék, ordítanék. Berontanék Arnoldhoz és ököllel verném a mellkasát, könyörögnék, hogy ébredjen fel és térjen magához. Hogy mondja azt, mindez csupán egy rossz tréfa. Idegesen járkálni kezdek, és közben az ujjaimat tördelem. A szívem a fülemben dobol, mindig ugyanazt a vészjósló taktust: *Elveszítjük! Elveszítjük! Elveszítjük!*

Érzem, hogy kezdem elveszíteni a fejem, mert nem bírom már ezt a kínzó várakozást. Dani mellé lépek, és megérintem a hátát. Bár neki sincs, mégis belőle próbálok erőt gyűjteni. Egymást átölelve hallgatjuk, amint az édesapja a halál örvényében fuldokol és nekünk nincs semmink, amivel meg tudnánk menteni, csak és kizárólag az imáink.

Hosszú idő telik el ebben a pokoljárásban, mire csitulni kezd a zaj és visszaáll a ritmusos csipogás. Óvatosan és némán fújjuk ki a magunkban oly sokáig benntartott levegőt.

– Visszahozták – suttogom Daninak, amikor felemeljük a fejünket egymás válláról. – Visszahozták!

Lélegzetvisszafojtva várjuk, mikor húzzák el végre a sötétítőt. Észre sem vesszük, hogy odakint felsejlenek a hajnal első fényei. Minket jelenleg csak az érdekel, hogy mi történik a

függöny mögötti szobában. Egyszer csak nyílik az ajtó és megjelenik az orvos.

– Egyelőre sikerült stabilizálnunk Novák úr állapotát – mondja, de a tekintetéből kiolvasom, hogy ennél többről van szó, és az a több nagyon nem tűnik jónak. Dani ezt szerencsére nem látja. Kissé megkönnyebbülten sóhajt egy nagyot, és mindkét tenyerével végigsimít az arcán. Elgyengülve lerogy a székre. Az orvos jelez, hogy kövessem a folyosóra.

– Kimegyek a mosdóba, Dani. – Halkan szól a hangom, amikor megérintem a vállát.

Reszketve teszem be magam mögött az ajtót, és a mellkasom előtt összefont karokkal megállok az orvossal szemben.

– Ne kíméljen, doktor úr! – A szívemet már készítem a rossz hírre.

– Őszinte leszek önnel, asszonyom. – Ez nagyon, de nagyon rosszul indul. Féltre várom a folytatást. Tudom, hogy fájni fog, amit hallani fogok. – A párja nagyon rosszul van. Az imént újra kellett élesztenünk. A sérülése sajnos súlyosabb, mint hittük. Mi mindent megteszünk érte, de...

– De micsoda? – kérdem gombóccal a torkomban.

– Sajnálom, hölgyem – sóhajtja együttérzőn az orvos, és leveszi a szemüvegét –, de Arnoldnak igencsak kevés esélye van a túlélésre.

Ezután taglalni kezdi, hogy mi történt vele, hogy mi okozta az előbbi szívleállást. A sok orvosi kifejezésből én egy mukkot sem értek. Látom, hogy az ajkai mozognak, tehát beszél hozzám, mégsem hallom őt. A fülemben lüktető vér hangja minden külső hangot elnyom. Vagy az is lehet, hogy a szívem

ver ilyen hangosan. Szédülök, émelygek. Fáj a fejem és a szemem a folyosó erős fényeitől.

Amikor megtudtam, hogy Márk meghalt, akkor azt hittem, annál nincs lejjebb. Hogy annál rosszabb már nem történhet. Hogy nincs más, ami annyira tudna még fájni, mint az ő elvesztése. Nem tévedtem. Viszont ez a hír ugyanúgy szétmarcangol. Úgy hullok darabjaimra, mint a női nyakból erőszakkal kiszakított gyöngysor szemei, melyek zörögve a padlón millió irányba szóródnak. A homlokomhoz érintem a tenyerem és próbálok nem elájulni. Soha többé nem ájulhatok el, mert soha többé nem lesz mellettem Arnold, hogy elkapjon. Amikor mindez eljut a tudatomig, nyüszítve felzokogok. *Mégis mit vétettem ellened, Isten, hogy sorban elveszed tőlem életem legfontosabb szereplőit?*

– A reggeli vizit után engedélyezek önnek tíz percet, hogy bemehessen hozzá.

– Köszönöm – tátozom, majd hirtelen hozzáteszem: – Kérem, a fiának egyelőre ne szóljanak semmit!

– Rendben, Júlia. Ha ön így látja jónak, mindez köztünk marad. – Alig láthatóan bólintok. – Őszintén sajnálom, higgye el.

Miután egyedül hagy, elvonszolom magam a mosdóig és bezárkózom. Hideg vizet lötykölök az arcomra és a nyakamra, de ez sem hűti le az arcom forróságát. Dühösen a szemetesbe rúgok és felordítok. Ezután az ajtónak támasztom a hátam, majd mint akit legyőztek, a hideg padlóra csúszom. A mellkasomhoz húzott térdeimre hajtom a homlokom és keservesen sírok.



Kora reggel megüzentem Riának, hogy hozzon be nekem egy váltás ruhát. Egy órán belül megérkezett. Amíg a mosdóban felfrissítettem magam és átöltöztem a kedvenc sötétkék farmerembe és egy fehér pólóba, ő csodával határos módon rábeszélte Danit, hadd vigye el magukhoz legalább pár órára. Ott lezuhanyozhat, ehet és alhat egy keveset. Örülök, hogy egy kis időre magamra maradok a szobában Arnold közelében. Ráadásul hamarosan bemehetek hozzá. Szükségem van arra, hogy kettesben legyek vele. Később, amikor Dani visszatér, neki is megadom majd ezt a lehetőséget. Még Riának sem mondtam el, amit ma hajnalban megtudtam az orvostól. Egyelőre ezt az információt magamnak akarom. Elég, ha csak én szenvedek tőle. Dani kérésére ma kora délután együtt felhívjuk Arnold szüleit, és elmondjuk, mi történt vele. Már előre látom, hogy életem legszörnyűbb telefonbeszélgetése vár rám.

– Neked sem ártana egy kis alvás – mondja a barátnőm, amikor átölel. – Meg némi étel. Hozzak valamit?

– Igen – sóhajtom a vállába. – Hozd nekem vissza Arnold egészségét!

– Fel fog épülni, Juli! – feleli szaggatatottan. Pusztit nyom az arcomra, majd átfogja Dani vállát és magamra hagynak.

Türelmetlenül várom, mikor mehetek be végre hozzá. Tudom, hogy most vizsgálják és rendbe teszik, mert belülről elhúzták a függönyt. Egymásba font karral fel-alá járkálok az apró szobában. Sosem szoktam rágni a körmöm, de az idegességtől most mégis ezt csinálom a jobb hüvelykujjam körmével. Amikor nagy nehezen végre megkapom a jelet, rám adnak egy zöld színű műanyag köpenyt, valamint lábzsákokat és hajhálót, a kezemet pedig lefertőtlenítik. Örülök, hogy nem kellett kesztyűt húznom, mert alig várom, hogy megérinthessem Arnold kezét.

Egy percre megállok az ágya mellett és nézem, amint mellkasa egyenletesen hullámszik a vékony fehér takaró alatt. A bőrét fedő zúzódások ellenére arca békés, mintha édes álmot látna. A felszín alatt azonban a teste az életben maradásért küzd. Ilyen közlelről nézve őt még rosszabb ebben az állapotban látnom. Minden egyes sérülés, ami az arcán van, számomra felér egy-egy újabb rúgással a lelkembe. Kisimítom a homlokából a haját és rátapasztom az ajkam.

– Kérlek szépen, maradj velem! – suttogom.

Az ágy melletti székre ülök és Arnold szép kezéért nyúlok, ami az arcához hasonlóan tele van zúzódással. A mindig ápolat és puha bőrét most horzsolások és sebek fedik, melyek egyértelmű árulkodói a verekezésnek. *Remélem, nem kímélted azokat a rohadékokat!* A számhoz emelem a kezét, gyengéd csókot lehelek rá, majd az arcomat beleengedem a tenyerébe, hogy érezzem puha bőrének érintését. Behunyt szemmel idézem fel magamban azokat az alkalmakat, amikor Arnold így ért hozzám. Szeretném visszahozni ezeknek az emlékeknek

minden egyes pillanatát, és újraélni őket. Amíg az embert nem fenyegeti az a veszély, hogy elveszítheti a szeretettét, addig a vele töltött időt természetesnek hiszi. Már-már túlságosan is egyértelműnek veszi a boldogságot. *Nekem ez jár*, gondoljuk gyakran. Mindig csak utóbb jövünk rá, hogy valójában mekkora áldás volt a szerelmünk csókja, az anyánk óvó simogatása, a gyermekünk kacaja. Mindez ajándék, sokan mégsem becsülik meg méltóképpen. Az élet igazából egy törékeny porcelán, amit bármikor kikaphat a kezünkből egy hirtelen a semmiből támadt szélököcs. Ha kegyes velünk a sors, akkor még összeragasztható az a néhány széttört rész, de sajnos gyakran előfordul, hogy a széthullott darabok porszemekké válnak, amiket hátára kap a szél és magával visz mindörökre. Nekünk pedig nem marad más, mint a szívfacsaró üresség.

Kövér könnycseppek buggyannak ki a szemhéjam alól és lepereregnek az arcomon. Belecsókolok Arnold tenyerébe, aminek a könnyeim miatt sós íze van. Ezután óvatosan visszaengedem az ágy matracára és cirógatni kezdem a kézfejét, miközben folyamatosan beszélek hozzá:

– Annyira igazságtalan, hogy egy baleset kellett ahhoz, hogy rájöjjek, mennyire szeretlek téged. Magamnak is féltem beismerni, hogy igazából már rég beléd szerettem. Remélem, meg tudsz nekem bocsátani, amiért gyáva voltam. – Nagyot szíjogok, és zsebkendő híján a csuklómmal megtörölöm az orrom. – Kérlek szépen, gyere vissza hozzám, és vigyél el abba a tóparti házba! Nekünk most ott kellene lennünk, hogy a szerelmünket ünnepeljük, nem pedig itt, ebben a rémálomban.

– Megborzongok, ahogy mindenemet átfújja a búcsúzás és az elmúlás jeges szele.

A halál küszöbén az ember sok mindent átértékel. Erre különösen jól megtanított az élet. Mégsem becsültem meg az újabb tőle kapott ajándékot. Vak és süket voltam rá, pedig a sors tálcán kínálta elém a boldogságot.

– Ha kaphatnék az élettől még egy utolsó esélyt, azt arra szánám, hogy megmutassam neked, valójában mit jelentesz nekem.

A kezére hajtom a fejem és keservesen sírok. Lelki szemeim előtt a semmiből megjelenik Márk arca. Tekintete nem vádló, és nem kelt bennem büntudatot. Mosolya békés, kedves és reménykeltő.

– Kérlek, Márk, küldd őt vissza hozzám! – suttogom Arnold kézfejére, és millió apró puszit nyomok rá. – Ha veled van, mondd meg neki, hogy jöjjön vissza, mert szükségem van rá!

Nem tudom, honnan és miből jött a sugallat, de úgy érzem, hogy amiképp anya távozásában apa segítette őt, úgy most Márk van itt Arnolddal. És velem. De Arnold nem akar menni. Mondhat az orvos bármit, én a lelkem mélyén érzem és tudom, hogy ő még maradni akar. Nem véletlenül álmodtam tegnap reggel azt, amit. Márk okkal figyelmeztetett arra, hogy vigyázzak rá. Most már mindent értek. Veszem a jelet. Itt vagyok, és szívem minden dobbanásával életet szórok Arnoldba. Ha kell, addig ülök itt és fogom a kezét, amíg magához nem tér, de elengedni nem fogom. Nem hagyom, hogy elmenjen.

– Kérlek, drágám, harcolj értünk még egy kicsit, hisz’ a közös életünk még el sem kezdődhetett igazán.



Az ezt követő tizennégy óra történései csak felszínesen érintették a tudatomat. Úgy jártam-keltem és tettem a dolgom, akár egy robot. Vagy inkább, mint egy zombi. Egyfolytában annak érzem magam. Ria később visszahozta Danit, aki a zuhanynak és egy kényelmes ágyban való alvásnak köszönhetően külsőleg jobban festett, de a lelke ugyanolyan megzuhan volt, mint korábban. Az orvos neki is megengedte, hogy tíz percre bemenjen az apjához. Továbbra sem avattuk őt be abba, hogy Arnoldnak csupán harminc százalék esélye van arra, hogy túlélje. Tisztelettudóan kettesben hagytam őket, és Riával megittam egy kávét a folyosón, amit az automatából hozott nekem. Késő délutánig velem maradt és fogta a kezem. Sírtunk, beszélgettünk, majd ismét sírtunk. Segített felhívni Arnold szüleit, akiket mélységesen lesújtott a hír. Azonnal autóba ültek, és estére meg is érkeztek. Magukra hagytam őket a kis váróteremben és elrejtőztem a mosdó egyik fülkéjében, hogy jól kisírhassam magam. Tizenegy körül visszamerészkedtem hozzájuk, de csak Danit találtam ott. A nagyszüleinek odaadta a lakásuk kulcsát, hogy ott tölthessék az éjszakát.

Eldöntöm, hogy egész éjjel egy pillanatra sem fogom lehunyni a szemem, akármilyen fáradt vagyok. Még frissen élnek az emlékezetemben az előző hajnal eseményei, amikor újra kellett éleszteni. Tudom, hogy hülyeség és abszurd elmélet, mégis úgy gondolom, ha ébren maradok, akkor Arnolddal semmi rossz nem történhet. Azt hiszem, Dani is hasonlóan vélekedik, mert nyugtalanul le-fel járkál, akár a ketrecbe zárt tigris. Hogy eltereljem a figyelmét, és a magamét is, Arnoldról kezdek el mesélni neki. Régi, iskoláskori emlékeket elevenítek fel. Figyelmesen és őszinte érdeklődéssel hallgat. Látom rajta, mennyire jó érzéssel tölti el, hogy az apjának egy újabb oldalát ismerheti meg. Nekem is jó beszélni a múltról. Nem is tudtam, hogy ilyen sok emléket őriz a szívem. Azt hittem, hogy a legtöbbje már rég a feledés homályába merült, de ahogy elmesélem az egyiket, máris eszembe jut egy másik történet. Dani is kedvet kapott a meséléshez. Beavat a legrégebbi, legkedvesebb gyermekkori emlékeibe, amikből szerencsére – pontosabban szólva Arnoldnak köszönhetően – nagyon sok van. Ő elérte azt, ami csak kevés egyedülálló szülőnek sikerül: Dani egy pillanatig sem érezte kevesebbnek magát amiatt, mert csonka családban nevelkedett.

Az udvarra néző ablaknál áll, nekem háttal. A kültéri lámpák megvilágítják, magas és vékony alakjának körvonalai kirajzolódnak az ablakkeretben.

– Nekem apa jelent mindent. Nincs nála jobb fej a világon.

A padlót bámulom és fájdalmasan elmosolyodom. – Nem. Valóban nincs – mondom halkán, és őszintén így is érzem.

Dani otthagyja az ablakot, és három lépésből a másik előtt terem. Egyenes háttal, mozdulatlanul néz keresztül rajta. Csupán a mellkasa hullámozása és remegő alsó ajka árulja el, valójában mennyire zaklatott.

– Az orvos téved – jelenti ki halkan, érzelemmentesen. Egy pillanatra sem veszi le a szemét Arnoldról.

– Tessék?

– Tudom, hogy az orvos szerint nem fogja túlélni. De téved. Apánál erősebb ember nincs a Földön – mondja eltökélten, majd ökölbe szorított kézzel hozzáteszi: – Az anyámmal ellentétben ő sosem hagyna el.

Nem tudom, hogyan is képzelhettem, hogy Dani elől eltitkolhatom az apja állapotát. Sosem szabad lebecsülni a gyerekeket. Érzékeny antennáiknak köszönhetően még a ki nem mondott szavakat is meghallják. Sőt leginkább azokat hallják meg. Mellé lépek, és a vállára simítom a tenyerem.

– Ne haragudj rám! – suttogom bűnbánóan, közben én is Arnoldot nézem. Dani megérinti a kezem, és megszorítja egy kicsit.

– Nincs semmi baj, Juli. – Halványan rám mosolyog. – Tudom, hogy csak engem akartál védeni.

Viszonzom a mosolyát, és így szólok:

– Te ugyanolyan jó ember vagy, mint az apukád. És igazad van: ő tényleg a legerősebb.

A reggeli vizit ideje alatt mi a folyosón várakozunk. Nemrég megérkeztek Arnold szülei. Fáradt és szomorú tekintetük elárulja, hogy hozzánk hasonlóan ők sem aludtak egy percet sem. Az édesanyja lehuppan az egyik műanyag székre. A férje

háttal a falnak támaszkodva áll, Dani pedig a padlót koptatja. Sportcipőjének gumitalpa olykor megcsikordul a csempén. Én idegesen markolom a kávéval teli papírpoharat, amiből eddig egy kortyot sem ittam. Igazából nem is kívánom az ízét. Émelygek az idegességtől.

Hosszú idő múlva megjelenik az orvos. Az arcát fürkészem, próbálom kitalálni, milyen hírt hoz magával. Az elmúlt két naphoz képest mintha kevésbé tűnne gondterheltnek, de lehet, hogy csak az én reményeim láttatják ezt velem, és a valóság igazából teljesen más. Amikor odaér hozzánk, mind a négyen lélegzetvisszafojtva várjuk a mai diagnózist.

– Azt hiszem, bátran kijelenthetem, hogy Novák úr túl van az életveszélyen. A szervezete jól reagál a kezelésekre. Az állapota javulásnak indult. Ugyan gyenge még, és a következő napokban sem biztos, hogy magához tér a sok gyógyszer miatt, de ha minden így halad, akkor nagy esély van arra, hogy önök épen és egészségesen visszakapják őt.

Akkora sóhaj szakad fel a tüdőnkéből, amibe beleremegnek a falak. Danival egymás nyakába borulunk. Az ölelésünket most nem nyomja a rettegés súlya. Végre könnyed és felszabadult.

– Bemehetünk hozzá, doktor úr? – szipogja Arnold édesanyja.

– Egyszerre csak az egyikük, és csak néhány percre. Fő az elővigyázatosság.

Bár legszívesebben mindenkit félrelöknék az utamból és bikaként törtetnék be hozzá, mégis kibírom, hogy ne így tegyek. Végül is én hivatalosan nem vagyok családtag, ráadásul tegnap az előírt tíz perc helyett félórát is bent maradhattam

Arnolddal. Igazi kiváltság volt. Előreengedem Danit és a nagyszüleit, hadd menjenek be ők. Addig én felhívom Riát, és elújságolom neki a jó hírt.

Miután én is sorra kerültem és eltölthettem Arnolddal öt áldott percet, ami alatt végigcsókoltam az arcát és a kezét, úgy döntök, hazaugrom egy órára. Igazán rám fér egy hajmosás meg egy tisztességes zuhany a mosdókagylóban való mosakodás helyett. Arnold szülei úgyis az egész napot a kórházban töltik. Dani megígérte, ha bármi van, azonnal hív.

A hazaúton befut Zoé hívása. Kihangosítom a készüléket, úgy beszélgetek vele. Érdeklődik Arnold hogyléte felől. Elmondom, hogy szépen javul, és magamban örülök, amiért nem kell hazudnom a lányomnak. Mivel két órán belül hazaérnek Hanna szüleivel, ezért úgy döntök, mindenképp megvárom őt otthon, hogy személyesen elmesélhessem neki mindazt, ami Arnolddal történt. Este pedig majd átviszem őt Riáékhoz, hogy én visszamehessek a kórházba.

Addig folytattam magamra a vizet, hogy egy csepp meleg víz sem maradt a bojlerben. Nincs kedvem a hajam beszárításával foglalkozni, ahhoz most túlságosan fáradt vagyok. Hőség van, majd megszárad magától. Egyébként nem szeretem így viselni, mert ilyenkor túl dús és nem nevezhető sem hullámosnak, sem pedig egyenesnek. Viszont egy hajgumi olykor az ember lányának a legjobb barátnője tud lenni. Magamra kapok egy nyári nadrágot meg egy lenge pólót, majd felfrissítem a táskám tartalmát, amit este magammal viszek a kórházba.

Épp elkészülök mindennel, amikor megérkezik Zoé. Kifutok elé, hogy mielőbb megölelhessem. Az elmúlt egy hét alatt

mintha tíz centit nőtt volna. Világos bőre pár árnyalattal sötétebb lett, szőke hajának több tincset világosra szívt a nap. Gyönyörű fiatal nővé válik az én szép kislányom. Most jövök rá, hogy sokkal jobban hiányzott, mint hittem. Elbúcsúzik Hannától, ismételten megköszönjük a szüleinek a meghívást, majd bemegyünk a házba. Egy-egy pohár jeges tea társaságában kényelmesen elnyúlunk a kanapén, és én elmesélem neki az elmúlt két napot. Kipihent arcára kiül az ijedtség.

– Ó, anya! Miért nem szóltál, hogy ekkora a baj? – kérdi sírdogálva. Megfogom a kezét.

– Mert nem akartam, hogy aggódj. Úgysem tehetél volna semmit.

– Alex sem tudja?

– Nem. És szeretném, ha ez így is maradna. – Látom, hogy mérlegel. Nem tetszik neki a kérésem, mert utál a testvére előtt titkolózni. – Zoé! Arnold túl van az életveszélyen. Fel fog gyógyulni. Ne idegesítsük feleslegesen a bátyádat. Hagyjuk, hadd végezze a dolgát a táborban! Kérlek!

– Rendben – mondja unottan, és elhúzza az orrát. – De ha bármi van...

– Ha bármi van, akkor azonnal értesítjük – jelentem ki határozottan. – De nem lesz semmi.

– És te hogy vagy? – kérdi félénken, miután megitta a teája felét.

– Most már jól, de rettegettem, hogy elveszítem őt is. – Kipislogom a szememből a könnyeket. – Szörnyű volt őt így látni.

Zoé megszorítja a kezemet és a vállamra hajtja a fejét. Egy darabig így ülünk csendesen. Mindketten a gondolatainkba mélyedünk, amiknek fenekéről Márk és Arnold néz ránk. Én töröm meg a hallgatást és azt kérem, meséljen a nyaralásáról. A következő egy órában beszámol az élményeiről. Iszom minden szavát, és őszintén örülök, amiért ilyen szép és kalandos hét van mögötte. De annak még jobban, hogy újra itthon van épen és egészségesen.



A napok türelmetlen várakozásban telnek. Egy emberként várjuk, hogy Arnold mikor tér magához. Néha előfordulnak erre utaló jelek. Ma délelőtt például, amikor a kezét fogtam és beszéltem hozzá, ő megmozdította az ujjait. Mintha meg akarta volna szorítani a kezem. Az izgalomtól hevesen verni kezdett a szívem és pislogás nélkül figyeltem a szemét, vajon mikor nyitja ki és néz rám végre. Önző módon azt akarom, én legyek az első, akit meglát, amikor felébred.

Dani most a nagyszüleivel ebédel a kórház büféjében. Engem is hívtak, de kimentettem magam azzal, hogy nem vagyok éhes. Valójában csak egyedül szeretnék lenni Arnolddal. Viszont egy kávé jólesne, ezért kisietek a folyosó végén álló automatához. Amíg a kapucsínómra várok, hirtelen támad egy ötletem. Leveszek egy fedelet a tartóból és beborítom vele a poharamat, majd a nővérpulthoz sétálok. Ma az egyik

kedvencem van ügyeletben, Jolika. Ő a legkedvesebb mind közül. Neki nem esik nehezére segíteni ott, ahol szükség van rá. Láthatóan teljesen lefoglalja a feladata. Lehajtott fejjel, összeráncolt szemöldökkel koncentrálni a papírmunkára. Mosolyogva megszólítom:

– Elnézést, Jolika, amiért megzavarom, de tudna nekem adni egy fehér lapot és egy grafitceruzát?

– Persze, aranyom, akár többet is – válaszolja, miközben rám emeli kerekded, ráncos arcát. A szeme mindig kedvesen mosolyog, és most a szája is vele tart. A pult felett átnyújt nekem néhány darab A4-es lapot, meg két ceruzát. Az egyiknek radírgumi van a fején. Ezután egy csiptető papír alátétet is kölcsönöz nekem. – Hogy kényelmes legyen – mondja.

– Nagyon szépen köszönöm. Hamarosan visszahozom őket egy kávé kíséretében.

Szeretettel bólint, majd visszatér a munkájához, én pedig Arnoldhoz. Az ágya melletti székre telepszem. Belekortyolok a kávémba, majd a közeli kisasztalra teszem. Törökülésbe húzom a lábaimat, és ráteszem az alátétre csippentett papírlapot. A fejem búbjára gumizom a hajam, hogy ne lógjon alkotás közben az arcomba. Azt a sok pálcikafigurát meg a pont-pont-vesszőcske ákombákomot leszámítva, amit az ikreknek firkálgattam pici korukban, nem rajzoltam huszonnégy éve. Mégis olyan elevenen emlékszem a technikára, mintha tegnap vetettem volna papírra az utolsó hattyúmat. A kezemben tartott ceruza olyan szépen siklik a papíron, mint gondola a csendes víztükrön. Vagy inkább, mint hófehér hattyú a tó felszínén. E gondolatra mosolyra húzódik a szám, és még

elszántabban dolgozom. Csak annyi időre állok meg, hogy beleigyak a kapucsínómba, vagy olykor Arnoldra nézzek. Az arcát csúfító sebek lassan halványulni kezdenek. Az ajkán lévő duzzanat is visszahúzódni látszik. Az orvos szerint ez jó jel, mert a teste öngyógyító üzemmódra kapcsolt. A tenyerem külső részét szürkére festette a grafit, de én nem törődöm vele. Miután befejezem a rajzot, majd lemosom a bőrömről.

Amikor úgy érzem, hogy elkészültem, az ölembe dobom a ceruzát. Felemelem a rajzot és kissé távolabb tartom magamtól, hogy alaposan szemügyre vehessem. Elégedett vagyok az eredménnyel. Jobb lett, mint hittem. A lapot lecsatolom a tartóról és az Arnold melletti asztalkára teszem. Ezután az arcához hajolok, és borostás bőrére cuppantok egy hosszú, gyengéd puszit.

– Ezt neked készítettem, szerelmem – suttogom, és közben ajkaim mindvégig érintik őt.

Tizenhét

Arnold

Nehéz különbséget tenni az álom és az ébrenlét között, amit csupán egy vékony csík választ el egymástól. Mintha a horizontot kémlelnénk. Távolról nézve egybefolyik, és tévesen azt hihetjük róla, hogy amit látunk, az egy és ugyanaz. Közben pedig eget és földet választ el egymástól ez a vékonyka határvonal.

Egyelőre még nem tudom, mi igaz abból, amit láttam, és mi volt csupán álom. Láttam sötétséget és láttam a fényt. Láttam halált és láttam az életet. Láttam a fiamat és Julit, amint egymásba kapaszkodva értem sírnak. Láttam Márkot, ami abszurdnak tűnik. És láttam önmagam, ami még inkább abszurdnak tűnik. Körbevettek fehér köpenyesek és egy emberként küzdöttek az életemért, miközben én a béke és nyugalom burkában lebegtem, és nem értettem, miért akarnak erővel visszahozni egy olyan testbe, ami fáj és sérült. Tovább akartam menni. Minél messzebbre kerülni a szenvedéstől. De aztán egy láthatatlan erő meglökött, és én visszazuhantam saját magamba. Onnan kezdve képszakadás. Később Julival álmodtam. Fogta a kezemet és azt mondta, szerelmes belém. Gyönyörű álom volt, és amíg tartott, azt kívántam, bár valóság lenne.

Mintha egy végtelenül hosszú, mély szendergésből térnék vissza. Próbálom felnyitni a szemeimet, de mindig

visszacsukódnak. Mint amikor a redőny zsinórja elszakad. Hiába húzzuk fel, hogy a szobába behívjuk a reggeli napfényt, mihelyt elengedjük a zsineget, a roló azonnal visszazuhan, és mi ismét sötétségben találjuk magunkat. Valahogy én is így vagyok ezzel. Nincs erőm nyitva tartani a szemeimet. Én, aki nyolcvan kilót gond nélkül kinyomok fekve, képtelen vagyok a szemhéjamat fenn tartani. Szánalmas, ezért újra próbálkozom. Nem adom fel. Legyőzhetetlennek érzem magam, amikor nagy nehezen sikerül végre. Az erős fény bántja a pupillámat, valamiért ez most mégis jólesik. Ebből érzem, hogy élek.

Tudom, hogy nem vagyok egyedül a szobában. Hallom a jelenlévő halk, egyenletes szuszogását. Egy aprót jobbra fordítom a fejem, és ekkor meglátom azt, akiért érdemes újra itt lennem. Nem veszi észre, hogy őt nézem. Minden figyelmét leköti a kezében tartott könyv. Olvasás közben aprót és szaporán mozognak az ajkai. Elmosolyodom, legalábbis belülről mosolygok. Mindig így olvasott, és szerintem erről ő a mai napig sem tud. Minden erőmet össze kell szednem, hogy meg tudjam szólítani.

– Fiam! – Hangom gyenge, akár a reggeli harmat, Dani mégis meghallja. Össze csapja a könyvet, félredobja és előre hajol, ami inkább tűnik előreugrásnak.

– Apa! Ó, apa! Hát visszatértél végre! – Megfogja a kezem, és erősen megszorítja. Viszonozom ezt, amennyire csak tőlem telik. Közben úgy nézzük egymást, mintha csodát látnánk. És valóban: nekem ő életem legnagyobb csodája.

Teljesen kiszáradt a szám, ezért Dani az ajkaimhoz emeli a vizes poharat, amiből szívószállal kortyolok párat. Ezután egy

szuszra elhadarja, hogy mennyire félt és aggodott értem. Elmondja, hogy amióta bekerültem, ők szinte ideköltöztek a kórházba Julival. Az ő említésére nagyot ugrik a szívem. *Végig itt volt ő is? De akkor most hol van?* Dani leolvassa rólam a fel nem tett kérdéseimet. Mosolyogva ezt mondja:

– Hazament rendbe tenni magát, de hamarosan visszajön – biztat, én pedig megnyugszom, és aprót bólintok. Elgondolkodva az állát bökdösi az ujjával, majd így szól: – Bár azt hiszem, jobban járok, ha felhívom. Kinyírna, ha megtudná, hogy te ébren vagy, én meg nem szóltam neki – nevet.

– Ez jó ötlet – mondom halkán és taglaltan.

– Hívok egy orvost, azután telefonálok Julinak.

– Kösz – mosolygok rá. Érzem, hogy lassacskán kezd visszajönni a hangom.

Amikor magamra maradok, körbejáratom a tekintetem a hófehér szobán. Vagyis csak járatnám, mert a fejem mellett álló szekrénynél nem jutok tovább. Megpillantok rajta egy ismerős, mégis teljesen új rajzot. Felemelem a karom és érte nyúlok. A mozdulattól fáj a hasfalam és húzódik a sebem, ezért igyekszem a lehető legóvatosabbnak lenni. Nagy nehezen megszerzem a lapot, és az ölembe engedem. Gyengéden végighúzó az ujjam a hattyúpár körvonalain, mintha Juli selymes bőrét simogatnám. Gyerekkorunkban mindig csak egy hattyút rajzolt. Ez a kettő éppolyan gyönyörű és kidolgozott, mint ami a régi matematikafüzetemben van. Ámulattal nézem a párt, melyek mintha egymás tükörképei lennének. Ívbe hajló nyakuk, valamint egymáshoz érintett csőrük és begyük szívformát alkot. A lap jobb alsó sarkában pedig ott tündököl

Juli régi aláírása: az i betűn pont helyett egy szívecske van. Ebben a percben eldöntöm magamban, hogy amint kikerülök innen, első dolgom lesz a legszebb keretbe foglaltatni ezt a mesterművet, és az ágyam fölé akasztom.

Az orvos azt mondja, hogy maximálisan elégedett velem és büszke rám. A szervezetem épp olyan ütemben dolgozik, ahogyan azt kell. Holnap átvisznek az intenzívről egy kórterembe, ahol még pár napot el kell töltenem, mielőtt hazamehetek. A hasamat ért mély szúrás lassan gyógyul, de amint elmúlik annak veszélye, hogy ismét kifakadjon, hazaenged.

A vizsgálat után Dani rögvést visszatér hozzám. Elmeséli, hogy Juli sikongatott örömeiben, amikor felhívta. Vihogva hozzáteszi, hogy a zuhany alól ugrasztotta ki szegényt. Nevetek, ahogy elképzelem őt samponos hajjal és habos testtel a zuhany mellett állva telefonálni, miközben ujjong a jó hír hallatán. *Miattam. Értem. Én vagyok az ő jó híre.* Fogmosás híján kérek Danitól egy Orbitot, mert nem akarom Julit elijeszteni a bepállott számmal. Sajnos így jár az, akit napokra eszméletlen állapotba kényszerít egy rohadt késszúrás.

Türelmetlenül várom, mikor nyílik ki végre az ajtó, és lép be rajta. Amikor pár perccel később a folyosó felől magas sarkú cipő közeledő kopogását halljuk, Danival egymásra nevetünk. Feljebb csúszok a párnán, hogy jobban láthassam, amikor bejön. Majd' kiugrik a szívem, amikor meglátom őt. Szebb, mint valaha. Térdig érő, halványzöld nyári ruha van rajta, haja pedig szabadon omlik csupaszon hagyott vállai fölé. Látványától menten elmúlik a fájdalmam, a kábaságom, és

erőre kapok. Másodperceken át nézzük egymást meglepetten, izgatottan, boldogan. Végül kiszakad a mozdulatlanságból és az ágyamhoz siet. Mellém ül a matracra, és a nyakamba hajtja az arcát.

– Köszönöm. Köszönöm, hogy nem hagytál magamra! – nevet és sír egyszerre. Illatos haját simogatom és belepuszilkok.

– Sosem tennék veled ilyet, kicsim – suttogom, miközben a szememet elfutják a könnyek.

– Akkor én megyek, és felhívom a nagyit – mondja Dani, és feláll a székről. Nevetgélve, akár két kamasz, zavarodottan ránézünk. – Megmondom neki, hogy most *komoly* vizsgálat alatt állsz, és egy óra múlva bejöhetnek – vigyorog szélesen. Hálás szeretettel nézek rá. A legjobb gyerek a világon. – Szólok Riának is. Meg Anitának. Elvégre nekem is jár egy kis romantika – kacsint rám, majd magunkra hagy.

Erőtlenül szorítom magamhoz Juli törékeny testét. Érezhetően lefogyott ebben a pár napban. Szegénykém, elképzelni sem tudom, mit élhetett át, amíg az életemért aggódott.

– Olyan jó, hogy itt vagy – búgom az arcába, miközben puszilgatom.

– Olyan jó, hogy itt vagy – utánoz, és belepuszil a nyakamba.

Viharászunk, én meg közben nevetve feljajdulok és a bekötözött hasamhoz kapok. Juli ijedten mered rám.

– Uramisten! Rosszul vagy? – kérdi aggodalmasan.

Szabad kezemmel megsimítom a szép arcát, és pusztit nyomok az orra hegyére.

– Minden rendben. Csak egy kicsit fáj a sebem a nevetés miatt. – Megkönnyebbülten sóhajt. Átül az ágy melletti székre, és egymásba kulcsolja az ujjainkat. – Megtaláltam a rajzot. Gyönyörű. Köszönöm. – A számhoz húzom a kezét és megcsókolom.

– Örülök, hogy tetszik. Tegnap készítettem neked – feleli, és a füle mögé simítja a haját.

– A legszebb ajándék, amit valaha kaptam. Az ágyam fölé fogom tenni – magyarázom. – Kérlek, adnál egy kis vizet?

– Ó, persze. – Segít innom épp úgy, mint Dani az előbb. Jólesik, amikor megsimítja az arcom, miután visszatette a poharat az asztalkára.

– Veled álmodtam.

– Igazán? És mit? – kíváncsiskodik oldalra döntött fejjel. Olyan édes, akár a méz.

– Azt, hogy szerettél, Juli – mondom nyíltan a szemébe. Meglepetten néz rám, kicsit még el is tátja a száját. Egy pillanatra megijeszt a reakciója.

– Te hallottál engem? – kérdi a megszokottnál valamivel magasabb hangon. Meg sem várja a válaszom, mert máris folytatja. – Istenem, Arnold, te hallottál engem! – jelenti ki csodálkozva, és a szája elé teszi a kezét. Szó nélkül figyelem őt. Fészkelődik, majd két tenyere közé zárja a kezem és fölém hajolva mondja: – Itt ültem, és elmondtam neked, hogy szeretlek. – Most nekem marad tátva a szám. – Beléd szerettem, Arnold. Nagyon-nagyon-nagyon-nagyon beléd szerettem!

Életemben nem mondtak még nekem ennél szebbet. A tarkójánál fogva a számhoz vonom, és túl hosszú idő után

végre ismét megcsókolhatom a nőt, akit szeretek. A nőt, aki nagyon-nagyon-nagyon-nagyon belém szeretett. Végre!

Dani tapintatosan benyit, hogy szóljon, a szüleim tíz percen belül itt lesznek. Amíg őket várjuk, Julival elmesélik, hogy ők a szomszéd szobában töltötték az elmúlt napjaikat. Azt is elmondják, hogy Ria meg Jocó, akiket szintén felemésztett az aggodalom, mindennap bejöttek hozzám. Egyet azonban továbbra sem értek. Hogy kerültem a kórházba? Ezt meg is kérdezem tőlük.

– Egy idős bácsi meg a kutyája találtak rád – magyarázza a fiam. Ebben a pillanatban eszembe jut a jólelkű István bácsi, meg az ő hűséges társa, Balu. Összefacsarodik a szívem, ahogy elképzelem az öreget, amint idegesen a mentőket hívja. Belegondolni sem merek, hogy mi lett volna, ha őt, illetve őt is megtalálják azok a férgek.

– A mentőorvos szerint ha csak pár perccel később talál rád, akkor te... – Juli nagyot nyel, és homályossá válik a tekintete. Tudom, hogyan fejeződik be a mondata, és nem engedem, hogy kimondja. Túl sokat szenvedett már ez a drága jó lélek. Tüstént a kezéért kapok és megszorítom.

– De itt vagyok, Juli – mondom a könnyektől csillogó szemébe nézve, ő pedig halvány mosollyal az arcán bólogat. – Mihelyt felépülök, felkeresem István bácsit és megköszönöm neki a segítségét.

– Nekem is ez a tervem – mondja a szemét törölgetve. – Hiszen neki köszönhetjük, hogy visszakaptunk. – Danival összemosolyognak.

Örültem a látogatóimnak, ugyanakkor rendesen elfáradtam. Amíg a szüleim bent voltak, néhányszor elbóbiskoltam. Az orvos szerint ez normális, mert egyelőre erős fájdalomcsillapítókat és nyugtatót kapok, amiknek az adagjait hamarosan lecsökkenti.

A másnap reggeli vizit után áttoltak egy másik szobába. Szerencsére megkaptam az ablak melletti ágyat, így amikor egyedül vagyok és nem alszom, bámulom az üvegen túli világot. Egy jókora gesztenyefa áll közvetlenül az ablak előtt, amelynek sok madár a lakója. Szép csivitelésük megnyugtató. Nagyon hiányzik az erdei futás, meg úgy általában a mozgás, de sajnos arra egy jó ideig még várnom kell. Jocó érkezik meg, aki most rendőrruhát visel. Lekapja a fejéről a sapkáját és a hóna alá veti.

– Hogy vagy, haver? – kérdi, miután leült a mellettem álló székre.

– Úgy tűnik, megmaradok – vigyorgok rá. – Veled mi újság?

– Végre elkaptuk őket – mondja és megdörzsöli gyöngyöző homlokát, amit szerintem azóta húz ráncokba, hogy a tudomására jutott, engem megtámadtak.

Bólintok, és az ablaküveg felé fordítom a fejem. A nyári szellő épp csak, hogy megmozdítja a fák leveleit. Egy feketerigó most szállt rá az egyik ágra, és hangos éneklésbe fog. Mint már oly sokszor, ismét megjelenik előttem a három gonoszságtól sötét arc, de most először nem zaklat fel. Talán azért, mert tudom, végre ott vannak, ahová valók.

– Szeretném, ha feljelentést tennél ellenük. Ria mindenben a segítségedre lesz. – Mivel nem válaszolok és továbbra is a

madarat bámulom, egy nagy sóhaj kíséretében folytatja: – Nézd, Arnold! Nem akarlak felzaklatni, de szükségem van a vallomásodra és az orvosi leleteidre ahhoz, hogy azok a férgek a rács mögött rohadjanak meg.

– Rendben. Megteszek mindent, amit mondasz – felelem, és a barátomra nézek. – De valamit tudnod kell. – Jelez, hogy figyel, folytathatom. – Engem nem hajt a bosszú. Már nem. Csak azért segíték börtönbe juttatni őket, hogy soha senki mással ne csinálhassák azt, amit velem tettek.

– Erről Ria gondoskodni fog. Hiszen ismered. – Röviden felnevet. – Te is láttad már, hogy miként változik vérengző cápává, amikor az igazságot védi. Főleg akkor, amikor az igazság az egyik legjobb barátja.

– Kösz, haver! – Hálásan rámosolygok. Ők ketten fantasztikus emberek és barátok, és ezt ismét bebizonyították.

– Most viszont mennem kell, mert hamarosan lejár az ebédidőm. – Ránéz a karórájára, amit a feleségétől kapott tavaly karácsonykor, majd feláll. Felém nyújtja az öklét és összekoccintjuk őket. – Vigyázz magadra! És siess haza, mert már nagyon időszerű lenne beizzítani a grillsütőt. Tele a hűtő Heinekennel.

– Remekül hangzik. – Egymásra vigyorgunk, majd elköszön és kísétál az ajtón.

Tizennyolc

Juli

Október

Több mint két hónap telt el Arnold balesete óta. A lábadozása hosszú volt, de szerencsére komplikációmentes. A gyerekeimmel, Danival és Riáékkal együtt mindenben segítettünk neki. A heg élete végéig vele marad. Amikor lekerült róla a kötés és magunkra maradtunk a lakásán, ujjaimmal végigsimítottam rajta és megcsókoltam. Közben akaratlanul is arra gondoltam, hogy milyen furcsa játékot űz velem az élet, amiért másodjára is egy olyan nagyszerű és engem szerető férfit adott nekem, akinek a testét szúrás okozta heg díszít. Márk sebesülése sosem taszított, ahogyan Arnoldé sem fog. Imádom rajta ezt a csúfságot, ami azt szimbolizálja, hogy túlélte a támadást. Hogy életben van. Hogy velem van. Arnold valóban egy hős és áldás az életemben.

Tegnap volt a napja, hogy Márkkal tizenöt évvel ezelőtt összeházasodtunk. Kilátogattam hozzá a temetőbe. Friss vizet öntöttem a vázába, majd beletettem az egy szál rózsaszín tulipánt. Amint ott ültem a sírral szembeni kis padon, rájöttem valamire. Márk volt az én életem nyara. Mellette sosem fáztam. Általa mindig ragyogóan sütött a nap. Minden vele eltöltött perc forró volt, szenvedélyes és tüzes. Miután elveszítettem, a szívemre örök tél telepedett. Nem a békés, hófehér, hanem a

zord, sötét és dermedtően jeges. Azt hittem, örökre meghaltam belül. Aztán jött Arnold, és a meleg, barna mosolyával leolvasztotta a szívemről a jégpáncélt és felébresztette téli álmából. Ő az én reményt hozó, virágillatú, napfényes tavaszom. Meleg szeretete által kirügyezett a szívem és megtanult újra szeretni. Nagyon-nagyon szeretni.

– Köszönöm, hogy visszaküldted őt nekem! – suttogtam Márknak egy csepp bűntudat nélkül. Végre fel tudtam szabadítani önmagam ez alól a negatív érzés alól, ami oly sokáig fojtogatott. Többé már nem félek boldognak lenni, és bátran merem szeretni Arnoldot úgy, ahogyan ő azt megérdemli. Tudom, hogy Márk békében nyugszik, mert van, aki helyette is vigyáz rám. Imádott férjem emlékét a legdíszesebb papírba csomagoltam és betettem a szívem legszebb, legfényesebb szobájába. Ez a kis helyiség örökre az övé marad. Itt jó helye lesz, amíg élek. Nem zárom be az ajtót, mert néha szükségét érzem annak, hogy mellébújjak és eltöltssek vele egy kis időt. Arnold mindezt elfogadja, mert tudja, hogy már nem fáj emlékezni. A múlt végre azzá vált, aminek lennie kell: egy bizsergető, kedves emlékké, amit jó érzés néha felidézni egy-egy fáradt és melankolikus napon.

Csodaszép az idei október. A nap kellemes meleget áraszt magából, miközben a fákat aranyra, vörösre és barnára festi körülöttünk. Ma délelőtt érkeztünk Arnold barátjának a vidéki házába, ahová a nyáron készültünk. Igazi ékszerdoboz ez a hely. A ház modernül régimódi stílusának köszönhetően egy romantikus, meleg kis kuckó. A tóra hosszasan benyúlik egy

stég, amihez kikötve lágyan ringatózik a család csónakja. Amint megláttuk, azon nyomban ki akartuk próbálni.

Úgy nevetek, hogy majd' kicsordul a könnyem. Arnold felállva evez, miközben mély hangon és hangosan énekl nekem az '*O sole mio* című dalt. Persze ezen az egy soron kívül minden egyéb szava halandzsa, ő mégis akkora beleéléssel adja elő, hogy néha még a szemét is lehunyja és kitarja az egyik karját. Igazi úrihölgynek érzem magam mellette. Mintha valamilyen furcsa, olasz stílussal ötvözött Austin-regénybe csöppentem volna. Azzal a különbséggel, hogy én nem viselek hosszú, korhű ruhát, és csipkével szegélyezett napernyőt sem tartok a fejem fölé. Ellenben van rajtam egy fehér-piros csíkos póló sötétkék szoknyával és piros, lapos talpú cipővel. Az „olaszom” mezítláb van, és világoskék farmert meg fehér inget vett magára, amit lazán kigombolt a mellkasáig. Szerintem fogalma sincs arról, hogy mennyire jóképű. Ahogy arról sem, hogy én mennyire odavagyok érte.

Amikor végez a páratlan előadással, megtapsolom, miközben fuldoklom a vihogástól. Arnold félredobja az evezőt, csípőre vágja a kezét, és tettetett felháborodással reklamál:

– Úgy látom, a kisasszony kényes ízlésének nem felelt meg az én kis magánszámom.

Megszólalni sem tudok, annyira nevetek. Csak a fejemet csóválom, és óvatosan a szemeimet törölgetem, nehogy elmaszatoljam a bőrömre a szempillaspirált. Arnold leül velem szemben és mosolyogva engem néz. Miután abbahagyom a vihogást, két tenyerembe fogom az arcát és a szemébe nézve mondom:

– Gyere ide, te meg nem értett művész! – Elneveti magát, és két kezével megérinti az arcát fogó kézfejemet. Egyszerre hajolunk egymás felé, hogy egy forró, szenvedélyes csókban forrjunk össze.

Arnold letelepszik a csónak aljába, én pedig a mellkasának dőlve hozzábújok. A vállára támasztom a fejem, és némán gyönyörködünk a minket magába ölelő békés látványban. Ez a hely maga a nyugalom és a megpihenés kuckója. Mintha kiszakadtunk volna a rohanó világból, és itt, ezen a csoda helyen megállt volna velünk az idő. Most csak mi ketten létezőnk. A csónak szabadon ring alattunk, finom mozgásától halk vízcsobbanások keletkeznek. Az ég kékjét száz meg száz apró vattapamacs borítja be. Közülük egyikük sem kegyetlen, hogy eltakarja előlünk a napot. Mind szabadon hagyják, hadd simogasson meg minket meleg sugaraival. A tó teljes területét belátni innen, a közepéről. Körbeveszik az őszi színeiben pompázó fák, melyek száma a sima víztükrön megduplázódik. A rönkházat is jól látjuk a magasra nyúló örökzöldek előtt. Izgalommal tölt el a gondolat, hogy azon a hangulatos, tóra néző teraszon fogunk ma este vacsorázni.

Arnold az ujjaimmal játszadozik. Az övébe kulcsolja, összezárja, elengedni, végigsimít rajtuk, és közben komoly tekintettel figyeli a mozgásukat. Én az ő szép arcát fürkészem. Nyomok rá egy gyors puszit, amitől azonnal mosolyra húzódik a szája és rám néz. Összenevetünk, majd elégedetten visszanyomom a fejem a nyaka és a válla közé, ő pedig a derekamnál fogva átölel, és megpuszítja a halántékomat. Ezzel a néhány kis mozzanattal sokkal többet el tudunk mondani

egymásnak, mint szavakkal. Egy érintés, egy pillantás, egy apró mozdulat sokszor sokkal mélyebb érzelmeket hordoz magában, mint egyetlen kimondott szó.

Jóval később a móló felé tartunk. Ezúttal nem állva és énekelve, hanem a hátam mögött ül, és két kézzel evez. Én továbbra is a padlón kuporgok, és a jobb karomat a csónak szélén kilógatva ujjaimmal a vizet súrolom. A tó hidege jólesik a bőrömnek. Néha megpillantok egy-egy halat, amint idegesen eliszkol az őt fenyegető lapát mozgása elől. Mindkét karommal a csónak élére könyökölök, és ráengedem az államot az alkaromra. Jó most nem gondolni semmire, hanem egyszerűen csak benne lenni a jelenben.

– Juli?

– Hm? – kérdem álmodozva, és továbbra is a vizet kémelve.

– Imádom, hogy velem vagy.

A vállam fölött Arnoldra nézek, aki olyan őszinte és tiszta szerelemmel néz rám, aminek láttán elérzékenyülök. Boldog vagyok, amiért beengedtem őt a szívembe. Tudom, hogy hálás lakója lesz. Rámosolygok, ő pedig viszonozza. Felegyenesedem és úgy fészkelődöm, hogy közelebb legyek hozzá. A két combja közé térdelek és átölelem a derekát.

– Én pedig téged imádlak, Arnold – mondom neki, majd megcsókolom ezt a csodálatos férfit, aki kézen fogott, hogy megmutasson nekem egy új utat, amely a mi a közös jövőnkbe vezet.

Miközben fürdözöm az ölelésében, a vállam fölött a távolban megpillantok két hófehér hattyút. Úgy ringatóznak a vízen, mint két kis papírhajó.

– Odanézz! – mutogatok lelkesen az irányukba.

Arnold felénk fordítja a fejét, majd rám mosolyog és megpuszítja a homlokomat.

– Milyen szépek! – mondja.

Mindketten a madarakat figyeljük. Egymás mellett felénk úsznak, maguk mögött húzva egy-egy v alakú vízcsíkot. A közelünkben megállnak. Nézelődnek, lebuknak a víz alá némi táplálék után kutatva. Kecses mozdulataikból árad az elegancia. Úgy tűnik, őket nem zavarja a jelenlétünk, ezért mi kihasználjuk a lehetőséget, hogy gyönyörködhetünk bennük. Órákig el tudnám nézni ezt a párost. Látványuk teljesen megbabonáz.

A házba érve Arnold felajánlja, hogy főz nekünk kávét. Ezalatt én felfrissítem magam a mosdóban. A teraszon vár, amikor visszaérek hozzá. Az ajtónak háttal ül, és a tó felé néz. Csak akkor vesz észre, amikor mögé állok és lehajolok, hogy pusztit nyomjak a feje búbjára. Átfogom a nyakát, az arcomat az övéhez nyomom.

– Szia, gyönyörűm – köszönt kedves hangján, és lágyan megcsókol. Mosolyogva figyel, amíg a mellette lévő székre ülök.

– Köszí a kávét. Isteni – mondom, miután belekóstoltam a kapszulás lattéba. – Mit vacsorázunk ma? Kezdek éhes lenni. – Megigazítom a combomon a szoknyám alját és kényelmesen hátradőlök a széken.

– Úgy terveztem, hogy elsétálunk a faluba bevásárolni. De képzeld, Konrád nagyvonalúan gondoskodott arról, hogy dugig

legyen a hűtő. Van friss csirke és zöldségek, valamint kenyér és felvágottak. Sőt még néhány üveg bor is behűtve.

– Most, hogy te már a szerelmem vagy, így azt hiszem, Konrád lesz az új legjobb barátom – kuncogok, és magamban megköszönöm a ház tulajának a vendégszeretetét. Arnold felnevet, majd folytatja:

– Arra gondoltam, összedobok egy tejszínes-zöldséges csirkeragut. Mit szólsz?

– Azt, hogy segítek.

Arnold pár percre eltűnik a mosdóban. Beviszem az üveg kávéscsészéket a konyhába. A csap alatt előblítem őket, és a mosogatógépbe rakom. Egy konyharuhában szárazra törölöm a kezem, majd hátranyúlok, hogy felgumizzam a hajamat, mielőtt hozzálátnék a főzéshez. Mindkét karomat a fejem mellett tartom, amikor Arnold mögém oson és a nyakamba csókol. Mozdulatlaná válok és lehunyom a szemem. Két tenyerét gyengéden és lassan végighúzza a vállamon, a törzsemen át a csípőmig, majd le a combomra. Érzem a nyakamat érintő forró leheletét. A szoknyám alá nyúl, és a combom külső felén csipkebugyim korcáig vándorol a keze. Egy hang szakad fel a torkomból, ami valahol a sóhaj és a nyögés között van. Egyik kezemmel megmarkolom a konyhapultot, míg másikkal hátranyúlok, és beletúrok Arnold hajába. Ekkor bal keze a pólóm alá siklik és a hasamon köröz, miközben a másikat végighúzza a bugyimon, testem legérzékenyebb pontján.

– Úgy készülj, hogy ma éjjel egyetlen percet sem fogunk aludni! – suttogja érzéken a fülembe, amitől úgy zihálok, mint

aki alig kap levegőt. Elenged, majd játékosan rácsap a fenekemre és kuncogva a hűtőhöz lép. Zavartan pislogok utána, alig tudok észhez térni. Viszont azt határozottan észreveszem, hogy próbál elnyomni egy pajzán vigyort.

Amíg Arnold előkészíti a csirkét, addig én az asztalnál ülve felkockázom a zöldségeket. Gyakran megáll a kezemben a kés, és a figyelmem széles és erős hátára téved. Mozgás közben megfeszülnek a karizmai. Elgondolkodom, hogy vajon van-e szexisebb látvány annál, mint amikor egy jóképű férfi a konyhában főz. A szerelmének. *Nekem*. Elönt a forróság, amikor arra gondolok, milyen gyönyörű éjszaka elé nézünk. Iszonyatosan vágyom rá.

– Rizst vagy tésztát kérsz a raguhoz? – kérdi a nyitott felsőszekrény előtt állva.

– Legyen tészta.

– Szerintem is – kacsint rám. – Negyedóra múlva kész a vacsoránk.

– Addig megteríték – felelem, és előveszek két tányért az alsó szerkenyből, a fiókból pedig két villát és kést. Mindent kihordok a teraszra, ahová korábban már kikészítettem az alátéteket. A nyolcszemélyes faasztal végébe rendezek mindent. Arnoldnak az asztalfőre teríték, magamnak pedig a tóval szemben.

Szinte teljesen besötétedett. Meglátok néhány nagyobb, lámpás alakú gyertyatartót a fapadlón. Kinyitom az ajtajukat és meggyújtom a bennük található gyertyákat, illetve az asztalon lévőket is. Felkapcsolom a korláton körbefutó fényfüzért. Elégedetten bólintok, amikor végignézek az eredményen. Varázslatosan szép, mintha a tündérek birodalmába

csöppentem volna. A telefonomon kikeresek egy lejátszási listát és elindítom rajta az első zeneszámot, majd a készüléket az asztalra teszem. Visszalépek a házba a borért és két pohárért, majd Arnolddal együtt kimegyünk a tornácra. A kezében hozza az illatozó vacsoránkat. Mindkettőnknek szedek belőle, ő pedig teletölti édes vörössel a poharainkat.

– Nagyon hangulatos így a terasz – jegyzi meg, miután kényelembe helyezte magát a vastag, hófehér párnákkal kibélelt széken.

– Abban reménykedem, hogy Konrád máskor is kiadja majd nekünk ezt a házat. Ide vissza akarok még jönni. Veled.

Pár másodpercig egymásba olvad a tekintetünk, közben Arnold az asztalon nyugvó kézfejemet cirógatja. Végül az ajkához emeli és csókot lehel rá.

A vacsora igazán ízletes, kétszer is szedek belőle. Mialatt elfogyasztjuk, csendesen beszélgetünk és nevetgélünk egymással. A bor gyorsan fogy, hamarosan újabb üveget kell felbontanunk. Némán kortyolgatjuk, és a tavat nézzük. Felszínét megvilágítja a hófehér színű, fényes telihold. A sima víztükörre egy keskeny, egészen a partig elhúzódó, csillogó ezüst utat vetít rá. A sötétség csendjét távoli bagolyhuhogás szeli ketté. Hirtelen eszembe jut valami, amit meg akarok osztani Arnolddal. A telefonoméért nyúlok, hogy kikeressek rajta egy dalt. Hamar megtalálom, és mielőtt elindítanám, így szólok:

– Ezt a számot pár napja hallottam a rádióban. Azonnal te jutottál róla eszembe.

– Igazán? – Arnold az asztalra könyököl és kíváncsian figyel.

– Igen – bólogatok. – Mindent elmond, amit irántad érzek. – Mélyen a szemébe nézek, majd folytatom: – Kérlek, hallgasd meg velem, hogy mennyire szeretlek!

Arnold bágyadtan rám mosolyog, és felém nyújtja a kezét. Belesimítom biztonságot adó, meleg tenyerébe az enyémet, majd felhúz a székről és szorosan a karjaiba zár. A vállára hajtom a fejem. Lassan ringatózik velem. Mindkettőnket meghat ez az érzelmes pillanat, amit *Csézy Szeretlek* című gyönyörű dalának köszönhetünk. Érzem, amint a szívemet körbeöleli az övé.

– Soha többé ne engedj el! – suttogom Arnoldnak, ő pedig magához szorít.

Megcsókolja a homlokomat és a bőrömön hagyja az ajkait. Két keze mindenhol simogat egyszerre, mégis úgy érzem, hogy hiányzik, és nem elég belőle. Nem tudok betelni vele, annyira szeretem őt. Túlcsoordul a szívemben az iránta érzett szerelem, ami könnycsepp formájában kiszabadul a szememből. Hátrahajtom a fejem, hogy ránézhessek. Tenyerébe fogja az arcomat. Vágyakozó tekintete a szemem és a szám között ide-oda jár. Hüvelykujjával végigsimít az ajkamon, én pedig csókot lehelek az ujjbegyére. Érzem, amint újabb és újabb könnyek futnak le az arcomon. Egyetlen cseppjét sem rejtem el előle, hisz' mindegyiket ő keltette életre. A szerelmével, a jelenlétével, a pusztá létezésével. Hozzám hajol, és puha ajkaival simogatja az enyémet. Úgy csókol, mint aki sosem fogja abbahagyni. *Nem is akarom!* A hajamba tűr, miközben nyelvünk kétségbeesve kapaszkodik egymásba. Perceken át kényeztetjük egymást. Végül úgy érzem, muszáj elszakadnom

tőle, hogy levegőhöz jussak. Közel maradok az arcához és rámosolygok, miközben a tarkóját simogatom. Találkozik a tekintetünk. Az ő szeme is csillog. Gyönyörű ez a pillanat. Gyönyörű ez a férfi.

– *Én így szeretlek hát, míg élek* – suttogom elcsukló hangon a dal utolsó sorát Csézyvel együtt, majd lecsókolom Arnold arcáról a szerelem sós ízű gyöngyszemét.



Csézy: Szeretlek

Ez a hajnal másképp ébresztett fel,

Minden pillantásom téged figyel.

Úgy lüktet benn a szívem, mert eljöttél ma értem

És itt vagy most velem, kedvesem.

Lelkem, mint egy szárnyszegett madár,

Úgy érkeztem meg űzve hozzád.

A láncok mélyre húztak, s a hangok elcsitultak,

Néma lett az ég, úgy féltem.

Súgd meg, kérlek, százszor még,

Rám találsz, ha elvesznék.

Két karodban érzem, megnyugszik, a szívem,

Nem kívánhatnék mást, csak téged.

Hosszú volt az út, míg vártál rám,

És én megérkeztem végre hozzád.

Te lettél az élet és már semmitől sem félek,

Megtanítottál újra élnem.

Súgd meg, kérlek, százszor még,

Rám találsz, ha elvesznék.

Két karodban érzem, megnyugszik a szívem,

Nem kívánhatnék mást csak téged.

Nem számít, ha széthull a világ,

Két szemednek fénye visz az úton tovább.

Mély álomból ébred a remény,

Tudom, nem véletlen küldött hozzám az ég.

Hadd mondjam most végre el neked,

Érted érdemes volt újrakezdenem.

Túl rövid az élet, hogy egy percre is elveszítsem

A legnagyobb csodát, téged.

Súgd meg, kérlek, százszor még,

Rám találsz, ha elvesznék.

Két karodban érzem, megnyugszik a szívem,

Én így szeretlek hát, míg élek.

Tizenkilenc

Arnold

Úgy terveztem, hogy vacsora után odaadom Julinak azt az ajándékot, amit nemrég vásároltam neki. Egy halványzöld masnival átkötött, hófehér dobozkába zárt kis ékszer. Ám ezt a varázsburkot, amit a dal lejátszásával körénk vont, csak kipukkasztaná a tárgyi ajándékozás. Juli az imént olyat adott nekem, amiről álmodni sem mertem volna: a jövőjét.

Behunyam a szemem, amíg ő puha ajkai közé szívja a könnyemet. Sosem voltam síró típus, de ez a tökéletes perc rendesen meghat. Juli óriási hatással van rám. Izgatott boldogság jár át, amikor rájövök, hogy ezentúl életünk hátralévő összes napján szerethetjük egymást. Ismét birtokba veszem az ajkait, melyeknek forrósága és íze mágnesként vonz magához. Elmondani sem tudom, mennyire szeretem ezt a nőt.

Amikor véget ér a dal, megfogja a karcsú testét ölelő kezemet, majd csábos tekintettel az ajtó felé húz. Tudom, hogy a hálóba vezet, de én vele mennék bárhová. Ahol ő van, ott van az én otthonom. Előttem megy fel a lépcsőn. Csípője lágyan ring a begerjedt testem előtt. Alig állom meg, hogy ne markoljak bele a formás kis hátsójába.

A szobában nem kapcsolunk villanyt. Az ajtó melletti asztalkán talál egy csomag gyufát. Kivesz belőle egyet. Halkan serceg, amikor elhúzza a doboz oldalán a kis szálat, és meggyújt vele két gyertyát. Pislogás nélkül figyelem minden egyes

mozdulatát. Már annak gondolata is felizgat, hogy tudom, percekben belül benne leszek. A lángot a szája elé tartja, és mélyen a szemembe nézve olyan érzéken fújja el, mintha épp a farkamat akarná megcsókolni. Játszik velem. Nincs mivel gondolkodnom, mert az agyam teljesen lefagyott.

Egyetlen mozdulattal a karjaimba vonom, és a hátát egész testemmel a csukott ajtónak nyomom, majd vadul és éhesen a szájába csókolok. Ebben a pillanatban rájövök, hogy a romantikus és gyengéd énem a szobán kívül maradt. Türelmetlen vagyok, és veszettül vágyom a testére. Mohón falom az ajkait, de csak még jobban éhezem rá. A számba nyög, amivel megőrjít. Érintései, melyek bejárják a testemet, ugyanolyan hevesek, akárcsak az enyéme. Nagyon tetszik, hogy ennyire egy hullámhosszon vannak a rezgéseink. A hajába túrok és kirántom belőle a hajgumit, majd a leomló fürtjeibe kapaszkodom. Hosszú combját a csípőmre emeli, én meg a szoknyája alá nyúlok és a fenekébe markolok. Két tenyerét a hátsómra tapasztja, és erősen magához ránt. Felmordulok, mint egy kiéhezett oroszlán. Letolja rólam a farmeremet meg a bokszeralsómat. Kilépek belőlük és félrerúgom őket, miközben az ingemet gombolja le rólam. Az egyik beakadt, ezért Juli mérgében felmordul, és két kézzel letépi rólam. Hallom, amint néhány gombszem a padlóra koppan. Elmosolyodom. Tetszik ez a türelmetlen vadsága. Lerántom róla a pólóját meg a melltartóját, és azonnal gyönyörű kebleinek esem. Teljesen a számba veszem az egyiket, és olyan féktelenül csókolózom a mellbimbójával, mint ahogy az imént tettem a nyelvével. Kéjesen felnyög, és

meghúzza a hajam. Végignyalja a vállamat, majd a fogát a bőrömbe mélyeszti. Örület, hogyan tudott néhány pillanat alatt doromboló kiscicából ilyen felizgult vadmacskává változni. Mindenesetre tetszik, amit csinál. *Ó, de még mennyire, hogy tetszik!*

Letolom a szoknyáját, a bugyiját pedig szó szerint letépem róla. Juli a mellkasomnál az ágyra lök, és rám mászik. A könyökömre támaszkodva nézem, amint átveti rajtam az egyik lábát. A testem türelmetlenül várja, hogy elmerüljön a nedves forróságban. Meg is kapom ezt a gyönyört, ám nem onnan, ahonnan vártam, hanem Juli érzéki ajkaitól. Nincs erő bennem, hogy megtartsam magam, ezért a párnára hanyatlók és hangosan felnyögök. Két kézzel a hajába túrok és fogom a fejét, amíg ő engem szeretget. *Úristen, mennyire jól csinálja!* Ráadásul olyan kéjesen nyögdécsel közben, amitől tudom, hogy ő is élvezi. Ettől csak még jobban begerjedek. Többször is ott tartok, hogy elélvezek, ilyenkor leállítom, mert olyan sokáig akarok vele repülni, ameddig csak a testünk bírja.

Amikor rám ül, akkorát nyög, hogy beleremegnek a falak. Fölém hajol és hevesen megcsókol.

– Szeretlek, Arnold! – lihegi a számba.

Kisimítom az arcába hulló haját, és nem engedem el az ajkait. Megállíthatatlanul csókolom, miközben fel-le simogatom a combját, a derekát, a hasát, a melleit. A fenekénél fogva rásegítek, és az övével együtt mozog a testem. Amikor már nem bírja tovább, elszakad a számtól és felemelkedik. Teste ívben megfeszül, ahogy két tenyerével a combomra támaszkodik. Hátraveti a fejét és szaporán liheg. Olyan izgatóan

lovagol meg, miközben elélvez, hogy megyek vele. Együtt szárnyalunk a végtelenségbe.

Mellém kuporodik, én pedig átölelem remegő testét. A kielégültségtől csillog a szeme. Ajkai pirosak és duzzadtak az erős súrlódástól. Végigsimítok rajta, majd csókot nyomok rá.

– Örületesen szeretlek – mondom neki, és újra megcsókolom. – Fantasztikus volt veled, és most is az. – Rám mosolyog. *Istenem, de gyönyörű!* – Bocs, hogy elszakítottam a bugyidat – vigyorgok rá megjátszott ártatlansággal. Hazudtam, ugyanis egyáltalán nem bánom, amiért ezt tettem. Sőt, nagyon is élveztem.

– Bocs, hogy letéptem néhány inggombodat. Ha ezután mindig ilyen vadsággal szeretkezünk, akkor hamar kifogyunk a ruhaneműkből – kuncog.

– Csábító jövőkép. Örök meztelenségben élni veled. De imádnám! – Rávigyorgok, majd egy-egy csókot nyomok a melleire, egy harmadikat pedig a szájára. Hangosan felnevet és játékosan beleüt a vállamba.

A hasfalamon lévő heget simogatja. Azt mondja, szereti. Arra emlékezteti, hogy visszakapott engem. Melengeti a lelkemet eme gondolata. A sérülésem nem egy rossz emléket idéz fel benne, miszerint majdnem elveszített, hanem ennek pontosan az ellenkezőjét. Ezentúl én is így tekintek erre a hegre. Emlékeztető, hogy kaptunk még egy lehetőséget az élettől arra, hogy együtt lehessünk. Ezentúl érte élek, ő meg értem.

Félórán belül jelez a testem, hogy honvágya van. Haza akar térni Juliba, mert ott van az ő otthona. Juli észreveszi ezt, és pajzán vigyort küld felém. Fölé hajolok, és csókolni meg

simogatni kezdem. Azonnal széttárja a lábait; készen áll az újabb gyönyörre. Én is, ám ezúttal eltűnt belőlem a vadság és a heveség. Most lassú vagyok, gyengéd és lágy. Minden egyes porcikájának sok időt akarok szánni. Ráérünk. Ezen az éjszakán valóban nem fogunk aludni.



A közeledő hajnal egymás karjaiban talál ránk. Ujjaimmal Juli testének domborulatait simogatom. Tekintetem követi a mozdulatokat, miközben sokadjára is magamba szívom meseszép látványát. Örülök, amiért nem fedi le a melleit, sőt egyetlen testrészét sem. Szemérmetlenül szabadon hagyja, hadd gyönyörködjem benne. Ez azért van, mert bízik bennem. Már az első szeretkezésünk alkalmával is felszabadult volt, de amit ezen az éjszakán műveltünk, az maga a szó legnemesebb értelemben vett gátlástalanság. Imádom, hogy ilyen. Mert *miattam* ilyen. Elértem azt, hogy nyitott legyen felém, testileg és lelkileg egyaránt. Kincsként őrzöm magamban ezt a nemes ajándékot.

– Van egy ötletem. Gyere! – Kiugrom az ágyból, és a sarokban heverő bőröndből előhalászok egy melegítőalsót meg két pólót. Egyiket Julinak dobom. – Vedd ezt magadra! Irtó dögös vagy a pólóban. – Rákacsintok, ő pedig édesen elneveti magát.

Felül az ágyon és magára veszi a felsőmet, majd a saját táskájából előhúzza egy bugyit meg egy farmert. Kihasználom azt

a pár másodpercet, amikor nem figyel, és a fehér dobozkát a zsebembe rejtem. Felé nyújtom a kezem, majd összefonjuk az ujjainkat és nevetgélve lemegyünk a lépcsőn. A nappalin keresztül elhaladva felkapok a kanapéről két pokrócot, és a hónom alá vetem.

– Mit csinálunk? – kíváncsiskodik.

– Romantikázunk – felelem incselkedve, és megpuszílom az orra hegyét.

Az előszobában magunkra vesszük a sportcipőinket, majd kilépünk a hűvös és még sötét hajnalba. Mélyen a tüdőmbe szívom ezt a tiszta és hideg levegőt, miközben a stég felé veszem az irányt. Két, fából készült nyugágy áll rajta. Az egyiket leterítem egy pléddel, ráülök, és a két térdem közé hívom Julit. Azonnal letelepszik, majd átvetem rajta a másik takarót. Alatta összebújva egyáltalán nem fázunk. Puszilgatom az arcát, miközben azt hallgatjuk, miként ébrednek a madarak, melyek színes éneklésükkel betöltik a környéket.

Szemben velünk az ég alja világosodni kezd. A legjobbkor jöttünk ki, hogy végignézzük a napfelkeltét. A tóból még alig bukkan fel a sárga napkorong, miközben körülötte minden sötét. Akár a hálósobánkat halványan bevilágító gyertyafény. Juli izgatottan rám mosolyog, majd máris visszatér a tekintete a csodálatos égi látványra. Újabb puszikkal halmozom el és azt figyelem, amit ő. Tudtam, hogy tetszeni fog neki mindez.

– Szeretlek, édesem – suttogom a fülébe, ő meg az arcomhoz nyomja az övét és ott is hagyja.

Túl hosszú volt ez az út, ami hozzá vezetett. Miközben végigjártam rajta, a talpamba igen sokszor beleszúródott a

kétség tüskéje, és megvágta a viszonzatlan szerelemtől való félelem éles köve. Vérző sebeimet kimarta a csalódottság koszos pocsolyája. Sokszor hittem, hogy ez az akadályokkal teli út végtelen. Sokáig tartott, mire puhán simogató, mohás területre érkeztem. Mégis, ahogy itt ülök és a karjaimban tartom a szerelmemet, már tudom, hogy minden egyes idáig vezető lépés megérte. Az összes fájdalommal együtt. Végre közös az utunk, és nincs az az erő, ami még egyszer elválasztana minket egymástól.

– Ez valami eszméletlenül gyönyörű! – mondja ámulattal, amikor a nap már a tó felszíne fölé ér és fényével megvilágítja azt.

– Szerintem is az – válaszolom halkán, miközben őt nézem. Számomra az ő látványát egyetlen természeti szépség sem múlja felül.

Csendben megvárjuk, hogy a nap teljes egészében a víz felszíne felett legyen. Első sugarai megmelengetik az arcunkat. Magamban újra lejátszom azt a délutánt, amikor végre hazamehettem a kórházból, hogy otthon lábadozzam. Juli aznap is, mint oly sokszor akkoriban, munka után azonnal hozzám jött, hogy ebédet hozzon nekem. Gyakran kelt kora hajnalban, hogy legyen ideje megfőzni. Hiába tiltakoztam ez ellen, ő ragaszkodott ahhoz, hogy házi kosztot kell élnem. Amíg én a mennyei húslevesét kanalaztam magamba, ő elmesélte a napját. Figyelemmel hallgattam, és közben a tekintetem gyakran a nyakában lógó láncra kalandozott. Elgondolkodva vizslattam. Akkor találtam ki, hogy mivel fogom őt megajándékozni. Azzal, ami most a zsebemben lapul, és

hamarosan átadom neki. Juli félreérthette a pillantásomat, mert hirtelen elhallgatott és zavartan megérintette a medálját. Lesütötte a szemét, majd szégyenlősen bocsánatot kért, amiért Márk eme ajándékától nem tud megválni. Biztosítottam afelől, hogy sosem kérném ezt tőle, sőt még csak eszembe sem jutna, hogy ilyet tegyen. Jól tudom, hogy ezt akkor kapta tőle, miután megszülettek az ikreik. Ez a nyaklánc nem csak kettejüket szimbolizálja, hanem a családdá válásukat is. Márk által vált Juli anyává, ahogyan én Kriszta által apává. Ez egy olyan kötelék, amit még a halál sem szakíthat el.

A közelből erőteljes madárhangot hallunk. Egyszerre vesszük észre a tegnapi hattyúinkat. Egészen a móló szélíg úsztak és minket néznek.

– Ó, hát sziasztok! – Juli felnevet, mint amikor az ember egy rég nem látott kedves ismerősbe botlik. Ez a megfelelő alkalom, hogy megtegyem végre.

– Szeretnék neked adni valamit.

Juli kíváncsian figyeli, amint a takaró alól előhúzó a csomagot. Egy pillanatra eltátja a száját, amikor meglátja az ékszeres dobozt. Szinte teljesen biztos vagyok a válaszában, valamiért most mégis izgulok. Egész testével felém fordul, és várja a folytatást. Közénk tartom a dobozt, majd lassan leemelem a tetejét. Amikor Juli meglátja, hogy mit rejt, elmosolyodik és homályos tekintettel hol rám, hol pedig az ékszerre néz.

– Juli! – szólalok meg rekedt hangon. Megköszörülöm a torkom, majd folytatom: – Nagyon szeretlek, elképzelni sem tudod, hogy mennyire. Veled akarok lenni. Mindig és

állandóan. Egy egész életen át. Megtisztelnél azzal, hogy leszel a hattyúm?

Juli szeméből kiszabadul az első könnycsepp, majd ezután még sok másik. Nevetve a szemét törölgeti, miközben hevesen bólogat és megcsókol.

– A legnagyobb örömmel, Arnold! – válaszolja, majd bal kezét felém nyújtja, én pedig vékony csuklójára csatolom a karkötőt, amelyen két, egymással szemben álló hattyú van. Testük egy szívet formál, pont úgy, mint a rajzon, amit nekem készített a kórházban.

Már rég eldöntöttem, hogy sosem fogom megkérni a kezét. Neki mindig is Márk lesz a férje. Különleges és példaértékű volt az ő házasságuk. Egyedi és megismételhetetlen, én pedig a legnagyobb tisztelettel szeretném, hogy ez maradjon is így Juli szívében. Végre elrendezte magában a dolgokat, és Márk emléke mellett nekem is bőven jut hely. Mindketten elférünk az ő szerető szívében, ahogyan ez a két ékszer elfér a testén. Nem szeretnék megint mindent felforgatni. Én nem a második férje akarok lenni. Én a társa, a szerelme vagyok és leszek, aki végigkíséri őt az élete útján. Az, hogy hattyújává fogad maga mellé, nekem minden egyes házasságlevélnél többet ér. Ami köztünk kialakult, megbonthatatlan és széttéphetetlen. Nagy becsben tartom a mi gyönyörű szerelmünket. Óvni fogom, amíg élek.

– Arnold, ez mesés! – rebegi, és gyengéden megsimítja az ékszert. – Mindig hordani fogom. Mindig! – Puha tenyerébe fogja az arcom és lágyan megcsókol. – Annyira szeretlek!

Szeretlek! Szeretlek! Szeretlek! – mondogatja a számba, miközben elhalmoz édes csókjaival.

– Az első és az utolsó – jegyzem meg huncut vigyorral a képemen.

– Hogyan? – kérdi. Nevetek, amiért nem érti. Persze, hiszen nem is értheti.

A nap fénye elég meleg ahhoz, hogy ne fázzunk. Lerúgom magunkról a takarót, Julit meg a derekánál fogva az ölembe kapom. Így most lovaglópózban ül rajtam, velem szemben. Ujjainkat egymásba kulcsolom, majd belekezek a magyarázkodásba:

– Te vagy az utolsó nő, akivel csókolózni fogok ebben az életben. És az első is te voltál.

– Micsoda? – Kikerekednek a szemei és nagyra tátja a száját.

– Ho-hogyan? – Felnevetek, mert annyira aranyos ezzel a meglepett arccal.

– Jól hallottad – vigyorgok rá. – Én vagyok a te titkos csóklovagod. – A szája elé kapja a kezét. A szeme mosolyogva néz rám. Tudom, hogy mit akar kérdezni. Megválaszolom, mielőtt megszólalna. – Aznap egész délelőtt azért könnyörögtem a szüleimnek, hogy vigyenek el a születésnapodra. Megígértem nekik, hogy ha ezt megkapom, soha többé nem kérek tőlük egyetlen ajándékot sem. – Felnevetek. – Épp akkor érkeztem meg a bulidba, amikor Léna a kiszámolás mondóka utolsó szótagját mondta ki. Az ujja megállt rajtam. Nem akartam vállalni, hisz' a fenébe is, Juli, a legjobb barátom voltál. Tekintetemmel Riának könnyörögtem segítségért, ám ő csak a vállát vonogatta. Pár lány belém karolt, és odavezetett eléd.

Tudtam, hogy sosem találnád ki, hogy én vagyok az, ezért végül megtettem. Riát örök hallgatásra kértem. Képzelheted, szegény csaj miket élt át az elmúlt huszonnégy évben, amiért van egy titka előtted. – Felvihogok, és Juli is kuncog.

– Miért nem mondtad el?

– A zsúrod után évekig nem láttuk egymást. Amikor visszajöttem, nekem ott volt Kriszta meg Dani, neked pedig Márk. Semmi értelmét nem láttam annak, hogy ilyen hosszú idő után hirtelen a semmiből eléd álljak és szint valljak. Jól ismersz. Tudhatnád, hogy jobban tiszteltem a Márkkal való kapcsolatodat annál, mint hogy belerondítsak ennek az ősrégi tinijátéknak az emlékével. – Hálásan rám mosolyog. Elengedem a kezét és átfogom a derekát.

– Tudod, Arnold, a lányok többsége nagyon sokat vár az első csóktól. Mind arról ábrándozik, hogy maximális pontszámú legyen a tízes skálán. A valóságban azonban sajnos a legtöbb első csók egy szörnyen borzalmas élmény. Főleg, ha olyan sráccal teszik meg, aki még szintén nem csókolózott mással.

Juli teste mellett a tóra nézek. Bár tudom, hogy ennyi év távlatából alig van jelentősége annak a tíz másodpercnek, főleg így, hogy együtt vagyunk, mégis, ha tehetném, most visszamennék arra a napra és bevetnék mindent, hogy élete első csókja tökéletes legyen. De mivel nem tehetem, ezért azon leszek, hogy ezentúl minden csók, amit neki adok, az tizenöt pontos legyen. Vagy száz. Vagy egymillió.

Érzékeli a csalódottságomat, ezért megérinti az arcomat és maga felé fordítja.

– Én azon kevés szerencsés lányok közé tartozom, akiknek élete első csókja olyan volt, amelyenről mindig is álmodott: különleges, gyengéd és kedves. – Most én nézek rá nagyra meresztett szemekkel. Elneveti magát és bólogat. – Tökéletes első csókom voltál, Arnold. Egyébként pedig Riának már megint igaza volt valamiben.

– Riának? Ezt most nem értem.

– Mielőtt megérkezte a születésnapomra, nagyon rossz kedvem volt, és titkos csóklovagot sem akartam játszani. De valahogy mégis felkerült a szememre a kendő. Tiltakozni akartam, de Ria odajött, és a következőt súgta a fülembe: *Olykor az őrült tettekből lesznek később a legszebb emlékek.* Akkor nem hittem neki, de most már tudom, hogy mennyire igaza volt. – Rám emeli gyönyörű kék tekintetét, és mélyen a szemembe néz. – Az, hogy az első csókomat veled élhettem meg, csak még különlegesebbé teszi ezt az élményt.

– Istenem, mennyire szeretlek! – Magamhoz húzom, és arcomat a hajába temetem.

Jó sok idő múlva Juli kijelenti, hogy éhes. Akár parancsszóra, az én gyomrom is korogni kezd. A plédeket kint hagyjuk, mert később még mindenképp újra kiülünk ide. Ő napozni akar, azt mondja, hozott magával bikinit. Alig várom, hogy azt is letépjem róla. Nem, csak viccelek. Bármennyire is szeretném ezt tenni, türtőztetnem kell magam, hogy épségben maradjanak a ruhái.

Egymást átölelve sétálunk vissza a házhoz. Juli a vállamra hajtja a fejét, én pedig megpuszílom a homlokát. A hátunk mögött ragyogó nap megvilágítja a rövid utat, amely a stég

feljárója és a ház között húzódik. A kövekkel kirakott keskeny szakasz aranyszínben csillan meg előttünk, és nekem az jár a fejemben, hogy milyen szép jövő előtt állunk. Egy olyan jövő küszöbén, amelynek érdemes lesz megélni minden egyes jelenjét, amivel megajándékoz bennünket.

Epilógus

Zoé

December

– Csssssss! – Jobb kezemmel hevesen leintem Danit, aki állandóan beledumál az Anitával folytatott beszélgetésünkbe.

Anitával az ágyamon ülünk törökülésben, egymással szemben. Alex és Dani a szőnyegen elterülve tömök magukba a pattogatott kukoricát, amivel olykor megdobnak minket, mert nem rájuk figyelünk. Az egyik szem belerepül a hajamba és megáll benne. Érte nyúlok és a számba kapom, miközben azt hallgatom, hogy Anita milyen szép meglepetést kapott Danitól a múlt héten a tizenhetedik születésnapjára. Anita imád jégkorcsolyázni, ezért Dani azzal lepte meg őt, hogy elvitte a jégpályára. Zárás után. A pálya közepén tizenhét darab LEDes mécsesből kirakott egy szívformát, a közepébe pedig egy szál vörös rózsát tett. A hangszórókból *Ed Sheeran: Thinking Out Loud* című száma szólt, ami Anita kedvenc dala. Fogalmam sincs, Dani hogyan intézte el mindezt, de el kell ismernem, le a kalappal előtte. Ilyen romantikus élményben kevés lány részesül. De hát, ahogy mondani szokták: az alma nem esik messze a fájától. Arnold jó példát mutat neki, miképp kell egy nőnek udvarolni. Anita most azt tervezi, hogyan viszonzza Daninak ezt a gyönyörű élményt, aki két hónap múlva betölti a tizennyolcat.

Ma van szenteste napja. Arnold, Dani és Anita már kora délután átjöttek hozzánk. A lány itt tölti az ünnepeket, majd újév után utazik haza. Amíg anya és Arnold a konyhában készítik a vacsorát, addig mi négyen a szobámban beszélgetünk. Anita nagyon aranyos lány, azonnal jóban lettünk. Dani meg is jegyezte az imént, hogy önző vagyok, amiért ennyire kisajátítom a barátnőjét. Mivel továbbra sem figyelünk rájuk, ezért egy újabb kukorica repül felénk. Épp a szemem sarkának. Erre már bedühödök.

– Hé! – kiáltok mérgesen a fiúkra, majd egymás után felkapok két párnát és hozzájuk vágom. – Annyira hülyék vagytok!

Mindkét fiú eszelősen vihog, mi pedig Anitával egymásra nézünk, és grimaszolva vállat vonunk. Dani térdelve az ágyhoz vánszorog, és mint egy hízelgős kiskutya, Anita combjára engedi az állát.

– Unatkozom – mondja esdekelve, miközben a barátnőjét nézi. Most a tesómmal nézünk össze fintorogva.

Anita megpaskolja Dani feje búbját és így szól:

– Menj, és játssz szépen a barátoddal, amíg mi Zoéval megbeszélünk valamit!

Erre most belőlem tör ki a vihogás, és a győztes vigyorával nézek a fiúkra. Dani unottan visszamászik Alex mellé, majd önt magának egy pohár kólát és beleiszik. Ezután belebújnak a tesóm telefonjába és vicces videókat néznek. Így legalább nyugodtan mesélhetek Anitának a fiúmról.

Patrikkal hivatalosan is elkezdtünk járni. Nagyon helyes srác, és hát mit mondjak, eléggé odavagyok érte. Anya is

megkedvelte, szerinte szimpatikus fiú. Még Alex is bírja őt. A hétvégéket itthon tölti. Ilyenkor elhív moziba vagy pizzázni, esetleg egy-egy buliba. Anyának még nem mondtam, de az a tervem, hogy felvételizni fogok abba a tehetséggondozó gimibe, ahová Patrik is jár. A tandíj egy vagyona kerül, ám ha jól teljesítek márciusban, akkor esélyem van költségmentesen bejutni. A suliban minden év márciusában szervez egy válogatót, amelynek keretein belül a gyerekek megmutathatják magukat. A két legjobb diák négy éven át ingyen tanulhat náluk. Patrik megígérte, hogy segíteni fog. Ő lesz az én zenei kíséretem. Hetek óta minden szombat délelőtt gyakoroljuk a dalomat, ami *Emeli Sandé: Read All About It* című száma. Eredetileg én Lady Gaga Shallow-ját akartam előadni, de Patrik szerint a versenyzők legalább fele ezzel a dallal készül majd. Ő ajánlotta ezt a Sandé-számot, amit én hozzá hasonlóan mindig is nagyon szerettem, és örülök, hogy együtt adhatjuk elő. Bár izgulok, mégis minden porcikám azt súgja, hogy sikerülni fog. Ezzel életem álma fog valóra válni. Éneket tanulhatok! Ráadásul Patrikkal is gyakran láthatjuk majd egymást. Tisztában vagyok azzal, hogy valószínűleg nem ő lesz a férjem, hisz' még nagyon fiatalok vagyunk. De most jó együtt lenni vele, és nekem ennyi bőven elég.

Anyának hazudtam, amikor azt mondtam, hogy sosem éneklek többé Mariah Careyt. Még a bátyám sem tud arról, hogy minden héten, amikor kilátogatok apához, azzal zárom az otthont, hogy előadom a kedvenc énekesnője valamelyik dalát. Igaza volt anyának abban, hogy ez az a szál, amivel apához kapcsolódhatok. Ilyenkor ugyanolyan közel van

hozzám, mint régen, gyerekkoromban, amikor még együtt hallgattuk a zenét. Amíg énekelek, érzem őt. Lelki szemeim előtt látom elismerő mosolyát, és hallok a hangját, amint megdicsér. Mindennap ugyanúgy hiányzik, és ez sosem fog megváltozni. Fájt, hogy nem lehet ott a ballagásunkon, hogy nem láthat, amikor átlépek a gimnázium kapuját. Hogy nem ismerheti meg Patrikot. Hogy nem vezethet majd oltárhoz, amikor sok-sok év múlva férjhez megyek. Amikor annyira hiányzik, hogy belesajdul a szívem, akkor elbicajozom hozzá és énekelek. Ez mindig segít. Számomra ez a gyógyír.

Anyát január elsejétől teljes munkaidőre felveszik a könyvelőségre. Az egyik munkatársa nyugdíjba vonul, és anya veszi át a helyét. Eleinte hezitált elvállalni a munkát miattunk, mert akkor négy órával többet lesz házon kívül, de mivel a nagytit már nem kell látogatnia, és Alexszel megígértük neki, hogy segítünk majd a házimunkában, ezért végül igent mondott. Láttam, hogy valójában örül ennek a lehetőségnek, hisz' ezáltal a fizetése is megemelkedik. Anya nekünk sosem panaszkodik a pénzre illetve annak hiányára, de mi a bátyámmal jól tudjuk, hogy nem könnyű neki egyedül eltartania bennünket.

A készülő étel mennyei illata anya hangos kacagásával együtt bejut a szobámba. Jó őt ismét boldognak látni. Őszintén örülök annak, hogy Arnolddal egymásra találtak. Anya szeme mindig csillog, amikor ránéz. Úgy gondolom, hogy ő az egyetlen olyan férfi, aki méltó hozzá. Apa távozása óta nem nevetett ennyit. Sokáig úgy terveztem, hogy a helyi gimnáziumba megyek, hogy anya közelében maradhassak. De így, hogy

Arnold mellette van, most már nyugodt szívvel hagyom itt és megyek el messzire. Alex még nem döntött arról, hogy melyik suliban tanuljon tovább. Biztatom, hogy próbálja meg a sportgimit. Az ő eredményeivel tuti, hogy bejutna. Amikor szóba kerül ez a téma, ő mindig azt válaszolja, hogy még gondolkodik rajta.

Dani elmondta, hogy ő az orvosi egyetemre megy ősszel. Arnold balesete, illetve felépülése alatt döntötte el, hogy sebész akar lenni. Hozzám hasonlóan most már ő is bátran hagyja itt az apját. A legnagyobb egyetértésben nevettünk azon, hogy az anyánk és az ő apja végre megértek rá, hogy elengedjük a kezüket. Most már nem kell rájuk vigyáznunk. Na, jó, talán csak egy kicsit, mert egy dologba még muszáj beleavatkoznunk. A fiúkkal van egy tervünk, amit ma akarunk véghezvinni, mielőtt még Riáék megérkeznének.

Dani és mi is jól tudjuk, hogy anyáék nagyon szeretnének együtt élni, mégsem merik megtenni ezt a lépést. Miattunk. A lakásban nem férnénk el ennyien, a mi házukba pedig apa emléke miatt anya félne beköltöztetni Arnoldot. Alexszel pár hete beszélgettünk arról, hogy minket nem zavarna, ha Arnold és Dani nálunk laknának. Sőt! Ha végül a tesóm úgy dönt, hogy ő is valamelyik messzebbi gimnáziumba megy, akkor legalább anya nem lenne egyedül. Ráadásul mindkettőjüknek anyagilag is megérné együtt lakni. A lakást kiadhatnák másnak. De leginkább azért kell Arnoldnak ideköltöznie, mert szeretik egymást anyával. Amikor Daninak mindezt elmondtuk a bátyámmal, ő vállszélességgel támogatta az ötletet. Már az ő szobáját is elterveztük. Megkaphatná a garázs feletti helyiséget,

ami egy igazán komfortos szobából és egy apró fürdőből áll. Remek hely, hiszen apa csinálta. Ebben lakott a nagyi, mielőtt az otthonba került volna. Dani azt mondta, ez tökéletes lakhely lenne a számára. Közel, mégis távol tőlünk. Főleg, amikor Anita nála tölti a hétvégét.

Hamarosan a felnőttek elé állunk, és elmondjuk nekik az ötletünket. Ez lesz a mi közös karácsonyi ajándékunk a számukra.

– Zoé! – szólít meg Alex. – Riáék félórán belül itt lesznek. Ha elő akarjuk adni anyáéknak a tervünket, akkor lassan itt lenne az ideje.

– Igazad van. Menjünk! – Azonnal felpattanok az ágyról. – Anita, gyere te is!

– Köszí, de inkább itt maradok és felhívom a szüleimet – mosolyog szelíden.

Igaz, hogy még csak tizennégy vagyok, mégis tudom, hogy igazából azért nem jön velünk, mert nem szeretne kellemetlenséget okozni sem magának, sem pedig anyának meg Arnoldnak. Tudom, hogy ők nem bánnák, ha ő is ott lenne, amikor megkérjük őket, költözzenek össze, de ha Anita ebben a helyzetben feszélyezve érezné magát, akkor nekünk ezt tiszteletben kell tartanunk.

– Add át nekik az üdvözlétemet, cica! – mondja Dani egy szerelmes mosoly kíséretében, majd lehajol Anitához és szájon csókolja. Szó, mi szó, igazán egymáshoz illenek, és szép párt alkotnak.

– Köszí. Nektek pedig sok szerencsét! – mosolyog utánunk, majd a füléhez emeli a telefonját.

A fiúkkal kivonulunk a konyhába. Az ünnepi asztalon fehér és arany színben pompázik a kilenc fős teríték. Középen áll a nagy adventi koszorú, melynek négy gyertyája arra vár, hogy meggyújtsuk, amikor mind körbeüljük az asztalt. Minden évben apa gyújtotta meg őket, majd miután elment, az elmúlt két év szerény és csendes karácsonyán Alexé volt ez a feladat.

Arnold egy edényfogó kesztyű segítségével kiveszi a ropogósra sült kacsát a sütőből. Anya mellette áll és a mártást kavargatja, majd lehúzza a tűzről. Arca piros a sok nevetéstől. Egymásra mosolyognak, majd Arnold megpuszítja anya homlokát.

– Sziasztok! – kiáltja nekik a tesóm.

Amint meghallják Alex hangját, felénk fordulnak. Egyszerre mosolyodnak el a látványunktól. Mindkettejük arcán ugyanaz a kedves, szülői szeretet öröme jelenik meg. A fiúk között állva önkéntelenül is kihúzom magam. Valamiért büszke vagyok ránk. A mi összetartó és szeretetteli kis közösségünkre.

– Mi újság, fiatalság? Éhesek vagytok? – kérdi anya kedvesen, miközben beletörli a kezét egy konyharuhába. Hátranyúl és leoldja magáról a kötényt, majd a hűtő oldalán lévő kis fogasra akasztja. Egy v kivágású, hosszú ujjú, combig érő, feszes piros ruhát visel. Tudom, hogy a legtöbb korombéli lány a saját anyját unalmasnak, régimódinak meg cikinek tartja, és nem jönnek ki jól egymással. Köztünk is vannak összetűzések, de mindenek ellenére nagyon örülök, amiért az én anyukám ilyen csinos és szép. Meg, hogy ennyire mai. Sok mindent meg tudunk vele beszélni. Mivel bízunk bennünk, ezért a korunkhoz

képest hosszú pórázra enged minket. Mi pedig Alexszel sosem élnénk vissza a bizalmával.

– Én már nagyon! – feleli lelkesen Dani. – Olyan jó illatok vannak itt, szinte éhen veszek.

– Félóra múlva asztalhoz ülünk. Addig bírd ki, fiam! – Arnold nevetve Dani felé biccent az állával. Rajta egy fekete ing van, és egy drapp színű vászonnadrág. – Anitát hol hagytad?

– A szüleivel beszél telefonon.

– Beszélni akarunk veletek – jelentem ki határozottan. Mind a négy szempár engem néz. – Átmegyünk a nappaliba?

– Persze, Zoé. De mi történt? – kérdi anya kissé aggodalmasan.

– Nyugi, anya! Hamarosan megtudod – vigyorog Alex a válla fölött hátranézve, mert ő vezeti a sort a szoba felé menet.

Mind helyet foglalunk a sarokülőgarnitúrán. Látom anya és Arnold arcán az értetlenséget. A fiúk is észreveszik ezt, és cinkosan összevigyorgunk. Dani kezdi:

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha egyből a lényegre térek. Alexékkal hosszú tárgyalást folytattunk rólatok és arra jutottunk, hogy...

–... nektek össze kell költöznötök! – veszi át a szót a bátyám.

Anyáék meglepetten néznek egymásra, majd ránk, mi pedig vigyorgunk és buzgón bólogatunk.

– Anya – szólalok meg. – Alexszel azt akarjuk, hogy Arnold meg Dani ideköltözzenek hozzánk.

Anya a szája elé kapja a kezét, és felcsillan a mosolygó szeme. Ezután kérdő tekintettel Arnoldra néz, aki elmosolyodik és átöleli anya vállát.

– Mi már mindent elterveztünk a fiúkkal – lelkesedek fel. – Dani megkapja a nagyi régi kis lakrészét. – Dani hevesen bólogat, hogy tudassa a felnőttekkel, nagyon is tetszik neki ez az ötlet. – A lakást kiadhatjátok valaki másnak.

– Jövőre mi gimibe megyünk, Dani pedig egyetemre – szól közbe a tesóm. – Legalább egyikőtök sem lenne egyedül.

– Különben meg, akkor úgyis örökké vagy itt, vagy nálunk lennétek, apa – kuncog Dani. Erre már mind az ötünkből kitör a kacagás. Az az őszinte, szívből jövő, boldog nevetés, amit akkor enged ki magából az ember, amikor egész lényét átjárja a felszabadultság és a tökéletesség pillanata. Amikor egyszerűen csak jó jelen lenni, mert olyan szép és ragyogó a *most*.

Anya a szemét törölgeti, és csodálattal néz engem meg Alexet. Ámulattal csóválja a fejét, mintha alig akarná elhinni, hogy mindez igaz.

– De legfőképpen azért kell együtt élnetek, mert szeretitek egymást – mosolygok anyára. – Mi pedig titeket.

– Szóval? Mit mondotok? – kérdi Alex. – De figyelmeztetlek titeket, hogy itt az egyetlen elfogadható válasz az igen. – Fel-le vonogatja a szemöldökét, én meg őt nézve jót kuncogok.

Anya és Arnold egymásra néznek. Látom, hogy anya tőle várja a választ. Arnold mosolyogva vállat von.

– Te döntesz, Juli – mondja.

Anya vesz egy mély levegőt, majd kihúzza magát a kanapén. Mindkét talpát a padlóra helyezi, szorosan egymás mellé, miközben a ruhája szegélyét igazgatja a combján. Végignéz a vigyorgó gyerekfejekre, akik hevesen bólogatnak és igent tátognak felé. Elmosolyodik, majd ismét Arnoldra néz és kérdi:

- Mit gondolsz, Arnold? Elfogadsz minket lakótársadul?
- A legnagyobb örömmel! – feleli boldogan, majd közel húzza magához anyát, és megpusztilja a homlokát.

Mindhárman hangos éljenzésbe kezdünk és tapsolunk. Anya Arnold vállára hajtja a fejét és mindketten nevetnek. Ekkor Anita jelenik meg az ajtóban. Meghatódva és kissé szégyenlősen szemléli a történéseket. Dani, amint meglátja, tüstént mellette terem és így szól hozzá:

- Gyere, cicám! Megmutatom neked az új lakosztályomat. – Alexszel vihogunk. – Persze, csak ha megengeded, Juli.

– Ez most már a te otthonod is, Dani – mondja nekik anya kedvesen, majd amikor elindulnak, még utánuk szól: – De ne maradjatok soká! Mindjárt vacsorázunk.

- Tudod, hogy azt semmi pénzért ki nem hagynám – kuncog Dani, majd kirobognak a nappaliból.

Otthon. Anya szájából édesen és csábítóan cseng ez a szó. Mint amikor a kedvenc sütimet készíti, és az illata már a házba beléptemkor megcsapja az orromat. Hívogat és megnyugtat. Magamban ízlelgetem, kóstolgatom ezt a szót, és az jár az eszemben, hogy milyen jó lesz végre ismét igazi otthonnak érezni a házunkat. Amióta apa elment, azóta nem volt ilyen vidám és ünnepélyes a karácsonyunk. Odakint plusz tíz fok van, és egész nap melegen sütött a nap. A hónak még csak a híre sem érkezett meg hozzánk. Én pedig most jövök rá, hogy a karácsonyi hangulatot nem a kinti időjárás hozza meg. Sőt még csak nem is a gömbökkel és csillogó fényekkel díszített fenyőfa a szoba sarkában. Nem. Az ünnepet a szívünkben kell

keresnünk. Onnan kell előhívnunk, és adni belőle a szeretteinknek. Nem csak ma, és nem csak holnap. Mindig.

Nagyon büszke vagyok Alexre, amiért átengedte Arnoldnak a gyertyagyújtás feladatát. Miután mind a négy lángocska ég, Arnold magához veszi a poharát, hogy köszöntőt mondjon. Ria ötlete volt a pezsgő. Mihelyt megtudta a jó hírt, azon nyomban azt kiáltotta, hogy a bor kevés ehhez a különleges eseményhez. Ide pezsgő kell, hogy méltón megünnepeljük anyáék összeköltözését.

– Nem fogok hosszúra nyúló beszédet tartani, mert tudom, hogy a fiam mennyire éhes. – Danira kacsint, aki grimaszolva az égnek emeli a szemét, mi, többiek pedig felnevetünk. – Csak szeretném megköszönni nektek, gyerekek, ezt a meglepetést. Azt hiszem, ennél szebb ajándékot kívánni sem tudnék. Alex! Zoé! Köszönöm, amiért elfogadtatok engem édesanyátok párjául. Nem is tudjátok, hogy ez nekem milyen sokat jelent. – Itt anyára néz, és a vállára teszi a kezét, anya pedig hozzábújik. – Ígérem, nem okozok csalódást. – Válaszul Arnoldra mosolygok és bólintok, amiből érti, hogy hiszek neki. Tudom, hogy szép életük lesz, általuk pedig nekünk is, a gyerekeiknek.

A vacsora hangos beszélgetéssel és vidám nevetéssel telt. Az étel fenséges volt, mind pukkadásig tömtük magunkat. Riával és Anitával segítünk anyának leszedni az asztalt, és a koszos étkészletet bepakolni a mosogatógépbe. Miután végeztünk, megfogom Izabella kezét és a szobámba osonunk, ugyanis el kell készítenünk egy ajándékot. Izabella magával hozta a Jégvarázsos táskáját, amit szokás szerint teletömött a kedvenc pónijaival. Ám a lovak most azt a funkciót töltik be, hogy

elrejtsek a táska alján lapuló ruhácskát. Elismeréssel figyelem a kislányt, miközben ő az ágyamra önti a pónikat, végül kicsusszan a hátizsákból a két darabból álló hófehér ruha.

– Bravó, Izabella! Ezt nevezem szép álcának.

– Köszí – mosolyogja. – Anyu tényleg semmit nem vett észre.

– Szuper! Na, gyere! Segítek átöltözni.

Hátul kicipzározom a fenyőzöld színű ruhát, aminek a derekán egy hatalmas piros masni van, és segítek levenni róla. Mivel fehér harisnya van rajta, így azt nem kell kicserélni. Megfogom a pónihalmot betakaró ruhadarab egyikét és átnyújtom Izabellának. Ügyesen magára kapja a hófehér dresszt, aminek az elejét ezüstkövekkel kirakott hópehelyminta ékesíti. A vállain megigazítom, mert összecsavarodott a vékony pánt. Felveszi a szintén fehér tüllszoknyát, majd a táskája oldalsó zsebéből kiveszi a balettcipőjét és a lábára húzza. Hosszú haját balettkontyba fésülöm, majd beletűzőm a hópehely csatot. Ezt a szettet viselte tegnapelőtt, a táncgyesületük karácsonyi gálaműsorán, amin természetesen mindannyian részt vettünk.

Amikor kész vagyok, ő megpördül előttem, majd pukedlizik. Ezen felnevetek, mert annyira édes.

– Gyönyörű szép vagy, Izabella! – dicsérem meg, és valóban így is gondolom. Olyan ragyogó, mint a tél legszebb hópelyhe.

– Köszí, Zoé. Te is nagyon szép vagy – csilingel. Rajtam egy szürke-pink színű miniruha van és fekete harisnya.

Amikor megbeszéltük a fiúkkal, hogy ma fogjuk anyáék előtt bejelenteni a kérésünket, én kitaláltam, hogy egy plusz ajándékkal lepem meg őket: énekelni fogok. Anyát ismerve

attól tartottam, hogy majd habozni fog az összeköltözéssel kapcsolatosan, ezért egy olyan dalt választottam, amiből tudni fogja, hogy a legnagyobb örömmel és szeretettel fogadom az Arnolddal való szerelmét. Mivel Izabella tehetséges kis balerina, ezért felkértem, hogy táncoljon az énekemre. Okos kislány és tud titkot tartani, ezért Riáék sem sejteneek semmit.

Amíg mi készülődünk, addig Alex és Dani helyet csinálnak a nappaliban. Félretolják az asztalt, hogy Izabellának legyen hol táncolnia. Én a karácsonyfa mellett fogok állni. A zenei kíséretem Patrik lesz, aki felvette nekem az általa zongorán játszott zenei alapot, amit a bátyám majd a megfelelő időben elindít. Anitát is beavattuk. Az ő feladata meggyújtani egy csomó gyertyát, mert csak azok, valamint a fán lévő égősor fognak a nappalinak fényt adni.

Anita kopog és benyit a szobámba, hogy szóljon, minden készen áll. Amíg Dani szóval tartja a felnőtteket az ebédlőben, mi beosonunk a szobába és elfoglaljuk a helyünket. Alex oldalt ül, ölében a lappal. Én a fa mellé állok, és a kezembe fogom a mikrofont, amit a testvérem előre elkészített nekem. Izabella a szőnyeg közepén felveszi a kezdőpozíciót. Amikor úgy gondolom, hogy minden tökéletes, jelzek Anitának, hogy behívhatja a többieket.

Kihasználom azt a fél percet, mialatt ideérnek, és mint minden fellépésem előtt, magamba hívom apát. Ő az én szerencsehozó talizmánom. Tudom, hogy most is segít nekem.

– Ügyes leszel, Izabella – biztatom, ő pedig hálásan rám mosolyog.

Magamban jót nevetek, amikor meghallom a társaságot közeledni. Természetesen Ria a leghangosabb mind közül. Őt nehéz elhallgattatni, de most úgy látom, mégis sikerült. Belefagy a szó, amikor meglát bennünket. Dani irányít mindent. Megkéri őket, foglaljanak helyet. Jocó és Ria a kanapé szélére ülnek, melljük pedig anya és Arnold. A két barátnő van középen. Dani az Alex melletti fotelbe huppan le, és az ölébe húzza Anitát. Mosolyogva végignézek a társaságon, majd megáll a tekintetem anyán.

– Anya, ez a dal most elsősorban neked szól. És neked, Arnold. – Mindketten hálásan rám mosolyognak, majd ha lehet, még érdeklődőbbé válik a figyelmük. – Izabellával ezzel a kis műsorral kívánunk mindannyitoknak nagyon boldog karácsonyt.

Alexre nézek, jelezve, hogy elindíthatja a zenét. Lehunyom a szemem, amikor Patrik ujjai alatt életre kel a zongora. A zene által – *a zenéje által* – most ő is velem van, és ez fokozza a boldogságomat. Néhány taktus után elkezdem énekelni *Szinetár Dóra: Más lett így a tél* című dalát. Rengeteget gyakoroltam, ezért magabiztosan adom elő.

Izabella egy tünemény. Olyan csodásan és akkora beleéléssel táncol, hogy még az én szemem is könnybe lábad tőle. Jocó mellkasa dagad a büszkeségtől. Megjegyzem, okkal. Átöleli Riát, és pusztit nyom a feje búbjára. Ria anyára néz, és a könnyeiken át összenevetnek, majd egymásba fonják az ujjukat maguk között. Észreveszem, hogy megszorítják egymás kezét, és ebben az apró gesztusban benne van minden szeretetük, amit egymás iránt éreznek. Mindketten sok fájdalomon vannak túl,

ám a barátságuk megtörhetetlen. Néha azt gondolom, hogy előző életükben egyiptéjű ikrek voltak, mert legalább annyira ragaszkodnak egymáshoz, ahogy Alex meg én.

Anyát szorosan magához öleli Arnold és az arcát puszilgatja, miközben anya hol engem, hol Izabellát nézi. Látom rajta, mennyire megérinti a dalom, és érti az üzenetemet. Miközben engem hallgat, a keze a nyakában lógó medáljára vándorol, és a tenyerébe fogja. Ebből a mozdulatából tudom, hogy apára gondol. Arnold is észreveszi ezt, és gyengéden anyára mosolyog, majd újabb puszit ad az arcára. Ezzel az aprócska tettével ismét azt bizonyítja, hogy mennyire jó ember, és nála jobban senki nem érdemelné meg az anyukámat. A füléhez hajol és belesúg valamit, amitől anya szeme ragyogni kezd a boldogságtól, és az arcát Arnoldéhoz szorítja.

A szemem sarkából Daniékat is megnézem, akinek a nyaka köré Anita ölelő karjai fonódnak. Mindketten mosolyogva néznek, és Anita szeme csupa könny. Túlcsordul a szívemben az öröm, mert most jövök rá, hogy lett még egy bátyám. Mindig is kedveltem Danit, hisz' szinte együtt nőttünk fel. Nagyon jó, hogy ez a kapcsolat most még szorosabbá válik. Remélem, hogy örökre Anitával marad, mert imádom ezt a lányt.

Alex, az én imádott bátyuskám lopva kitöröl a szeméből egy könnycseppet. Amikor rájön, hogy lebukott előttem, vigyorogva megvonja a vállát, majd a jobb hüvelykujját felfelé tartja, hogy jelezze, jó vagyok. Nagyon jólesik az elismerése. Szeretettel rámosolygok az én másik felemre, aki már most szörnyen hiányzik, ha eszembe jut, hogy néhány hónap múlva különválnak az útjaink.

A tekintetem visszatér anyára, aki épp egy gyengéd csókot ad Arnoldnak. Látom, amint az ajkaiba suttogja, hogy szereti. Jól ismerem a történetüket. Hogy régen barátok voltak, majd évekre elszakadtak egymástól, és végül miként találkoztak újra. Az viszont nagyon meglepett, amikor anya nemrég elmondta, hogy ők voltak egymás első csókjai. Azt hiszem, ezzel a szép emlékkal lett kerek az ő romantikussá vált történetük.

A dal végéhez közeledve az egyik gyertyaláng táncoló mozgását figyelem, melyben apa mosolya csillan fel. Tudom, hogy ő is itt van velünk. Érzem a jelenlétét. Ahogy azt is, hogy békében nyugszik, amiért így láthat minket. Ezt a kilenc fős, kissé furcsa, igencsak hangos, gyakran giccsesen nyálas, sokat síró, ám még többet nevetős, mégis szorosan összetartó és egymást oly nagyon szerető társaságot. Egy családot. A családomat.



Szinetár Dóra és Bereczki Zoltán: Más lett így a tél

Oooh!

Hány ünnep, amit át sem éltem,

Hazug fény a fán.

Színtelen volt minden, amíg nem lelt szíved rám.

Másnak talán fel sem tűnt az a képeslap,

Nem volt, csak egy árva név alul.
De száz magányos tél után
Jött százegy édes délután,
És boldogságot érzek,
Ha a gyertyafény kigyúl.
Oly más lett így a tél,
Szívem újból lát.
S nem kell elhítnem,
Hogy a magány nem is bánt.
Melletted megélek száz közös új csodát.
Oly más lett így a tél.
A tegnap már csak múlt.
Oooh!
Hány ünnep, amit át sem éltem,
Hazug fény a fán.
Színtelen volt minden,
Amíg nem lelt szíved rám.
Nemrég még mást jelentett a karácsony.
Körülvett ezer boldog pár.
S a gyertyafényes vacsorán
Csak a bánat nézett vissza rám,
De most boldogság és szerelem,
Mi két karodban vár.
Oly más lett így a tél.
A tegnap már csak múlt.
Oooh!
Hány ünnep, amit át sem éltem,
Hazug fény a fán.

*Színtelen volt minden,
Amíg nem lelt szíved rám.*

*Oly más lett így a tél.
A tegnap már csak múlt.*

Oooh!

*Hány ünnep, amit át sem éltem,
Hazug fény a fán.*

*Színtelen volt minden,
Amíg nem lelt szíved rám.
Boldog Karácsonyt, Kedvesem!*

Köszönetnyilvánítás

Rengeteg embernek vagyok hálás. Egy egész könyvet kitenne, ha egyenként leírnám, kinek és miért mondok köszönetet.

A **NewLine Kiadó** minden munkatársának, akikkel öröm és megtiszteltetés együtt dolgozni. **Mimi Taylornak**, akinek támogatása és tanácsai nélkül sokkal nehezebb lenne ez az út. **Ashley Redwoodnak**, a hihetetlenül kedves és kreatív grafikusomnak, aki elképesztő módon minden kérésemet teljesíti.

A **családomnak**, akik büszkék rám és támogatnak, és elviselik a művészi énem olykor fellobbanó szeszélyeit. A **férjemnek**, aki mindenben a legjobb társam és segítőm. Köszönöm, hogy általad megélhetem az álmaimat!

A barátnőimnek, akik az életem palettájának legvidámabb színei. **Sári, Timi, Anett és Edó!** Csodálatos Nők vagytok.

Könyvtündér-keresztanyámnak, aki fogja a kezem ezen az úton. **K. Edit**, ritka az ilyen önzetlen és jó ember, mint te. Szerencsésnek mondhatom magam, amiért szeretetteli barátságodat nekem ajándékoztad.

Jó **barátomnak**, akit sosem ismertem volna meg, ha nincs az írói tehetségünk, ha nincs a NewLine, és ha nincs a Backstreet Boys. Büszkeséggel tölt el, hogy az ő gyönyörű gondolatai nyitották meg a könyvem. **Varga Gy. Brian**, nagyszerű ember vagy! És nagyszerű, hogy barátokká váltunk.

Előolvasóimnak, akiknek a különleges szavai teszik tökéletessé a könyvemet. **K. Edit, K. Judit, B. Erika, S. C. Ági** és

M. Levi! Öröm és megtiszteltetés (volt) veletek dolgozni. Nem lehetek elég hálás rendületlen támogatásotokért és kreativitásotokért, melyekkel körbeveszitek a könyveimet.

A három **megmentő**mnnek, akik önzetlenségükkel és tehetőségükkel nagyban hozzásegítették a fülszövegem létrejöttét. **Smidt-Czetli Ági, Varga György** (Varga Gy.Brian) és **Szollár Bence** (DAID-jelölt horror szerző). Azt hiszem, nélkületek csak egy üres, színes hátlapja lenne a könyvemnek.

És legfőképpen szeretett **Olvasóim**nak, akiknek a kedves szavai visznek előre és emelnek fel egy-egy rosszabb napomon. Valahogy mindig tudjátok, mikor írjatok, hogy újra erőre kapjak. Sok csodálatos ismeretségre tettem szert köztetek. Drága **B. G. Kati!** Én rendületlenül hiszek abban az ölelésben. Egyszer úgyis beváltjuk.

Barátsággal: Anikó.

Tartalomjegyzék

Címloldal	
Copyright	
Hugyec Anikó: Túl hosszú út	
Előolvasói vélemények	
A szerző előszava	
Köszönet	
Mottó	
Prológus	
Egy	
Kettő	
Három	
Négy	
Öt	
Hat	
Hét	
Nyolc	
Kilenc	
Tíz	
Tizenegy	
Tizenkettő	
Tizenhárom	
Tizennégy	
Tizenöt	
Tizenhat	
Tizenhét	
Tizennyolc	
Tizenkilenc	
Epilógus	
Köszönetnyilvánítás	